

YOL AÇILDI

ya bir yol bulacağız
ya bir yol açacağız

Yol Açıldı

Derleyen: Emir Adnan Demirci

ya bir yol bulacağız
ya bir yol açacağız

...

Uzun dönem boyunca yaşadığımız, kış dönemini geçirdiğimiz mangamıza Roma ordularını zorlayan Kartacalı general Annibal'ın bir sözünü asmıştık. Demıştik ki, “ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız”... Gerçekten de Türkiye devrimci hareketinin içinden geçmekte olduğu dönem... dünyanın, ülkemizin ve Ortadoğu'nun içinden geçmekte olduğu dönemde devrimcilerin başka yolu olmadığını düşünüyoruz. Ya bir yol bulacağız, ya bir yol açacağız. Bu yolu açma konusunda kararlıyız. Bu yolu açma konusunda başka devrimcilerle yan yana gelmeye kararlıyız. Bu yolu açma konusunda devlet güçleriyle içine gireceğimiz çatışma ortamının, vuruşma ortamının altından kalkma konusundaki hazırlık düzeyimizle, bu yolu açma konusunda kararlıyız. Belki güneşin altında keşfedilmemiş şeyleri keşfetme durumunda değiliz. Türkiye Devrimci Hareketi açısından geçilmemiş, denenmemiş yolları tekrar denemek durumunda değiliz. Ama denenmiş, başarılarıyla ve başarısızlıklarıyla sonuçta bizim olan tarihin içerisinde yeni başlangıçlar yapma durumundayız. Yeni moral değerler yaratmak zorundayız. Yeni vuruşlar, yeni siyasal oluşumlara gitmek zorundayız.

Orhan Yılmazkaya

11 Ekim 2006, Zap, Görev Tekmil Sunuşu

İÇİNDEKİLER

Yayıncının Notu	1
Önsöz Yerine: Kartallar, Barbarlar, Devrimimiz... Serdar Kaya	4
Türkiyeli Bir Devrimciden Türkiye Devrimci Hareketine: Siper Yoldaşlığına Çağrı. Emir Adnan Demirci	8
Türkiyeli Bir Devrimciden Türkiye Devrimci Hareketine :Ezen Ulus Devrimciliğine İçeriden Eleştiriler. Emir Adnan Demirci	16
Türkiyeli Bir Devrimciden Türkiye Devrimci Hareketine: Medya Savunma Alanlarından Siyaset Dersleri. Emir Adnan Demirci	19
Tarihin Kül Rengi Dönemi. Serdar Kaya	28
Devrim Zorlamasız „Demokratik“ Yaygara. Ali Efe	31
Emperyalist Savaş ve Türkiye Sosyalizminde Üçüncü Dönemin Sonu. Ali Efe	34
Emperyalist Savaş ve Makus “Tarihimiz”. Ali Efe	38
Üçüncü Dönem Oportunizmi Üzerine. Ali Efe	42
Oportunizmin Sınıfçılığı ve Devrimden Kaçış. Ali Efe	48

Devrimin Sınıfçılığı ve Sınıfa Açılış. Ali Efe	53
Proletarya ve Devrim. Ali Efe	58
Devrimci Zor; Oportünist Zurnaların Zırtı. Ali Efe	74
Havuzda Sörf Olmaz. Ali Efe	88
Devrimi Yeniden Yapılandırma Gereği ve 27 Nisan. Bedri Kadir Ongan	91
30 MART: Öncünün İnkârından Seçim Çaresizliğine. Tahsin Yılmaz	98
Türkiye Devriminin Geleceği Taktik Eğilimlerin Stratejik Yönelimlere Dönüştürülmesine Bağlıdır. Bedri Kadir Ongan	102
Önce “Siper Yoldaşlığı” Oluşturdu... Ardından “Halkların Birleşik Devrim Hareketi” Kuruldu.. ARTIK YOL AÇILDI!! Şimdi Sıra Devrimde!! Emir Adnan Demirci	107
Oportünist Üçüncü Dönemin Sonu Devrimci Dördüncü Dönemin Örgütlenmesi Olarak Birleşik Devrim Hareketi. Emir Adnan Demirci	111
Birleşik Devrim Hareketi ve Dikkat Etmemiz Gereken Kimi Konular. Emir Adnan Demirci	115
Sonsöz Yerine: Türkiyeli Bir Devrim İçin“Ne Yapmalı?” Serdar Kaya	121

Derleyenin Notu

Devrim, proleter devrimci bir özne için maksimal olan ise, elinizdeki derleme bir öncü grubun devrim için, devrimi yapabilmek, devrimi gerçekleştirmek için uğruna yollara düştüğü örgüt ve taktik zeminli minimal hedeflere yürüyüşünün, deyim yerindeyse, ideolojik ve siyasal anlatısıdır.

Azami devrim hedefine yönelebilmek için Türkiye sol-sosyalist-devrimci hareketini 90'dan beri içinde debelendiği teslimiyet, oportünizm ve “asgari direnişçilik” zemininden çıkartmanın ve yerine devrimci olanı koymanın örgüt ve mücadele tarz ve yöntemlerine ilişkin teorik tezlerin ve tarihsel perspektiflerin sunuluşudur.

Kötü ve oportünist olandan. doğru ve devrimci olana doğru bir tür bir yol hikâyesidir.

Devrimci Karargâh'ın Zap'taki mangasında duvara asılan pankartla başladı bu yol hikayesi: *Ya bir yol bulacağız, ya yeni bir yol açacağız...* yazıyordu, bezin üstünde.

“Yol” mecazı devrim ve sosyalizm tarihimizde yeni değildir. Devrim ve sosyalizm mücadelesini hedefe doğru yükseltme çabasının ve bu çabaya girişenlerin mecazıdır. Kurucu kuşağın önderlerinden Kıvılcımlı'nın “Yol” külliyatı parti otokritiğinden, yeni örgüt ve mücadele taktiklerinden ve sömürge Kürdistan gibi stratejik bağlamlardan oluşur. Kurucu kuşağın yapkınılığına uygun emek dolusu ideolojik ve teorik siyaset zenginliğiyle bugünlere yol göstericidir. Ardından 68 kuşağının tarzı olan uçkun devrimciliğin pratik yükü Mahir'in “devrim yolu engebelidir, dolambaçlıdır, sarptır” ifadesiyle genç devrimci kuşaklara iradi kararlılığın ve zorlayıcılığın yemin tiradı olarak miras kalmıştır. Kurucu kuşağın pratiksiz teorikliği, 68 kuşağının proletersiz proleter devrimciliklerinin sonrasında, küçük “Şehit Ongan Müfrezesi”nin daha Devrimci Karargâh olmadan astığı bu yeni yol mecazında ise hem proleterya siyasetini hem öncü pratiğini birbirine meczetme iddiası vardı.

90'lardan beri yaşanan çökkünlük ortamında bu meydan okuyuş, amaç ve yürüyüş tarzındaki devrimcilik hali pankarttaki sözü kendi otantizminden alıp oldukça bize ait kıldı. Devrimci Karargâh'ın sahaya böylece girmesi devrimci olmayı korkuttu. TC oligarşisini korkuttu; meclisin, köşkün çatısını zırhlı

maddelerle kapattılar. Siyonizmi korkuttu; hemen Türk hükümetine yardım telefonu açtılar. Emperyalizmi korkuttu; Devrimci Karargâh'ı hemen terör örgütleri listesine aldılar. Ama en çok da Soros solcularını, düzensever sosyalistleri korkuttu... Karşı devrimci terörden yakayı kurtarabilmek için hep beraber “biz ondan değiliz” kuyrukları oluşturdular.

Doğruya doğru; oligarşi ve MİT raporlarında kendilerine teşekkür edilecek kadar işbirliği içindeki sol Devrimci Karargâh'ın ateşini söndüremedilerse de üstünü külemeyi bir ölçüde başardılar..

Devrimci Karargâh niçin ötesine gidemedi? Devrimciliğin akıntıya karşı mücadeledeki handikapları? Bunlar başka bir değerlendirmenin konusu ama şu belirlemenin altı burada da çizilmelidir: Devrimci Karargâh bir örgüt çizgisi olmaktan öte bir çizgi örgütü idi. Onun çizgisi tarihin devrimci gidişine göre belirlenmişti.

Burada referanslar bellidir; özne tarihin verili koşulları içinde devrimlidir. Ve tarih uygun özneyle buluşana kadar devrimci potansiyelini kendi dip akıntılarında sürekli canlı tutar. Devrimci Karargâh kendi örgütsel darbelenişi içindeyken bile çoklu olasılıklar içinde tarihin devrimci kurgusunun su yüzüne vurmasına yardımcı oldu.

Kürtle dayanışma liberal küçükburjuvanın “insan hakları” bağlamından alınarak “siper yoldaşlığı” tarifinde devrimci bir bağlama oturtuldu. “Stratejik devlet aklı” bu bağlamı barış'a, çözüm'e kaydırabilmek için çok uğraştı. Tutmadı.

Proleteryanın ve ezilen halkların öncü mücadelesi statüko içinde demokrasi aktivistliğinden, burjuva sivil itaatsizliğinden alınarak “devrimci savaş” arayışlarına yönlendirildi.

Tıpkı “yol” mecazında olduğu gibi kavramların kurucusu da Devrimci Karargâh değildi ama sol, Kürtle ilişkisinde “siper yoldaşlığı”yla, ülke mücadelesinde “devrimci savaş”la Devrimci Karargâh üzerinden dillendi.

Tarih patladı...

Gezi Haziranı'yla geldi.

Kobane-Rojava devrimiyle geldi..

Ve bütün bu yeni gelişler ve bütün bu eskiyi terk edişler artık örgüt oldu.

12 Mart'tan beridir, bu yılın anmalarında HBDH hep özel vurgu taşıdı. Newroz'da, 30 Mart'ta ve şimdi 27 Nisan'da, yarım 1 Mayıs'ta, Haziran'da...

Bu araçsal bir yaklaşım gereği değildir; eldeki çekiç için sorunları çivileştirmek değildir. Kıvılcımlı'nın formülasyonu, "çok derdin tek ilacı: örgüt" olduğu için böyledir.

Ve bu nedenle Devrimci Karargâh'ın HBDH konağına gelişi kendiliğinden bir geliş değil, ideolojik ve siyasal savaş çizgisi itibariyle mücadelesi verilmiş bir gelişmedir. Devrimci Karargâh faaliyeti açısından HBDH, verili kendiliğindenliklerin praxisi değil, ideolojik, siyasal ve örgütsel çizgi itibariyle önerilen, öngörülen bir pratikleşmedir. Bu derleme bunun belgesidir.

İçinde bulunduğumuz yeni aşamada HBDH'la örgüt problemi çözülmüş görünüyor.

Yani, finans kapitalizm bölgesel büyük bir savaşın öngününde bu savaşın temel ögesi kılmak üzere ülkede yeni oligarşik blok düzenlemeleri peşinde koşarken;

Oportunist üçüncü dönemin bitişiyle,
Devrimci dördüncü dönemin açılışıyla,
Birleşik devrim kurgularıyla,
Devrimci savaş tarzlarıyla,
Artık yolu yürümek gerekiyor...

Nasıl yürüneceği üzerine tartışmalar kapanan dönemin son sözüne, açılan yeni dönemin ön sözünü veriyor.

Rojava, 27 Nisan 2016

Önsöz Yerine

Kartallar, Barbarlar, Devrimimiz...

Serdar Kaya

Kartallar, bir avcı olarak sürdürdükleri yaşamlarının sonuna doğru gagalarının uzaması, pençelerinin sertleşmesi, kanatlarının ağırlaşması sonucunda artık avcı olmaktan çıkarlar ve av durumuna düşerler. İnsanlık, tarihin en çok totem olmuş canlılarından biri olduğu için kartalları tek tanrılı dinler dünyasında da inanışlarla, efsanelerle, günümüzde ise simgelerle de olsa kutsamayla sürdürür. Eski çağ inanışlarında, hatta İncil'e de geçmiş hikayelere göre ömrünün sonuna gelen kartallar güneşe en yakın dağ doruklarında uçarak artık görme gücünü yitiren gözlerini ve tüylerini yakarlar, bir kayaya vurarak gagalarını düşürürler, tırnaklarını sökerler ve böylece yenilenmelerini sağlarlar. Bir zamandır av haline gelmiş kartal artık yeniden bir avcı olarak ortamına döner. *Rejuvenate* böyle bir dönüşümün adıdır. Sadece fiziksel değil ruhsal yenilenmeyi de içeren bir tanımlamadır, ama daha önemlisi, bu kendiliğinden, doğal olarak değil yeniden var olmak için iradi olarak seçilen çok zorlu bir sürecin adıdır.

80 darbesine kadar kartal olan devrimimiz çeyrek asırdır av durumundadır.

Karşı devrim demokrat gözükmek istediğinde Beyoğlu eylemciliğine göz yumduğu, faşist terörüne gerekçe olsun diye topluma ve uluslararası finans kapitalizme komünizm tehlikesini hatırlatmak istediğinde televizyonlarda sergilediği bir av...

Yeniden kartallaşmak, kuşkusuz devrimci ortamın genel isteğidir. Ama nasıl?!

Çeyrek asırdır emperyalizmin ve yerel gericiliğin üzerimize döktüğü yenilgi betonlarının altında duruma binbir açıklama getirdik. Başlangıçta biraz özeleştireldik... Derinliğimiz ve ciddiyetimiz ancak tabela ve söylem rönesanslarına yetecek kadar oldu. Sonraları bir kısmımız gündelik devrimcilikle kendiliğindenliğin sarmalında eyleşirken bir kısmımız bindiği dalı kesercesine sınıfın ve kapitalizmin yapısal değişikliklere uğradığını söyleyen neo liberal, post modern baltalarla Marksist varoluşunu darbeledi. Ya da ikisini birden yapmakta olanlarımız da oldu.

Yaşadıklarımız devraldığımız mirasın bir gereği sayılabilir mi?

1920'lerden 60 sonlarına kadar süren ilk damar marksizmi en yoğun pratiğindeyken bile en derin düşünceler içinde olan yaşlı bir tarzla tanınır... 60 sonlarından 90'lara kadar süren ikinci damar marksizmi ise en derin düşüncedeiyken bile en yoğun pratikte olan genç tarzıyla... Nesnelcilik ilk damar marksizminin her şeyidir. Bu, onlarda pratik yetmezliklere karşın teorik ortodoksiyi öne çıkarır. Öznelliğe yerleşecek kadar uçkun voluntarizm ise ikinci damarın temel özelliğidir. İkinci kanal devrimciliği teorik konfüzyonizmlerine karşın pratik duruşlarıyla öne çıkarlar.

70 ve 80'de doğrudan, 90 ve 98'de dolaylı darbelenmelerle her iki kanaldan tüm öncü ve artçılar kendi özgün tarzlarının olumlu yanlarının inkarı üzerinden, teorik konfüzyonizm ve pratik oportünizm üzerinde buluşmuş durumdadırlar. Uzun ve ağır yenilgi yılları her iki damarın reddedilesi miraslarını sentez yapmış, pratik kılmıştır. Olması gerektiği için değil, olanı kavrayıp ona karşı tutum geliştirecek özneliği taşıyamadığımız için olumsuzun sentezi kurumlaştı, her gün yeniden üretilir oldu: Olayları kavramaktan uzak, var olana tabi kendiliğinden akış... Nesnelğin yetersizlikleri karşısında öznel olarak kavrulup gitmek..

Devrimimizin özet tarifi böyleyken halklar dünyamıza baktığımızda, yedi bin yıllık bezirgân medeniyetler tarihinin aktüel coğrafyasında da sivil toplum edilgin ve pelteleşmiş halini sürdürmektedir. Bu coğrafyanın modern sınıflar dünyası bile binlerce yılın itaatkâr, tevekkülcü kadim kültür ve geleneklerin tortusu altındadır. Toplumlar tarihinin dönüşüm mekanizması olan kolektif aksiyon, bölge halklarının bağrında keza kadim ideoloji ve kadim toplumsal ilişkilerle varlığını sürdürmekte ve ancak bunlar üzerinden açığa çıkabilmektedir. Genelde kadim toplumlar coğrafyasında özelde aynı toplum içre ama bu durağanlıktan tarihsel olarak en az etkilenen kesimlerinin devrimciliği pratikçe düşürüldüğünde egemen olana tabi, çaresizliğin ve umutsuzluğun her gün yeniden üretildiği statüko bir bütün olarak toplumu, onu oluşturan bütün sınıf, tabaka ve bireyleriyle çökkünleştirir, çürümeye mahkum eder. Kolektif iradeyi dağıtan, kolektif eylemi söndüren statüko batağı, toplumu yarını düşünemez ve göremez olduğu bir karanlığa çeker.

Nesnelde halk dinamizminin düşük profili, öznelde zihni ve kılıcı körleşmiş devrim tortusu...

Bu ilişkiler kısırlığından, bu dinamizm kuraklığından gelecek çıkmaz. Beklenen barbarlardır... Barbarlar bekleniyor...

Burada ne zaman kipinde kaymalar söz konusudur, ne zaman ötesi organik uzanımların ve ne de anakronik bir analogi imkânının arayışları... Burada batılı metafizik sosyolojinin ve bayağı marksizmin açıklayamadığı, onların beynimize kazınmış paradigmalarının yerine tarihsel materyalizmin başta üretici güçler ve devrim teorisinin geçirilmesiyle anlaşılır olan ve böylece toplumsal dönüşümünün kapılarına dayanmak mümkün olan güncel Doğu gerçeğinden, onun somut parçası Türkiye'den söz edilmektedir.

Barbar statüko dışında olandır. Statükoya tabi olmadan kendi gerçeğini üretendir. Statükoya tabi olan mümkün olan mücadeleyi sürdürüdür. “...mümkün olan mücadele kendini edilgen olarak kendiliğindenliğe uyduran sınırsız oportünizm eğiliminin ta kendisidir.” (Lenin: *Ne Yapmalı?*) Barbar, kendi insan gerçeğini statükoya dayatandır. Barbar devrimci olandır. Devrimci, “varolan şartlar karşısında donakalan veya paniğe uğrayan” ya da “... 'var olmayan' şartları gösterip bir şeyin 'yok oluş'unu haklı çıkaran” değildir. Devrimci, nesnelliği “devrimci öznellikte devrim nesnelliği çelişkinin birbirine girişi” olarak anlayan ve devrimciliği “devrim nesnelliği içinde insan öznelliğinin en ağır bastığı olay” (Kıvılcımlı: *Zortlama*) olarak kavrayandır.

Devrim devrimcisinin yenilenmesini ön koşul koyuyor.

Bugün Türkiye devriminin bütün ekipleri ilmikleri farklı atma iddialarına karşın devrim kumaşını aynı statüko tezgâhlarında dokuyorlar. Kimi allı partici, kimi güllü platformcu dokuyor ama hiçbiri bölgemizde kopması mukadder olan kıyametin sert rüzgârlarına, yüksek ateşine dayanacak gibi değil. Türkiye devrimi hala kıyametin odağına göreli uzak olmanın rahatını sürdürüyor. Türk rejiminin kıyametten uzak kalma statükoculuğuyla soluklanıyor. Türk rejimi ve türk devrimciliği statükodan *de facto* uzlaşmış durumdadır. Oysa artık çok da uzak olmayan bir gelecekte emperyalist yeniden paylaşımın bölgesel kıyameti kopacaktır. Kıyametin sıcağında kendini yakarak yenileyemeyen, hantallığından, bürokratik rahatın

alışkanlıklarından sıyrılarak bölgesel savaşın odağında
volontarist devrimci reflekslerini tazeleyemeyen devrimci,
devrimsizliğini sürdürmeye, kapıyı çalmakta olan tarihsel
hesaplaşmada av olma halini sürdürmeye mahkûmdur.

Devrimci devrimsizliğe, çökkünlüğe, çürümeye barbar,
devrime kartal olmak istiyorsa statükonun dışına, kıyametin
ortasına, kendi *rejuvenation*'ına yönelmelidir.

Yarın tarih bugünün iradesini, kimilerinin forumlarda,
platformlarda yapageldiği gibi meleklerin cinsiyet tartışmaları
üzerinden değil, “bir düzine programdan daha değerli” olmak
üzere kartallaşmayı, barbarlaşmayı, devrimcileşmeyi amaçlayan
güçte olup olmadığı üzerinden sorgulayacaktır.

Değil mi ki bu ülke *On*'ların ülkesidir...

Kuşkusuz ki bu ülkede bu iradeye sahip olanlar da vardır.

Avrupa, 30 Mart 2007

*Dönüşüm dergisi ve *devrimcipe.org*'da yayınlanmıştır.

Türkiyeli Bir Devrimciden Türkiye Devrimci Hareketine: Siper Yoldaşlığına Çağrı

Emir Adnan Demirci

Önce iğneyi kendimize batıralım...

Kıvılcımlı'nın Türkiye devrimine dair 70 yıl önce yaptığı saptama şudur: *“Kürtler Doğu'da dağa çıkıyor, biz Batı'da bildiri dağıtıyoruz.”*

Kıvılcımlı'nın da dahil olduğu ve 1920'lerden itibaren Bolşevik Devrimi kalıplarıyla gelişen Türkiye devriminin birinci dalgası yukarıdaki saptamada ifade edildiği üzere, sömürge bir halkın mücadelesini gören ama buna koşut olarak mücadelesini kendi sömürgeci devletine karşı yükseltmemeyen bir karakter taşımış, bu olumsuzluğun üstesinden gelemediği için de bütün çabalarına karşın boşa düşen siyasal taktikler sonrasında ardlarından gelen kuşaklarca bile yok sayılacak kertede tarihen trajik bir sönüşe mahkum olmuştur.

Devrimimizin 60'lardan sonra yükselen ikinci dalgası kendi mücadelesinin yüksek zirvelerinden baktığında onlarca yıldır sindirilmiş bulunan Kürt gerçeğini neredeyse hiç görememiştir. Kürt özgürlük hareketini artık görmezden gelmenin imkanı kalmadığı 80'lerden sonra ise, kendisi ağır yenilgiler yaşayan Türkiye devrimci hareketinin Kürt devrimini ne görecek, ne de göre de hakkını verecek hali kalmamıştı.

Duvar'ın yıkılmasının sonrasında, 90'lı yılların başları artık küçükburjuva ağırlıklı Türkiye devrimciliği için denizin bittiği ve ikinci dalganın sönüşe uğradığı dönemdir. O zamandan bu yana Türkiye devrimi bir devrimsizlik hali içindedir. Öncel iki dalganın olumlu yanlarının -birinci dalganın teorik ortodoksisi ve bunu yerel özgünlüğe uyarlaması, ikinci dalganın devrimci voluntarizmi ve pratik enerjisinin- sentezi ve olumsuzluklarının inkârı -birinci dalgada verili düzen gerçeğine tabi kalış, ikinci dalgada ise kendi gerçeği dışındaki toplum gerçeğini görememiş- üzerinden yeni bir çıkış periyodu yakalanacağına, yerel ve uluslararası yenilgi konjonktürlerinin etkisi tam tersi bir tutuma yol açmış; her iki öncel dalganın olumluluklarının reddi, olumsuzluklarının -sentezi olamayacağına göre- eklektik bir manzumesi -post Marksist, post modern bir teorik düzey ve devrimci iradeyi yok sayan liberter bir sivil toplumculuk-

üzerinden devrimsizliği kronik hale getiren bir üçüncü dönem inşasına gidilmiştir. Şimdilerde en solundan en liberaline kadar tüm Türkiye sol hareketi açısından hala bu üçüncü dönem sürdürülmektedir.

Ama artık bu sürecin böyle sürdürülemeyeceği, emperyalizmin yeni bir yeniden paylaşım dönemine girdiği günümüzde insanlık tarihinin önemli bir kavşağının, Türkiye'nin de dahil olduğu bu bölgede kurulmasıyla belli olmuştur. Tarihin gelip dayandığı bu kavşakta, emperyalizmin bölgesel işgal ve İran üzerinden yaygın savaş dayatmasının kilit muhasebesi Kürtler özellikle Kürt Özgürlük Hareketi üzerinden görülecektir. Çaldıran'a analogiyle, emperyalizmin Çald-İran seferinin de hem cephe gerisi, hem cephe hattı doğrudan Anadolu ve Kürdistan topraklarıdır ve Türk-Kürt ittifakını, günümüzdeki siyasal pozisyonları itibariyle ABD ekseninde olmak üzere TC - Güney Kürt Yönetimi ittifakını şart koşar. Bu ittifakın kurulmasının hem siyasal konum hem askeri mevzilenme açısından tam ortasında PKK bulunmaktadır.

Türk ve Kürt yönetimlerinin birbirlerine karşı duydukları tarihsel güvensizlikler bütün iç dirençlerine karşın, Kürtleri Hewler, Kerkük patlamalarıyla tehdit eden, sınırötesi'ni Türklerde sinir ötesi bir hale getiren emperyalizmin terbiye edici dayatmalarıyla aşılmaya doğru sürülmektedir. Keza, Kürtlerin Araplara karşı korunma güdüsü ve Türklerin petrol alanlarına doğru sarkma isteğinin aynı zamanda böyle bir yakınlaşmanın iç dürtülerini oluşturduğu da bilinmektedir. PKK'nin tasfiyesi, bir taraftan Kürt ulusal burjuvazisinin bölgesel önderliğini pekiştireceği için, diğer taraftan kemalist faşizmin bölünme fobisini yatıştıracağı için ve en nihayetinde bütün iç çelişkileriyle bu iki gücü sadece ABD'ye mahkum bir denge düzeyine getireceği için bütün temel bölgesel ve emperyal iradelerin ortak buluşma noktasıdır.

Bugüne kadar bunun tersini hissettiren ve düşündüren bütün emareler, bölgesel sürecin temel doğrultusu olan İran karşıtı akış üzerinde ABD'nin ve batının bu zor kararda tam bir fikir birliğine varamamış olmasından ve özellikle Lübnan savaşında ortaya çıkan konvansiyonel yetersizliğin büyüklüğündendir.

ABD'nin, esas olarak bölgesel ve küresel dengeleri artık bu düzeyde tutmakta giderek zorlanması ve geçen zamanın

karşıtlarının güçlenmesine yaraması, verili akıl ve sistem dışı ekonomik dengesizlikleri artık ne taşımasının ne de başta Japonya gelmek üzere diğer uzakdoğu ve gelişkin finans ülkelerine taşımasının imkanının kalmaması, daha önemlisi “yeni Amerikan yüzyılı” yaratma stratejisinde “zaferi seçmek” taktiğinin sahibi Bush yönetiminin ve neo-con'ların gelecek seçimleri kaybetmelerinin yüksek bir olasılık olması nedeniyle artık önlerinde çok zaman kalmaması ve önce Japon savunma bakanına ardından kendi savunma bakan yardımcılara Hiroşima ve Nagasaki bombalamalarının insanlık tarihine hizmet ettiğini söylediklerine göre bölge savaşını en kestirmeden bitirebilmek için Lübnan sendromunun da üstesinden gelecek şekilde taktik nükleer silah kullanımında belli bir karar oluşturulduğunun anlaşılması bölgesel hesaplaşmanın gongunun çalmak üzere olduğunun işaretleridir.

Yukarıda belirttiğimiz ve artık son dönemlerde oldukça net bir şekilde gözlenebildiği gibi bu sürecin açılışı PKK'nin tasfiye edilmek istenmesiyle olacaktır. Bu açıklamada PKK'nin siyasal yönelimlerinin şimdiye kadar ne olduğu ya da yarın nasıl olacağına dair bir saptama ya da bir değerlendirmeye gidilmemiştir, çünkü buna gerek yoktur. PKK ister bazen burukça dinlediğimiz bugünlerin post modern küreselleşmeci söylemiyle, ister bazen özlediğimiz gibi geçmişteki başlangıç programının özgürlükçü sosyalist söylemiyle konuşsun, onlarca yıllık savaş geleneği, binlerce şehit yapısıyla pekiştirilmiş olan direnişçi mayası ve devrimci dokusuyla asla emperyalist-kapitalist sistemin hangi düzeyde olursa olsun onu çözmeden ya da başkalaştırmadan kendi yapısına entegre etmek istemeyeceği bir demir leblebi konumundadır ve tarihin onu çağırıldığı halk kurtuluşçu çizgide duracaktır, çünkü tasfiye edilmek istenen yüklediği bütün anlamlarıyla bizzat kendi varlığıdır.

Bu noktada Türkiye devrimci hareketi Kürt devrimine ve PKK'ye bakışta ideolojik ön yargılardan kurtulmak, verili olandan daha ileri pozisyonlara geçmek zorundadır. PKK sorununun klasik bir ulusalcılık düzeyinin ötesinde bir anlam taşıdığını kavrayabilmelidir. Bu parantezde ele alınabilecek bir olgu olsaydı uluslararası emperyalizm tarafından güney devletine koşut bir çözüm hattına yöneleceği ve yöneltileceği görülebilirdi. Kürt devrimini ve PKK'yi, salt metin okumaları

üzerinden değil, asıl olarak yukarıda özetlenen tarihin mantığı üzerinden anlamalı ve tarihin böylesi bir akışına göre anlamlandırıp konumlandırılmalıdır. Daha önceleri de ifade ettiğimiz üzere “... PKK gerçeği kendi söylemindeki politika teorisi üzerinden değil, tarihsel ve sosyal varlığının doğrudan bir uzanımı olan praxisi üzerinden okunup anlaşılmalıdır. Yani, bir gerilla, gençlik ve kadın partisinin praxisi olarak.. Bu bir emek pratiğidir, dolayısıyla emek dışı teyellemeler şimdiye kadar tutmamıştır, çatışmanın artık daha yalın biçimlere doğru evrilmekte olduğu bu aşamadan sonra tutması ise çok daha zordur. Kürt halk hareketini uluslararası sistemin sivilleştirilmesi ile PKK'nin PKK'lileştirilmesi arasındaki açığı bu gözle görülmelidir.”

Tarihin bölgesel yoğunlaşması itibarıyla Kürt özgürlük hareketinin direnişçi varlığının korunması, bir Irak devrimcisi açısından kendi egemenlerine de karşıtlığı içkin bir bölgesel direnişin korunması dolayısıyla Irak devrimi sorunu olduğu gibi bir Türkiye devrimcisi açısından da keza aynı dolayımına ama diğerinden iki kere daha fazla bir Türkiye devrimi sorunudur, çünkü hem islami toplum yapısı ve güçlü ordu varlığıyla Türk egemenleri bölgesel kıyamette tam düşman pozisyonda olacaklardır hem de Kürt özgürlük hareketinin daha çok Anadolu orijinli tarihi itibarıyla mücadele doğrudan TC sistemine yönelecektir.

Bu açıdan değerlendirmemizin hemen başlarında yaptığımız gibi, Türkiye devrim tarihini bir alt metin üzerinden, Kürt halk hareketiyle ilişkilmesi üzerinden ayrıştıran bir tasnif sadece Türkiye ve Kuzey Kürdistan devrimselliklerinin diyakronik konjonktürlerinin Anadolu halklarının sömürücü ve sömürgeci Türk egemenliğine son veremediğini göstermekle kalmadığı gibi şimdilerde uluslararası emperyalizmin bölge halklarına dayattığı mücadele hattında Anadolu devrimciliğinin farklı ulusal düzeyleri arasında bir senkron yaratmanın gereğini ve daha da önemlisi imkanını öne çıkarttığı için stratejik değerdedir. Senkron, tanımı gereği bir zamansal karşılıklılık ilişkisidir. Kürt ve Türk devrimlerinin bölgesel devrim ve halkların kurtuluşu zemininde buluşmalarının ve mücadelede senkron yaratmalarının onlar açısından bir tarihsel zorunluluk hali olduğu saptamasından ilerlediğimizde, Türkiye ve Kürdistan

devrimlerinin momentteki düzeyleri arasındaki dev eşitsizliğin senkronizasyon görevini neredeyse doğrudan ve tek taraflı olarak Türkiye devrimci hareketinin önüne bir görev olarak koyduğunu görürüz. Diğer taraftan zamansal ayrıklaşma ya da eşleşme, daha çok farklı tarihsel süreçlerin iç bağlamlarının ya da aynı tarihsel sürecin iç akışındaki farklı tarihlerin ortaklaşmaları ya da ayrıklaşmaları itibariyle oluşan kendiliğindenlikler olarak ele alındığında, verili durum itibariyle Türkiye devriminin bu tür kendiliğinden iç bağlamlar yokluğunu saptamak ve görevi daha çok iradi olarak yaratılabilecek bir süreç olarak görmek gerekir. Türkiye devrimci hareketinin verili üçüncü döneminin süregelen devrimsizliği bu dönemden çıkışın kendiliğinden bir süreçle olmayacağına yeterli kanıtı gibidir, hele ki bu toprakların insan üretici gücünün kolektif davranışını lime lime eden 7 bin yıllık bezirgan tarihi düşünüldüğünde... Devrimimizin her iki yüksek dalgası da her şeyden önce uygun ülke devrimleri çağıdır.. Şimdilerde ise emperyalist yayılmacılığın “küreselleşme” adı altındaki saldırısı ve uluslararası devrimin bir türlü çözüme gücü gösteremediği teorik ve pratik sorunlarıyla boğuştuğu süregelen krizi yaşanmaktadır.

Diğer taraftan birinci dalga, insan malzemesi olarak kentli proletaryanın ve burjuva aydınların, ikinci dalga özellikle aydın gençliğin devrime kendiliğinden akışıyla oluşmuştur. Artık ülkede kendiliğinden akarak devrime yeniden bir “dirimsel nefes üfleyecek” bir sosyal güç kalmamıştır. Kürt devrimi hem Kürt olduğu için Türkiyeli bir devrime uluslararası destek, hem de bir yanıyla Anadolu olduğu için bir iç dirimsel nefes halindedir.

Devrim stratejilerimizdeki güçler mevzilendirmesi bu özgünlükleri tümüyle dikkate alan bir devrimci öncüye tabi iradi bir süreç olarak karşımızda durmaktadır. Bu çıkarsamaların mantık sonucu, senkronu tarihsel bir gereklilik olarak kavrayıp kovalayan bir iradeyi gerekli kılmaktadır.

Öncü iradenin yokluğunda tümüyle negatif veriler sunan uluslararası ve bölgesel konjonktür ve tarihin dayattığı moment, irade maddesi tamamlandığında Türkiye devrimci hareketinin 80'lerden beridir süren yengin, sinik üçüncü periyodunu kapatmak ve zafere doğru dördüncü dönemini açmanın bütün olumlu koşullarını sunmaktadır. Bölge ve ülke halklarının emperyalist işgale ve yeniden sömürgeci müdahalelere karşı

direnışı sınıfsal, etnik, ideolojik ve kültürel her türlü hoşnutsuzluğun bu iradeyi kitleleştirerek maddi bir güç haline getirmesine uygun önkoşulları hazırlamış, 90'da büyük ölçüde yitirdiğimiz devrimin meşruiyetini bize yeniden kazandırmıştır. Devrimci hareketin devrimsiz üçüncü döneminde tarihinin reddedilesi mirasını artık yeterince tükettiği varsayılmalıdır. Gündemdeki hamle, tarihin olumlu mirasının direnen halklar yatağında yeniden derlenmesidir. Bu yola girilmiyorsa bu da tıpkı girilmesi gibi iradi bir tercihtir. Hiçbir nesnel ya da tarihi gerçeklikle desteklenemeyecek doğrudan öznel bir durumdur. Öyle değerlendirilecektir.

Devrimci hareketimizin yakın tarihinde önermekte olduğumuz tavra benzeşik pratikleri uygulamaya sokanlar olmuştur. Bu çaba uluslararası konjonktürlerin etkisinde kalmıştır. Birincisi Bolşevik devriminin, ikincisi ulusal kurtuluş savaşları ve geri özel olarak anılmaya değerdir ve önermemize bu çabadan kaynaklı olası itirazlar elbette daha da kayda değerdir. Konunun teknik-taktik ayrıntılı bir kritiğini başka bir platformda ele almayı umarak, bu çalışmanın kapsamına uygun olacak şekilde burada sadece şunu söylemekle yetinebiliriz ki, öncekilerin yalın ve öznel bir iç devrim taktiğine, bugünkü duruşun ise bölgesel bir kalkışmaya içkin nesnel bir devrim dizilişine göre tarif edilebilecek önemli bir konjonktür farklılığına tekabül etmesi yaptığımız önermenin geçmiş denemelerin başarı ya da başarısızlığı üzerinden değerlendirilmesini geçersiz kılmaktadır. Hem bazen zaferin, daha önce yenik düşülen yollardan bu kez yenilmeden geçilerek kazanılacağını, örneğin 1917'nin 1905'in yollarından geçilerek elde edildiğini devrimcilerden daha iyi kim bilebilir ki?! Eski başarısızlıklarımız şimdiye ait uzak duruşu ya da yapmayı haklı çıkarmaz. Bugünkü uzak duruş ya da yapmayı belki de daha çok yenilgili politik geçmişimizin zihinlerimizdeki neo-liberal saldırıyla katılmış ideolojik tortusunun eskiye ait en önemli özelliğimiz olan, yapısal yenilenmelere yetmese de örgütsel ve eylemsel rönesanslara uğramamıza yol açan sürekli yeniden başlama heyecanımızın üzerine çökmesindedir. Politik tutum tarihsel olana bağlıdır ve ideolojik doğruluk tarihsel olanı doğru tarifle belirlenir. Bu nedenle geçmişte benzer yolları deneyen yoldaşlarımıza da denemeyenler için söylediklerimizi

tekrarlamalıyız: ideolojik ön yargılardan kurtularak tarihin sesine kulak verilmelidir...

Bu zorunluluk ve sorumluluklar ortamında gerekli iradenin eksikliğinde güne ait bir siyasal fotoğraf çektiğimizde görünen nedir: Gene Kürtler dağa çıkıyor ve biz hala bildiri dağıtıyoruz. Aynı durum tarihimizde ikinci kez yaşanmaktadır. Lafın gittiği yer bellidir. Komedinin sanatsal dramadaki hakkını yemekten kaçınarak söylemek gerekirse tarihsel dramayı yineleyen aktörler tarihin soytarıları olmaktan öteye gidemezler. Kürt özgürlük hareketine karşı emperyalizmin operasyonel merkezlerinde projeler üretilirken Türk solu Beyoğlu'ndaki falan merkezinden yapacağı basın toplantılarıyla faşizmi ve emperyalizmi lanetleme seanslarında kafa mı bulacak? Ya da Kürt özgürlük hareketinin seçimlerde neden bu kadar oy kaybına uğradığı üzerine muhatabına eleştirel muhasebelerle yönelirken kendisinin geçen onca zamana karşın niçin ayakları üzerine kalkamadığının hesabını vermeyecek mi?

Bugünkü durumu tarihine, halkına, kendine yediremeyenlerin yeri devrimci cepheleşmede savaştan, devrimci duruşa geçmeleridir.

Geçenler olmuştur.

Bu satırlar bu yeni duruşun sahiplerine aittir.

Artık üçüncü dönemin söndüğü, dördüncü dönemin geliştiği bir geçişi yapılandırmak için ülkeden çıkıp özgür Kürdistan topraklarına gelerek çizdiğimiz bu silik çizgi inanıyoruz ki Türkiye metropollerinde ve kırsalında pratikleşerek kalıcılacaktır.

Kürt özgürlük hareketinin özgür alanlarının varlığı başta TC olmak üzere bütün küresel, bölgesel ve yerel düşmanlara inat sürsün diye onun mevzilerinde de sipere girdik. Elbetteki buradaki varlığımızın şimdilik hiçbir askeri-pratik değeri yoktur, ama devrimci olmanın ilkesel bir tavır, tarihe karşı sorumlu bir davranış olması açısından bugünün devrimcilerine, yarının tarihçilerine düzen payandası statükoculukla sosyal kurtuluşçu devrimcilik arasındaki ayrımı somutça yapabilecekleri bir kriteri gerçek kılmak adına burada pratikçe mütevazı ama devrimcilik adına anlamlı bir şekilde üslendik.

Buradaki varlığımız ne sadece Kürt özgürlük savaşçılarının savaş taktik, teknik ve becerilerini ülke topraklarına taşımak

amacıyla edinmektir, ne sadece ezen ulus devrimcilerinin ezilen ulus devrimcilerine enternasyonalist yaklaşımı gereğidir. Bunları da içeren ama bunlardan aşkın olarak emperyalist dünyanın doğu halkları üzerine istilacı yönelimine karşı koymanın bu aşamadaki sosyalist cephesinin burası olduğu içindir. Türk ordusuna karşı Kürt devriminin korunmasının sadece Kürt devriminin korunması demek olmadığı, aynı zamanda Anadolu İhtilali'nin zorunlu bir aşaması olduğu içindir. Emperyalist-siyonist bloğun vurucu gücü faşist te ordusuna karşı sosyalizmin korunması olduğu içindir, uluslararası finanskapitalizmin TC sömürgeciliğine karşı ezilen bölge halklarının devrimci iradesini üstün getirmek içindir. Türkiye devriminin yolu buradan geçtiği içindir.

Gün o gündür...

Liberter, reformist, yığın, yenilgin tavrın yıkılması..

Darağaçlarında, zindanlarda, namlu önlerinde halkların kardeşliğini şiarlaştıranların bayrak edilmesi günüdür.

Gün Türkiye halkının devrimci karargahını oluşturmanın günüdür.

Behdinan, 12 Ağustos 2007

Türkiyeli Bir Devrimciden Türkiye Devrimci Hareketine: Ezen Ulus Devrimciliğine İçeriden Eleştiriler

Emir Adnan Demirci

Verili süreci değiştirmek, yeni bir süreci koşullamak isteyenler önlerine buna uygun edimi arayan olumlu sorular koyup bunların cevaplarını ararlar. Siyasal tarzın bu açıdan en bilinen sorularının “ne yapmalı” ve “nereden başlamalı” başlıkları altında klasikleştiğini biliriz. Gelin görün ki, duvarın yıkılmasından beri; en az yirmi yıldır, ama aslında Eylül yenilgisinden beri; otuz yıldır, artık çok şey yapması gereken Türkiye devrimci hareketi bu tür soruları önüne koyamıyor.

Bu yetersizlik devrimci hareketin, kendisini az çok kurtardıysa da iradesini zindanlardan kurtaramadığının, üzerine yıkılan duvarların altından kalkma gücünü edinecek kadar devrim nesnellüğünden yararlanamadığının göstergesidir.

Daha kötüsü son Çatı Partisi tartışmalarıyla görülmüştür ki, bu bilinç ve konum artık öylesine benimsenmiştir ki, kendisinin sorması gereken sorular kendi dışından onun gündemine taşındığında da, sorunun Türkiye solu tarafından, “nasıl yapılamaz”, “nasıl oldurulamaz” şeklinde; devinimi, eylemi, insiyatifi öldürücü, statükoyu dondurucu negatif ve sessiz sorularla, bu sorulara verilen iç cevaplarla işlenir hale getirildiği görülmektedir. Anlaşılmaktadır ki Türkiye solu durumundan memnundur ve halinden memnun olanların statükoyu aşması devrime yönelmesi mümkün değildir.

Tartışmalar, bir yandan Türkiye devrimci hareketinin, hareketsizlikle geçen onca uzun zamana karşın, geçmiş yenilgilerine yol açan yapısal sorunlarını ve bunlara ilişkin ideolojik-teorik zaaflarını bilince çıkartmadığını gösterirken diğer yandan özel olarak ezen ulus devrimciliğinin kendiliğinden şovenizmini terk etmemekteki ısrarını da açığa çıkartmıştır.

Bu gözlem itibariyle denilebilir ki; çatı partisinin bir türlü çatılamamasının nedeni yapısal ve ideolojik “Türk” solculuğudur.

Egemen statükoya karşı kendisini bir irade olarak dayatma gücü bulamazken; halkların, demokrasinin ve devrimin bir iradi tutumu olarak mevzilenme isteği gösteremezken; yeni bir hamleyle statükoyu bozma insiyatifi alamazken; bunlardan da öte, artık bizzat kendisini doğrudan verili statükoya içkin kılan gidişe eylemcil ve örgütsel bir müdahale geliştiremezken, bütün bu düzeylerde kendisini her durumda daha olumlu bir noktaya

doğru çekeceği kesin olan çatı partisi örgütlenmesine hangi gerekçeyle olursa olsun uzak duran sol “Türk” tür, çünkü sürmesine nesnel olarak hiçbir itirazda bulunmadığı statü TC patentlidir.

Türkiye solu tarafından çatı partisi ya da herhangi bir birleşik sol girişime getirilen en deve dışı itiraz bu oluşumlarda Türkiye işçi sınıfının yokluğudur. Sınıfın yokluğunda oluşacak bir örgütlenmenin siyasal sorunlara sınıfın gücü ve yöntemiyle çözüm sunması, sınıf zeminli toplumsal çözümler üretmesi elbette mümkün değildir. Somutumuzda, hem kadro-kitle ağırlığı, hem gündemi oluşturma gücü, hem de süreci pratikleştirmedeki inisiyatifiyle Kürt siyasallığının yüksek düzeyinin, metropol alanlarda oluşturulacak birleşik bir çalışmada toplumsal olandan çok ulusal olanı öne çıkartacağı ortadadır. Demokratik bir muhalefeti örgütleme girişiminin böylesi önemli bir eksiklikten kurtulmayı düşünmesi elbette doğrudur.

Yanlış olan sınıfın aranma tarzı, yokluğunu hissetme zamanlamasıdır.

Sol, sadece 70 Mart'ında değil, 80 Eylül'ünde de yenilgisini mücadele ve örgütlenmede sınıfın eksikliğine bağladı. Ancak kendi sınıfsız devrimciliğine yapısal bir otokritik getiremediği ve Türkiye işçi sınıfının tarihsel oluşumu içindeki sosyo-siyasal gerçeğini kavrayamadığı için siyasal hayatındaki sınıfsız seyahatini post modern batılı bir aydın gibi sınıfın vefasızlığına, devrimciliğini yitirmesine bağlamayı tercih etti.

şimdi sanki bütün bu ideolojik ve siyasal yaklaşımlar yaşanmamış gibi ya da aşılmışçasına eski sınıf aşklarının yeniden gündeme getirilmesi eğer Kürtlerle birlikte oluşturulması önerilen bir partiye itiraz gerekçesi olarak dile getirilmeseydi belki yalnızca sınıf arayışlarında bir samimiyetsizlik olarak görülebilirdi. Ancak, geçmişte nasıl “proletarya” diye diye proletaryasız “proleter devrimci”liklere soyunulduğunun muhasebesini yapmadan, hem sınıfın hem öncünün siyasal varlıklarının bir çözümlemesini yapmadan sınıf siyasallığının prensipcil zeminde öne çıkarılması, bizim somutumuzda Kürt özgürlük mücadelesiyle mesafeli bir duruşa gerekçe yaratmaktan başka bir anlam taşıyamaz. Çatı partisini bu çerçevede olmazlayan eleştiriler, söze özeleştirii ile başlamadıkça bize siyaset yapmanın nesnel gerçeklerine yabancılaşıp öznelliğin kavramlar dünyasında kaybolup gitmeyi önermektedirler.

Burada işçi sınıfının, güçlü Kürt ulusal-demokratik

aksiyonunu dengeleyecek bir olgu olarak eksikliği ve yokluğuyla hatırladığını sanmak bile konuya saflıkla yaklaşmak olur, çünkü Türkiye solunun, ezilen ulusun güçlü bir ulusal-demokratik muhalefetinin sömürgeci yapılanmada siyasal ve kurumsal gedikler açacağını ve bunun metropol emekçi hareketinin örgütlenmesi için uygun siyasal ve örgütsel imkanları açığa çıkartacağını kolayca kestirebilecek siyasal ve tarihsel bir alt yapısı vardır.

Olanın adı konmalıdır; solun sınıf gerçeğini bu aşamada gündeme getirmesi, başka herhangi bir gerekçeyle değil, kendi siyasal ve örgütsel cılızlığı nedeniyle Kürt aksiyonunun peşine takılmayı kendine yediremeyen, Kürt egemenliğin sosyal ve siyasal eğilimi itibariyle kendi egemen ulus üstenciliklerine kabul ettiremeyen sosyal şoven eğilimleri nedeniyledir. Statükoya içkinlikle güçlenen bu eğilim ve gerekçeleri aşılmadığı sürece ne Türkiye devriminin örgütlenmesi, ne de en dayatan demokratik mevzilenme görevlerinin yapılması mümkün olamaz...

Diğer taraftan, elbette proletaryanın ve proleter devrimin örgütlenmesi gibi bir konu bu zemine sığdıramayacak kertede uzun ve ciddi tartışmalar gerektirmekteyse de çatı partisi gibi pratik bir adım dolayımında, bugünlerde kendini yeniden yeni bir “bahar beklentisi” dalgasına kaptırmış görünen solumuza hemen söylenebilecekler de vardır. En alfabesinden sınıf ve siyaset tarzı konusunda ülke gerçeği odur ki, kendini bir irade olarak ortaya koyamadığı sürece devrimci hareketin sınıfın ona ihtiyaç duyduğu alanlarda ve anlamda siyasal ağırlık kazanması sözkonusu olamaz. Kurumsal demokratik örgütlenmenin en hazır momentini geçiştirmeyi bile “sınıf çalışması” gibi marksizm esaslı bir gerekçeye dayandıranlar aslında *her düzeyde* irade olmayı erteleyen yaklaşımlarıyla marksizmi sadece kalpazanca ele alanlardır. Çatı partisi ortamında sınıf arayışlarını Kürt dinamiğinin ağırlığından dolayı gündemleştirenler tam da bu noktada Diyarbakır'ın “dağlarının aşkına güven”le “Diyarbakır” olduğunu hatırlamalılardır.

Bitmedi; bu aşk onca emek ve onca kanla binlerce kez kanıtlanmış olmasına karşın, Kürt özgürlük hareketinin yaşanmakta olan kritik süreçte gene de birinci sorun olarak kendi eksiklerini öne çıkarmakla işe başlaması her yeni örgütlenme aşamasında “Türk” solcusuna değil ama “Türkiyeli devrimci”ye mutlaka örnek olmalıdır.

Behdinan, 2 Temmuz 2008

Türkiyeli Bir Devrimciden Türkiye Devrimci Hareketine: Medya Savunma Alanlarından Siyaset Dersleri

Emir Adnan Demirci

Türkiye solu, TC önünde duyduğu Kürt halkı ve öncüsüyle yan yanalık korkusunu Kürt özgürlük hareketine karşı, egemen ulusa ait üsttenci bir güvensizlikle ifade ediyor.

Sol, yasal demokratik siyasetten, en ileri devrimci cepheleşmeye kadar Kürt özgürlük hareketiyle yan yana gelmeye gizli açık direnmesini bu güvensizlik duygusu üzerinden açıklamaktadır.

Çatı partisi tartışmalarından öğreniyoruz ki, Türkiye solu, bölgesel krizin önümüzdeki aşamalarında Kürt özgürlük hareketinin emperyal güçlerle bir uzlaşma içine girip girmeyeceği konusundaki şüphesini, Kürt kurumsal siyaset temsilcilerine bir protokol imzalatarak bu tehlikeden kendini sakınacağını düşünecek kadar güncel politikanın açık bir unsuru haline getirmiş bulunmaktadır.

Siyasal süreçlerin en temel karakterinin belirsizlik olduğu Ortadoğu'da böyle bir anlaşmanın hayatın ve tarihin dayatması karşısında hiçbir geçerliliğinin olamayacağını bilmeyen acemi bir doktrinerin kendine bu tarz güvenceler araması romantik bir toyluk olarak değerlendirilebilirdi, eğer ki önerinin artık iyice yaşlanmış Türkiye solundan geldiği bilinmeseydi... Bu durumda önerinin masumiyet şalını kaldırınca Kürtle yan yana gelmemek için ipe un sermeye kalkan bir siyasal korku karşımıza çıkmaktadır.

Gerçeği kavramadan onun soyutlamaları üzerinden tutum belirlemek yöntemsel doğrudan kaynaklanan güçlü yanlışlara sahip olmayı getirir. Ortadoğu'nun batı formatlı klasik bakışlarla algılanamayan gerçekliği bu tür yanlışları oldukça provoke etmektedir. Tersinden bir örnekle, nominal islam değerleri yüzünden akp'yi hırpalayıp aslında kendilerini zayıf düşüren siyonist aşırı neoconların doktrinerliğine benzeyen bir siyasal tarz Türkiye solunda da geçerlidir. Türkiye solu, Kürt özgürlük hareketini tarihsel konumlanışı üzerinden değil de onun kendini açıklamakta daha uygun bulduğu ağırlıkla postmodern kavramlar üzerinden anlamaya çalıştıkça gerçeklikle algısı

arasındaki fark büyümektedir. Bu hem Türkiye devrimci hareketinin, hem de bölgesel devrimci demokratik güçlerin yerel ve uluslararası sömürücü ve sömürgeci güçlere karşı halkların kurtuluş mücadelesinde yeni imkânların değerlendirilmesinin önüne geçmektedir. Küresel ve bölgesel düşman cephenin saldırganlığı sonucunda, korkulan gelişmenin gerçekleşmesi halinde durumun postmodern küresel demokrasinin gerekleri üzerinden değil de leninist “Brest Litovsk” üzerinden açıklanması realitede ve Türkiye solunun tutumunda ne değiştirebilir ki? Sorun verili durumda bölge halklarının bu en ileri direniş hattının siyasal zorluklarının nasıl tanımlanacağında değil, türev olarak bu tür olası zorlukları da tasfiye edecek ama esas olarak bölgesel devrimin imkânlarını geliştirecek ve paylaşacak kertede metropol alanlarda halkların ortak direniş cephesinin nasıl oluşturulacağındadır.

Kürt özgürlük hareketi, Türkiye solu gibi değildir; sırtında onlarca yumurta küfesi vardır ve salt kavram ve ilkeler üzerinden mücadelenin bütün taktik aşamalarına ön belirleme yapamaz. Yapması istenemez, beklenemez. Önümüzdeki süreçte, Amerika'yla uzlaşmaya oturur mu, oturmaz mı sorusunun cevabını bu hareketten beklememek gereklidir. Türkiye devrimci hareketi, eğer bir irade olarak kendini bölgesel sürece katacaksa bu sorunun cevabını kendi tarih bakışıyla vermek zorundadır.

O halde “güncel tarih”e nasıl bakılmalıdır?

Burada uzun uzun tartışma imkânımız yok ama İran sorununun bölgenin ve haliyle dünyanın merkezinde olduğunu söyleyebiliriz. İran süreci bir taraftan küresel ekonominin sorunları, diğer taraftan küresel egemenliğin kararsız dengeleriyle artık taşınmaz bir haldedir. Ancak aynı nedenlerden ötürü uluslararası emperyalizmin bu sürece stratejik yönelmesinin ön koşulları da henüz oluşmuş değildir. Özellikle böyle bir savaşın cephe ve cephe gerisini oluşturacak Türkiye-Kürdistan hattında ABD tarafından öngörülen siyasal gelişmeler; TC-Güney yönetimi işbirliği, TC'nin ılımlı islam ve ılımlı kürt entegrasyonu ile modifye edilmesi, -bu konuda Talabani'nin ziyareti, AKP'nin kapatma davasıyla, Ordu'nun Ergenekon operasyonu ile merkezde birbirlerine yanaştırılmaları

gibi önemli ve hızlı gelişmeler olmaktaysa da... henüz tamamlanmış değildir. Dolayısıyla görülebilir bir vade içinde ya bu süreç kendi tahammüllerini iyice tüketerek bir süre daha gidecektir ya da dar kapsamlı taktik bir müdahaleyi gündeme getirecektir.

Olayların seyrinden, ikinci ihtimale ait alametlerin daha fazla belirdiğini söylemek fazla belirdiğini söylemek mümkündür. Bunun en büyük işareti, Lübnan'da yeni bir denemenin hemen ardından bölgedeki varlığını savaş olmadan sürdüremez olan İsrail'in birdenbire bütün alanlarda barışa yönelmesidir. Görünen odur ki İsrail'in müdahaleye katılmaması planlanmaktadır ve bu yüzden de müdahalenin 91 Irak müdahalesi gibi ardından gelen süreci demleyecek taktik bir girişim olacağı söylenebilir. İsrail'in devre dışı tutulması hem savaşın bütün bölgeyi ve haliyle dünyayı saran bir yangın dönüşmesini engelleyecek hem de işbirlikçi islam ülkelerini İran'a karşı tavır almada ellerini rahatlatacaktır. İran'ın kendisine yapılacak bir müdahaleyi doğrudan İsrail'e döndüreceğine ait tavra da Fransa'nın, İngiltere'nin ve hatta kipa'lı Başbuğ'un sürkontrollarıyla paralize edilmeye çalışılmaktadır.

Böyle bir taktik saldırı ihtimalinin önündeki en büyük engel bunun petrol fiyatlarındaki patlama üzerinden dünya ekonomisinde yol açacağı derin krizdir. Sonuçsuz bir saldırı için böyle bir bedel ödeme fikri özellikle finans sisteminin iç çeliğinden dolayı savaşta peylenecek silah ve petrol tekelleri de dahil olmak üzere ama özellikle Avrupa finans kapitalizmine cazip gelmeyeceği güçlü bir görüştür.

Oysa sanılanın aksine, dar tutulmasa başarılı olmuş bir müdahale halinin, basta içinde bulunduğu krizi asmasına yardımcı olması gelmek üzere uluslararası sistemin gündemindeki pek çok sorunu çözmesi, kararsızlıklarını netleştirmesi, ona dönemsel bir rahatlık getirmesi söz konusudur.

Her şeyden önce unutulmamalıdır ki, dünya zaten en az altı aydır yüksek petrol fiyatlarıyla hem krizden dolayı doğrudan yardım etmek zorunda kalacağı Amerika'ya, Fed'in düşük faiz politikası sürdürmesine imkân verecek şekilde sermaye transferi yapmaktadır, hem de Avrupa, petrol üreticisi ülkelerde toplanan sermayenin doğrudan transfer merkezi olarak bir yandan kriz

nedeniyle sermaye değersizleşmesinin yenileyiciliğinden, diğer taraftan elinde toplanan petrodolarlar ya da petroeolar üzerinden yeniden birikim sürecinden yararlanmaktadır. Yani 70'lerde yaşanan petrol krizinin yeni bir çevrimi söz konusudur ve giderek açığa çıkan bir birikim fazlası krizine stratejik açılım için zorunlu olarak göze alınması gereken bir evre; doğu pazarlarının entegrasyonu, aynı zamanda yeni bir birikim süreci olarak planlanabilmektedir.

Ve zaten böylesi bir tarihsel kavşakta transatlantik ittifakının ABD öncülüğünde ama Avrupa programında tam da Brzezinsky'nin "Seçenek"inde tarif ettiği bir konsensusa ulaşmış olduğu görülmektedir. İran'a yönelik hava saldırısı tatbikatında İsrail'in yanında sürpriz bir şekilde Yunanistan'ın varlığı, Avrupa bankalarında –önceden haber verip önlem alma imkânı tanısalar da- İran'ın hesaplarını dondurmaları Avrupa'nın da bu savaşın bu taktik boyutuna dahil olmayı kendi rasyonalitesine uygun bulduğunu göstermektedir.

Ancak hepsinden önemlisi; bu tür yönelmelerin İran'da da bir karşılığı olacağına dair işaretler bugüne kadar hiç olmadığı şekilde ortaya çıkmaya başlamıştır; Laricani-Ahmedinecad karşıtlığı, keza Velayeti'nin Ahmedinecad'ın politikalarını eleştiren açıklamaları gibi...

Sürecin bu özel eğiliminin bölge ve Türkiye siyasasına yansımaları elbette sürecin ana eğilimlerine tabi özel nüanslar şeklinde kendini gösterecektir. Ana eğilim itibariyle uluslararası sistemin Türkiye'ye yüklediği görev bölgede İran'ı dengelemesidir. Amerika, sürecin çatışmalı ya da kendiliğinden akışına bağlı olarak Türkiye'den bu görevi dini ve sistemsel-ideolojik karşıtlığının yansıra askeri ve siyasi gücü üzerinden de gerçekleştirmesini istemektedir.

Bunun için gereken Türk devlet yapılanmasının ılımlı islami ve kürdi bir modifikasyonudur. Bu göreve yanaşmakta ayak direnen kesimler ülke içi karşıtlarının basıncıyla terbiye edilerek Amerikan çizgisine uyumlu hale getirilmektedir. Sistem, Houston-Genelkurmay basıncıyla AKP'yi islami kurumsallaştırma niyetinden vazgeçirterek İran sürecinin gelecek aşamalarında 1 Mart muadili tehlikeleri bertaraf etmeye yönelirken, Brookings-AB-AKP çizgisi ise, medya üzeri deşifrasyonlar ve Ergenekon operasyonlarıyla hem orduyu

diskredite etmekte hem de türkçü ve laisist taban basıncından kurtarılan ordu hiyerarşisinin, geleneksel devlet ideolojisinde islami ve kürdi öğelere tahammül alanı açmasına yol verilmiş olmaktadır. Orduya sınır ötesi operasyonlar karşılığında islami varlığı kabul ettiren Dolmabahçe ve 5 Kasım zirvelerinden sonra şimdi de Zap yenilgisini takip eden bu süreçte, esas olarak güneyde Kürt devletleşmesinin meşru ve siyasal varlığını tanıyan ve ülke içinde sınırlı da olsa bu meşruiyetin yansımalarını görebileceğimiz bir dönemin açılması mümkündür.

İran'a stratejik bir saldırının şimdilik kaydıyla ötelendiği bir aşamada bölgesel dengelerde ötelendiği bir aşamada bölgesel dengelerde Türk ordusuna ait şoven ve modernist alerjilerin siyasal ağırlığında hafifleme olacaktır. Yani önümüzdeki aşamada Türkiye siyasal sürecinde sivil siyaset kurumsallığının daha ağır basacağı söylenebilir. Bu da sivil yönetimin Güney yönetimiyle ilişki geliştirmede elini rahatlatacaktır. Bu süreçte kalıcı düzeyler elde edilene kadar ordunun yeni bir kara harekâtını gündemine alması daha zor gözükmektedir.

Egemen sistemin acil gündeminin mevcut krizini asmak, Zap dalgasının geri vurmasıyla iyice dağılan dengelerini yeniden oluşturmak olduğu ortadadır. Bu yeni iktidar yapılandırmasını seçimle ya da seçimsiz, AKP'yle ya da yeni başka bir oluşumla, hatta belki yeni bir anayasayla yapıp yapmayacakları tartışmaları içinde asıl şekillendirmenin ABD'nin bölge ihtiyaçlarına göre ve ABD tarafından verileceği ortadadır. Bu durumda gelecek iktidarın, Kürt özgürlük hareketinin Edi Bese hamlesiyle artık inkâr ve imha sisteminden kopuşu iyice derinleşen Kürt halkını yeniden sisteme bağlayacak manipülasyonlarına imkan tanımak açısından belki bu dönemde Başbuğ ile birlikte 2006 sonbaharında Ağar'la yürürlüğe konulmak istenen yaklaşımın yeni bir denemesine şahit olmak da mümkündür ancak bunun kuzey Kürt halkının ve Kürt özgürlük hareketinin yükselen taleplerini karşılamaktan çok uzak kalacağı geçmiş dönem tepkilerinden bilinmektedir.

Dolayısıyla güneyle ilişkiler gelişirken kuzeyde savaşın şiddetinin süreceği gözükmektedir. Yani İran sorununun artık iyice pişirildiği bir sürecin bölgesel ve küresel sistem açısından giderek bir pkk sorunu ve tasfiyesi olarak adlandırılacağı bir

döneme yönelmekte olduğunu söyleyebiliriz. Var olmanın politik tarzının her tarihsel durum için ve özellikle yakın çevre ve yakın tarihimizde Kürt özgürlük hareketinin gösterdiği şekilde direnme savaşı olacağı ise açıktır.

Yanlış anlaşılma ve eksik bırakma risklerini göze alarak bütün özet geçme gayretimize karşın bölgesel sürece ilişkin açıklamalarımızı gene de isteğimiz ötesinde uzatmamızın nedeni Türkiye solunun sorguladığı pkk tavrının küresel ve bölgesel sürecin kabaca izlenmesiyle ve Kürt özgürlük hareketinin tarihsel dokusuna önyargısız bir bakışla kolayca kestirilebileceğini göstermek içindir. Sürecin açık niteliğine karşın Türkiye devrimci hareketinin kendisini bölgesel ve ülkesel devrimin ihtiyaçlarına cevap olma eylemciliğine yatırmamasının, Kürt devrimiyle her düzeyde yoldaşlaşmamasının nedeni, hiç başka gerekçeler aramadan ve gevelemeden söylenmelidir ki, TC karşısında irade olma bilinç ve kararlılığından düşmesi ve hem ezen ulustan gelmekten hem de solun geçmişi ideolojik arka planında var olan kemalizminden kaynaklı sosyal şovenizmdir.

Bununla birlikte, çok önemli bir tarihselliğe denk düşeceği için, saflık derecesinde bir iyi niyet göstererek, halkalaşamamış, kaba doktrinerliğe düşmüş Türkiye solculuğu ile en asal doğrulara sadık kalmak kaydıyla kendi pratiğini kavramlarda değil hayatın gerçeğinde tanımlayan pkk'nin siyaset tarzları arasındaki farkı biraz daha anlayarak aşmaya çalışalım. Kürt siyasallığı, toplamda denilebilir ki, önüne çıkan sorunu göçebe-aşiret kültürünün yalınlığı içinde algılamış ve keza o yalınlıkla, kendi gerçeğini nesnel kavrayışa dayalı bir özgüvenle çözüm üretmiştir. Sorunların ampirik algısı soyut dünyanın karmaşıklığıyla değil, somut durumdaki çıkarıyla yanıtlandığı için bu yanıtları en geri yığınlarla bile kavratmakta başarılı olmuşlardır. Bütün teorik ve ideolojik çözümlenmelerle birlikte çözüm ilkeyi güç olmaya bağlayan bir sunuşla gündeme getirmiştir. PKK yaşamında, Öcalan'ın çözümlenmeleri ve onun anlaşılammaktan şikâyet ettiği tarzda yaşanan teori ve pratik, her iki boyutuyla da dinamik bir şekilde toplumun ve mücadelenin mess etme gücüne göre yalınlaşarak içkinleşmekte ve Kürt özgürlük hareketi zemininde kelimenin tam anlamıyla kolektif bir praksise dönüşmektedir.

Türkiye devrimciliği ise, sınıfsız tarihsel devrimciliğin yol açıcılığının bittiği yer ancak bezirgan kurumlaşması olacağı için, ilkeyi gücüyle dayatma saflığını yitirdiği her an, her tarafını kuşatmış bezirgan kültürünün iki yüzlülüklerini kendi içine ve dışına yöneltmekten çekinmemiştir. Uzun yenilgi yılları boyunca iyice kesimleşmiş sol yapıların sınıf ya da ezilen, ne ad verilirse verilsin, sosyal tabanının ve haliyle somut pratik bir değerinin yokluğu artık ancak soyut cambazlıklarla, hürufuyunculukla doldurabilir olmaktadır. Hayatın içinde pratiksiz varoluş gerçeklerin yanlış soyutlanmasına -ki bu noktada yenik ve düşkün batı solu önemli bir referans ve beslenme kaynağı oluşturmaktadır- ve hayata bu yanlışlıklar üzerinden sol öznelcilikle yönelmeyi her gün yeniden üretmektedir.

Kendi başarısızlıklarımızın çözümünü yapamıyorsak da, karşımızdaki başarı örneğini anlamak adına Kürt özgürlük hareketinin 'Apocu siyaset tarzı' olarak kodladığı ve Türk solunun kontratlara dökecek kadar anlayamadığı siyaset tarzını anlamaya çalışmak tam da bu noktada özellikle önemlidir. "Apocu siyaset tarzı", Öcalan'ın kendi anlatımlarıyla asıl olarak 76-84 yılları arasındaki faaliyetin tarifi ya da tanımlanmasıdır. Ankara ve Sam pratikleri bu çizginin anlatımıdır. Roma pratiği ise bu çizginin kendi riskini göstermektedir. Ve elbette "komplo" ve ciddi "tasfiye" süreçlerine rağmen yapının kendini koruyarak nihayetinde 1 Haziran hamlesiyle taleplerini yeniden "dört parçada özerk Kürdistan"a taşıyan bir kriz ve siyaset yönetimi.... Yani kendine karşı odakların eşliğinde, belki biraz yavaş, belki sol doktrinerlikle izahı oldukça zor, ama sürekli hedefe doğru yol kat eden bir siyasal çizgi... Kürt özgürlük hareketinin somut gerçeğinde realize olan "Apocu siyaset tarzı" budur.

Bunun doğruluğunu ya da yanlışlığını batılı sol tedrisatımızla tartışmaktan ziyade Apocu siyaset tarzının kısa ya da uzun dalgalarını ayrıştırabilecek ve esas dalganın üzerinden sürecin genel gidişatını görebilecek özgün bir tarih ve siyaset anlayışına sahip olmamızın gerektiği yeterince açık değil midir? Burada belki anlaşılması ve anlatılması zor soyutluklara başvurmaktansa benim zihnimde önemli berraklıklara yol açan kısa bir anekdotun aktarılması daha yararlı olabilir.

Zap sıcağında bir kurumda bir öğlen yemeği molasında Kürt misafirperverliğini iyice koyultan pkk yoldaşlığıyla az sayıdaki

plastik sandalyelerden biri bana verildi. Kötü malzemesi aşırı sıcak ve düzensiz zemindeki zorlanmalarla deforme olmuş sandalyenin bir bacağının oturmamla kırılması ve benim dengemi kaybetmem bir oldu. Kendimi zor toparlarken durumu kurtarmak adına arkadaşların yoldaşça sıcaklıklarına güvenle onlara “nedir bu Türk solunun sizden çektiği, altımıza kırık sandalye veriyorsunuz” diye şaka ile saldırdım. Birimin sorumlusu olan değerli yoldaş bana “hewal,” dedi, “burası Ortadoğu...” derken ben ağzından lafi kaparak her ortalama insanın yapabileceği bir akıl yürütmeyle cümleyi tamamladım: “oturmadan evvel sandalyenin sağlamlığını kontrol edecektim, değil mi?” Yoldaş ise beklemediğim şekilde “ hayır” dedi ve otuz yıldır bu topraklarda onca badireye karşı başarılı bir varlık sürdüren bir siyasal birikimin karşımdaki somut temsili olarak siyasal ustalığın formülünü verdi: “hayır yoldaş, kırık sandalyeye oturmasını bileceksin!..”

Evet bu tarif Ortadoğu'da siyaset tarzı üzerine onlarca cilt kitaptan daha aydınlatıcıdır. Ankara ve Sam pratikleri bu tarzın başarılı örnekleridir ve şimdi aynı tarz İmralı'dan ve dağlardan sürdürülmektedir. Kürt özgürlük hareketinin siyaset tarzı kararlı direnişçilik ve kadın özgürlüğünde halklaşmayı bilmenin yanı sıra gerektiğinde kırık sandalyeye oturmasını da bilmektir.

Türkiye soluna kıssadan ilk hisse:

Devrimcilik biraz da risk almayı sevenlerin işidir.

İkincisi, Kürt özgürlük hareketinin dönem dönem kırık sandalyelere oturmaktan çekinmeyerek esas olarak kendi duruşunu sağlamlaştırdığını hayat göstermiştir. Kendi duruşu “demokratik sosyalizm” ise Türkiye devrimci hareketinin bundan öte beklediği ne olabilir ki? Ve bu tarzın şimdi ve gelecekteki olası uygulamalarının bölge halklarının kurtuluş çizgisinde kalması için güçlü devrimci bölgesel ittifaklara ihtiyaç olduğu açık değil midir? Peki, Türkiye devrimci hareketinin varlık gerekçesi böyle bir devrimci odak olmak değil midir?

Türkiye devrimci hareketi, bir gün kendi günlerinin de geleceği umuduyla kendini kandıran ve kendisini statükonun bir parçası haline getiren devrimsizliğinden kurtulup ülkede ve bölgede siyasal bir irade olmayı istiyorsa ise kendi sanılarından kurtularak Kürt özgürlük hareketini anlamakla başlamalıdır.

Kaba bir öykünmecilikle değilse de kendisinden öğreneceğimiz çok şey olan ve yolumuzu oldukça kısaltacak kertede imkân zenginliği sunan Kürt özgürlük hareketiyle bütün kaygılara rağmen her düzeyde yan yanalık kendi köşeciğinde illegalitecilik oynamaktan ya da TC statükosunun bir parçası olarak kurumsal siyaset yapmaktan ya da Avrupa'da meşrutiyet aydınlarının muhalif çizgisini sürdürmekten iyidir.

Biz, Türkiye devrimci hareketine, olası hayal kırıklıklarının melankolisiyle kendinden geçen küçük burjuva tükenişi yerine tarihsel ve güncel gerçeklerin ortaya çıkardığı duruş netliklerini esas alan devrim zorlayıcılığını; Kürt özgürlük hareketinin bugünkü pozisyon netliğini paylaşmayı ve ona bu paylaşımı kalıcılaştıracak umudu vermeyi öneriyoruz.

Behdınan 5 Temmuz 2008

Tarihin Kül Rengi Dönemi

Serdar Kaya

Tanım Marx'a ait.

Sınıflar mücadelesinin genel çizileri dışında, ara sınıfların ekseninde gelişen özel ve geçici bir dönemi incelediği *Brümer'de* kullanıyor bu tanımı.

Metafor, Türkiye'nin uzun bir süredir içinden geçmekte olduğu geçiş döneminin artık sonuna yaklaşıldığı için iyice ayyuka çıkan kaotik manzarayı hem biraz kategorik çağrışımları üzerinden anlamak hem de tanımlayabilmek için oldukça uygun düşmekte.

Kurucu cumhuriyet burjuvazisi bir yandan neoliberal politikalarla kendini var eden devletçilikten kurtulmaya çalışıp, bir yandan da Müsiad'ı, Tüsiad bünyesinde kabullenecek kertede tefeci bezirgan sermayenin iyice palazlanarak iktisadi ve siyasi hegemonyayı ele geçirmesinden hoşnutsuzken...

Keza aynı burjuvazi bir yandan yenilenmiş CHP üzerinden yeni siyasal arayışlarla yeniden devlete sığınmaya çalışıp, bir yandan da devlet sınıflarının geleneksel sömürgeci Türk ideolojisiyle uluslararası finanskapitalin İran'a karşı Türk-Kürt cephesi kurmayı öngören bölgesel Çald-İran programları arasındaki çelişkiyi nasıl gidereceğini çözemezken..

Kadim sermaye bir yandan TC'nin ılımlı İslam ve devletçi Kürt'le yeniden yapılandırılmasını öngören uluslararası konjonktür yardımıyla yüzyıllardır altında ezildiği devletçiliğe peş peşe intikam davaları açıp, bir yandan da keza uluslararası emperyalizmin TC-İsrail- gerici Arap rejimleri ittifakı üzerinden yürüttüğü bölgesel istihkamlarını dağıtmasına yol açarken...

Keza aynı kadim burjuvazi bir yandan uluslararası sistemin kendisine verdiği bölgesel islamı ve sömürgeci devleti ılımlaştırma görevlerini yerine getirmeye çalışıp, bir yandan da hem İran'ın, Hamas'ın yanında radikal islamın hem Kürt halkına saldırıda sömürgeci devletin en ileri sözcülüğüne soyunurken...

Ağır sindirilmişlik altındaki proletaryanın basit ekonomik direnişleri bir bayram havasında kutladığına bakılacak olursa daha ciddi kendiliğinden başkaldırıların oldukça uzağında olduğu görülürken...

Proleterci çiziyi militan tarzlarla ve Kürt halkıyla devrimsel

bir yoldaşlaşma içinde kavrayan devrimci yapıların karşı devrim tarafından bastırılması sonrasında, sosyalist ortamda devrimin kızılini ancak cumhuriyetçi burjuvazinin sivil toplum örgütlenmesinin, halk evlerinin bayrağında görenler ve devlet şiddeti altında ezilen yenik halk sınıflarının sistemle uzlaşa rengi maviyi partileştirenler öne çıkarken, bunların dışındakiler sosyalist kulüp faaliyetinden öte bir etkinlik göstermezken...

Statükonun demokratik muhalefetine sığındığı liberal ve postmodern labirentlerinden söylemsel, kurumsal ve edimsel olarak net ve yalın bir yorum ve tutum üretmek imkânsızdır. Bu yüzdendir ki, koşullar; bir yandan proletaryanın ve yenik devrimin yarattığı steril ortam, diğer yandan uluslar arası gidişatın dayatması, Türkiye sermaye blokunun hem kendi arasındaki hem kendi içindeki modern ve antika eğilimleri, ideolojik ve siyasal tutumları açığa çıkarınca ne liberal aydınlar, ne sol-sosyalist düşünürlerimiz sürecin neresinde duracaklarını bilemez oldular. Modernizmden yana tavır alayım derken geleneksel devletçiliğin koynuna, devletten kaçayım derken fethullahçı gericiğin omuzdaşlığına, İran'a karşı olayım derken Amerikancı renkli devrimlerin şakşakçılığına, gerici iktidarın elindeki Filistin bayrağına karşı siyonizmin kucağına, sınıfçılık adına Kürt'e uzak durup statüko destekçiliğine savrulmalar sıradanlaştı.

Kendisi zaten bir ara sınıf sosyal varlığa içkin olan küçükburjuva sol-sosyalist kesimin post marksist, post modern düşünsel aparatları itibariyle olayların ve süreçlerin böylesi yüzeysel ve derinliksiz kavranmaları kaçınılmazdır. Marx'ın *Brümer*'de özel bir dönem üzerine gösterdiği gözlem ve analiz gücünün yüksekliği bir yandan olayların üç yıl gibi görece kısa bir süreçte ve de Engels'in tanımıyla, sınıf mücadelesinin en kesin ve en belirli yaşandığı bir ülkede geçmesinin yanı sıra, aynı zamanda keza Engels'in sözleriyle Marx'ın ülke tarihine ilişkin üstün bilgisi ve kurucusu olduğu tarihsel maddeci metodu sayesinde.

Türkiyeli aydın küçükburjuvaziyi olaylar karşısında şaşkın bırakan ise ülkenin klasik modellere oldukça aykırı olan özgün tarihsel ve sosyal arka planıdır. Türkiye gibi modern topluma geçiş süreçlerini devrimci tarzda gerçekleştirememiş, modern sınıflarının sınıfsal reflekslerinin tarihsel olarak yeterince

gelişme imkanı bulamadığı, ara sınıfların toplumsal ve siyasal varlıklarını, davranış geleneklerini sürdürdüğü ve haliyle “ortaçağlarının çokluğu” (Kıvılcımlı) ile bilinen bir doğu ülkesi söz konusu olduğunda iyice sündürülmüş süreçler ve belirsizlikler konusunda sadece olayların günlük dilini algılamaya yardımcı olacak diyalektik bir bakış açısına değil aynı zamanda bu ülke gerçeğini çözümlenize yardımcı olacak bir tarih bakışına, “tartışılmayacak” bir tarih tezine sahip olmanız da gereklidir.

Bu saptamamız elbette “anlama”yı “değiştirme”nin önceli görenler ve buna niyetli olanlar için önemlidir. Eylemsizliğini ahkâmının gereksizliğine yedirmiş olanlar için değil..

Gözlemek çok kolay; sistemden tümüyle kopuşu, ona cepheden bir karşı duruşu gündemine alamayan küçükburjuva sosyalizmi, devrim temelli “üçüncü cephe yaratma” söylemini “vesayet” tartışmalarıyla içeriksizleştirerek statükonun yıldırımlarını üzerine çekmeden altına sığınacağı sol bir şemsiye haline getirmeye çalışıyor.

Aslına bakarsanız, Kürt özgürlük hareketi üçüncü cepheyi çoktan açtı bile.

Şimdi metropol sosyalizmine düşen ya doğrudan bu cepheyi güçlendirmektir ya da buna koşut anlamda kendi cephesini yani, deyim yerindeyse, dördüncü cepheyi oluşturmaktır.

Ama unutulmamalıdır ki böyle bir cephenin siyasal sahiciliği, onu karşı devrimin izin verdiği Beyoğlu salonlarında değil düşmanın top ateşinin altında çatmayı göze almakla mümkündür.

Avrupa, 19 Ekim 2010

**devrimcicephe.org'da yayınlanmıştır.*

Devrim Zorlamasız „Demokratik“ Yaygara Ali Efe

Biliniyor; Devrim Zorlaması ve Demokratik Zortlama, Kıvılcımlı'nın, 60'lı yılların sonlarına doğru ülkede yükselen devrimci mücadelede şiddetlenerek artan ve bölünmelere yol açan strateji tartışmalarına yönelik çok tanınan bir çalışmasıdır. Eserin özgün başlığı bile bugün içinde bulunduğumuz süreci kavrama açısından yeterince esinlendiricidir. Salt başlığın güncelle ilişkin uzanımlarına varabilmek için dahi olsa, kapsam üzerine kısa bir sunuş, eski kuşaklara hatırlatma, yeni kuşakları bilgilendirme amacıyla işlevli olacaktır.

Devrimci “Demokratik Zortlama” 70'lerin yüksek devrim konjonktürü göz önüne getirildiğinde, “devrim zorlaması” o dönem yazılmış bir eser için kolay anlaşılır bir üst başlıktır ve içerik itibarıyla, proleter bir devrimin doğru sınıflar mevzilenmesine ve doğru devrimci teorik ve pratik tanımlamalara kavuşturulma çabasıdır.

Çalışmanın, Kıvılcımlı'nın mecazi yoğunluklar taşıyan üslubu nedeniyle, belki birkaç fazladan cümleyle açıklama gerektiren “demokratik zortlama” kapsamı ise “Milli Demokratik Devrim” çizgisi temelinde, yanılı ve sapmaları 12 Mart yenilgisiyle tarihen somutlanan küçük burjuva devrimciliğinin yaygın ve genel teorik ve pratik zaaflarının teşhiri üzerine kuruludur. Devrimin “demokratik” niteliğini, verili devrimsel aşama itibarıyla, proleter öncülüğün ötelenmesi ve küçük burjuvazinin siyasal ve tarihsel olarak öne çıkartılması olarak kavrayan, özelde, MDD'çi çizginin, genelde ise bu çizginin kaynak olduğu “halkçı” devrim anlayışlarının bir eleştirisidir.

60 sonrasının giderek tırmanan devrim sürecinde, TİP'in “sınıf” söylemli revizyonist ve oportunist politikalarına karşı yükselen devrimci tepki, Kıvılcımlı'nın tanımıyla arada bir hoş nameleri olsa da esas olarak bol gürültülü bir halk türküsü tarzı olan zortlama kıvamında bir “demokratik” devrim söylemini bütün ideolojik ve siyasal ortama egemen kılmıştır.

Kıvılcımlı'nın anılan eseri, içeriği ve doğrultusu kaybedilmiş bu “demokratik” devrim gürültüsü içinde “İki Taktik” referansı ile leninist “demokratik halk devrimi” çizgisini teorik

ve pratik olarak egemen kılma gayretidir. Bugün itibariyle de, özellikle Sovyetik katastrof sonrasında ülkemizde ve uluslararası alanda kol gezen liberal ve oportunist hakimiyet koşullarında leninist devrim çizgisini yeni ve güncel veriler üzerinden yerine oturtma çabası daha şiddetle geçerli ve olmazsa olmaz bir devrim mücadelesidir.

Liberal “Demokratik” Yaygara '70'lerden bugüne yapılan bir izdüşümde kontrast hemen kendini belli etmektedir: Kırk yıl önce devrimci küçük burjuvazinin halk ağzıyla söylediği “demokratik zortlama”, devrim zorlamasının olmadığı günümüz konjonktüründe artık teslimiyetçi liberal küçükburjuvazinin oligarşiden demokratik inayet dilenen yakarlarına dönüşmüş durumdadır.

Emperyalizmin saldıranlaştığı, devrimin geri çekildiği dönemlerin, küçükburjuvazinin emperyalist burjuvaziye yakınlaştığı ve onun diliyle konuştuğu dönemler olduğunu biliyoruz. Büyük burjuvazinin ideolojik ve siyasal hegemonyasının mülk sahibi diğer sınıfların da katkılarıyla güçlendiği koşullarda, küçük burjuvazinin ideolojik ve siyasal tarzları başta proletarya olmak üzere bütün emekçi sınıfların mücadelesini sisteme bağlamanın önemli araçları durumuna gelmektedir.

Bu genel çerçeve, içinde bulunduğumuz konjonktür itibariyle özellikle geçerlidir. Ülke devriminin ve uluslararası devrimin aldığı ağır yenilgilerin ardından, orta sınıfların varlık koşullarını emperyalist burjuvazinin hegemonyal dünyasında aramasının bir tezahürü olarak post marksist ve post modernist ideolojik ve siyasal tarzlar, etkilerini çalışan yığınların üzerinde güçlü bir şekilde kurumlaştırdı; ya sınıf temelli toplumsal dönüşümün anahtar sözcüğü olan “devrim” kavramını işitilmez kıldı, yerini “demokrasi” idealleri ve “demokratik mücadele” çeşitlemeleri aldı yada “devrim” olarak “devrim”, o kadar kendisi olmaktan çıkarıldı ki, zaten tarihen devrimsiz sayılabilecek bu topraklarda, az çok radikal bir reform bile - cumhuriyet kapitalizminin “saç sakal inkilapları”nın sonrasında bu dönemde yeniden- kalın harflerle “devrim” olarak pazarlanır, az çok radikal bir reform peşinde koşturan düzen solcusu kendisini “devrimci” olarak pazarlar hale geldi.

70'li yüksek devrim konjonktüründe kendi devrimci

şavkımalarının gölgesinde kalan proletaryayı devrimin öznesi olarak göremeyen küçükburjuvazi, tıpkı Kıvılcımlı'nın önceden uyardığı gibi ne denli parlak göktaşı görünümünde olursa olsun proletaryanın yörüngesine giremediği için uzayın sağır boşluklarında yitip gitmekten kurtulamazken onun demokrasi arayışı devrimciydi.

Gelinen aşamada, aynı küçükburjuvazi, bir yandan, siyasal varlığını zaten kabullenemediği proletaryaya uluslararası devrimin yenilgisiyle iyice sırtını dönmüş, diğer yandan da kendi öncel yenilgilerinin mütaalasında “eskinin yanlışları” arasına koyduğu “devrimci olmak” halini artık tümüyle terk etmiş durumdadır.

Bugün itibariyle küçükburjuvazi, emperyalist burjuvazinin tarihsel hafızasında nostaljik “demokratik” boşluklar yakalayarak oraya sığınmaya çalışan liberal bir yaygara tufanı içinde debelenip durmaktadır. Devrimci küçükburjuvazinin “demokratik zortlaması”nın yerini teslimiyetçi küçükburjuvazinin liberal “demokratik” yaygarası almış durumdadır.

Liberal demokratik yaygara, dün devrimi zorlayan küçükburjuvazinin oligarşi tarafından terbiye edilmiş ardıllarınca yürütülen bugünkü küçükburjuva solculuğu/sosyalizminin alameti farikası durumundadır.

Oysa sınıflar mücadelesi tarihi göstermiştir ki, emekçi halk sınıflarının devrimci zorlamasının olmadığı koşullarda burjuva devletlerde demokratik kazanım domuzdan kıl koparma uğraşısından öteye geçemez. Hele ki oligarşik egemenliklerdesisteme karşı devrimci bir dayatma yapmaksızın demokratik gelişmelerin beklentisi içinde olmaktam bir liberal acizliktir.

Bu durumda devrimci hareketimiz, proletaryanın bağımsız sınıf hattını ve onun devrimci tarzını yükseltebilmek için iki şeyi başarabilmelidir: Birincisi, “demokrasi” denen şeyin ne olduğunu proletaryaya ve ezilen yığınlara anlatabilmeliyiz, bu işimizin ideolojik çerçevesidir. İkincisi ise , ülkemizdeki “demokratik”lik olgusunun ön ve art koşullarının neler olabileceğini, özellikle enerjilerini demokratik alanlarda kısıtlı tutan devrim arayışlı ileri mücadele insanlarına gösterebilmeliyiz. Bu da işimizin siyasal boyutudur.

Emperyalist Savaş ve Türkiye Sosyalizminde Üçüncü Dönemin Sonu

Ali Efe

Türkiye, birçok yönden dahil olması muhtemel olan küresel/bölgesel bir savaşın eşiğinde bulunmaktadır. Bu saptamada, sağcısından solcusuna, liberalinden ırkçısına Türkiye siyaset çevrelerinin hemen tümünün birleştiğini söylemek mümkündür. Buna, statükonun kucağında oturabildikleri sürece yaklaşan savaş ihtimaline gözlerini ısrarla kapatıp görmezden gelen devrim kaçkını, yasalıcı, küçük burjuva sol ve sosyalist çevreleri bile dahil edebiliriz.

Bütün eğilimleriyle sol-sosyalist çevrelerin böylesi geniş bir mutabakat çerçevesinde buluşmasını, her şer'de aradığımız “hayr” sınıfından değerlendirmek, ne yazık ki, gene de hemen akla gelen iki nedenden ötürü mümkün değildir. Birincisi *zamanın*, bölgesel/küresel savaş sürecinin bir fonksiyonu olarak ifadesindeki interval darlığıdır; sürecin patlama verileri çoktandır neredeyse günlük olaylar halinde ortaya dökülmeye başlamışken sağlanan bu mutabakatın aslına bakılacak olursa görevlerin yerine getirilmesi adına oldukça geç kalınmış bir mutabakat olduğu görülmelidir. İkincisi ise, *bilincin*, devrimci değişken değerleri oldukça tüketilmiş, tarihsel statükocu ve emperyalist reel politik sabit değerler üzerinden gelişen bir savaş sürecinin fonksiyonu olarak değişime fazlasıyla direngen olmasından kaynaklıdır. Dünün göreceli kolay koşullarında küresel sistemden kopuşmayı değil, aksine ona tâbi olmayı esas alan Türkiye solunun, ağırlığına zamansal darlıkla gelen keskinliğin de eklendiği devrim görevlerinin altına girecek bir iradi sağlamlığa sığraması düşünülemez.

Proletaryanın iki yüzyıla yaklaşan uluslararası mücadele tarihi, ta Basel Konferansı (1912)'ndan beri bu tür tarihsel süreçlere nasıl yaklaşılacağına dair yeterli deney yüklüdür. Bu deneyler ışığında söyleyebilmek mümkündür ki, bu süreçlerin en zorlu ama en tayin edici savaşı proletaryanın bağımsız devrimci siyaseti ile onun üstüne yüklenerek kendisine büyük burjuvazinin dünyasında yer bulmaya çalışan küçük burjuvazinin oportünist sosyalizmi arasındaki savaştır.

Emperyalist savaş sürecine girerken devrimci proletarya, hesaplarını uluslararası burjuvazinin krizinden nasıl devrim çıkarabileceği üzerine yapar. Küçük burjuvazi ve onun proletarya zeminindeki nüfuzu olarak oportünizm ise egemen büyük burjuvaziye sığınmaya çalışır. Dolayısıyla emperyalist savaş dönemi, proletaryanın bağımız devrimci siyasetiyle, küçük burjuva oportünizminin aynı mevzilenmelerde bulunmasına olanak tanımaz.

Emperyalist savaş dönemlerinde, o güne kadarki barış süreçlerinde marksizm içi bir eğilim sayılabilen oportünizmin maskesi düşer, aslında bir burjuva siyaseti olduğu iyice açığa çıkar ve proletarya içi çizgiler içindeki meşruiyeti sona ermiş olur. Proleter devrimciler nezdinde oportünizm artık “yasal bir nüans” olarak görülemez. Oportünizme karşı mücadele, emperyalizme ve oligarşiye yönelik mücadelenin doğrudan bir parçası haline gelir. Bu nedenledir ki, Türkiye devrimci hareketi açısından ülkenin tam da emperyalist bir savaş eşiğinde olması oportünizmle nihai bir hesaplama için hem en zorunlu hem de en uygun momenttir.

Uzun yenilgi yılları ve yasalılık dönemleri oportünizmin derisini iyice kalınlaştırır. Bugün itibariyle Türkiye sosyalizminin çeyrek asırlık böyle bir geçmişi bulunmaktadır. Bu dönem zarfında kendi sınırları dahilinde iyice olgunlaşan oportünist Türkiye solu, emperyalist savaşın eşiğinde artık kendi siyasal gerçeğiyle yüz yüzedir.

Olgunlaşma sürecini tarihindeki devrimci gelenek ve tarzların inkarı üzerinden geliştiren oportünist Türkiye solunun verili siyasal değerini, sınıfı ve emekçi kitleleri örgütlemek adına kendini sakladığı mevzilerden başını çıkarmaya hiç niyeti olmamasıyla, emekçi kitlelerin küresel itirazına ancak turistik bir heyecanla katılıyor olmasıyla, Kürdistan'da sürdürülen sömürgeci zulme gösterdiği tepkinin mimiklerden öteye geçememesiyle ölçmek mümkündür. Kendisine yataklık eden küçük burjuvazinin “her ciddi bunalım döneminde burjuvaziyle bütünleşme arayan” sınıfsal davranış yönelimine bağlı olarak, oportünizmin, küresel/bölgesel savaş sürecine işbirlikçi/sömürgeci oligarşinin merhametine mazhar olacak bir pozisyon arayışı içinde hazırlanması onun adına elbette daha gerçekçi ve tehlikesiz bir siyasal yönelimdir. Ne ki, savaş devrimi bir imkan dahiline getiriyorken, burjuvaziye teslimiyeti esas alan siyasal

yönelimlerin sınıfa ve emekçi yığınlara karşı döneklikten öte bir ihanet çizgisi olduğunu belirlemek de devrimci siyasetin bir gereğidir. Diğer bir taraftan ise tarih acımasızdır; oportünist Türkiye solu böyle yaparak aslında üzerinde tünediği dalı kesmiştir. Türkiye proletaryasının kendiliğinden düşük olan siyasal profilini dış bir zorlamayla yükseltmeyi reddederek güçlendirdiği proleter eylemsizlik koşullarında kendisini oligarşi tarafından taşınması gereksiz bir ağırlık durumuna getirmiştir. Bu yüzden Fethullahçı polisin zoru en itaatkâr boyun eğişe rağmen bir tehdit olarak üzerlerinde durmaktadır.

Emperyalist savaş sürecinde oportünizmin proletarya ve diğer emekçi sınıflar üzerinden kendini yeniden üretmesinin koşulları iyice ortadan kalkarken oligarşi, burjuvazi adına bütün siyasal eğilimleri kendi tekeline almaktadır. Proletarya için gelinen aşamada ya emperyalist savaşa karşı devrimci savaş tavrı ya da uluslararası burjuvaziye teslimiyet ikilemi oportünizmin kendisini sınıf siyaseti içinde saklamasının ve siyasal etkinliğini üretmesinin engelidir.

Emperyalist savaş dönemlerinin sınıfsal eğilimleri netleştirici diyalektiği ülkemizde de işlemiş ve devrimci tarihimizin evrimiyle ortaya çıkan üçüncü dönem siyasallığı artık devrime ve sınıfa ait bir çizgi olmaktan çıkarak burjuvazinin liberal çizgilerinden biri haline gelmiştir. Türkiye sosyalist tarihinin üçüncü dönemi tarihsel konjonktür içindeki kendi gelişiminin sınırlarına ulaştığı için artık kapanmıştır.

Burada sıkıntı yaratan durum sosyalist tarihimizdeki bu dönemsal geçişin devrimci bir zorlama üzerinden gerçekleşmiyor olmasıdır. Türkiye devrimci hareketi, dördüncü dönem devrimciliğinin ideolojik ve pratik yönelimlerini sol ortama egemen kılmak konusunda başarılı olamamıştır. Bununla birlikte görülmektedir ki, emperyalist savaş süreci, başarısızlıklarımızı aşarak bölgesel bir devrimin ögesi haline gelmek açısından bize önemli tarihsel imkanlar sunacaktır.

Oportünizmin nefesinin kesilmesi, devrimle yığımlar arasında sol görünümlü ama gerçekte karşı devrimci bir tamponun yalıtıcı etkisinden devrimci hareketi kurtaracaktır. Oportünizm, ihanetçi kimliğiyle emekçi yığınların devrim arayışlarını bulandırma gücüne artık sahip olamayacaktır. Bu birinci avantajımızdır.

İkincisi ise emperyalist savaş, yığınlardaki “öfke ve umutsuzluk”u büyütecek ve bu öfkeyi umuda tercüme edebilen öncünün kitleleşebilmesinin imkânları artacaktır. Bu imkânı transandantal bir ifade olmaktan çıkartmak, ülke proletaryasının diğer ülke proletaryalarına kıyasla eylem yeteneğinin daha düşük olmasının tarihsel ve sosyal nedenlerini açıklayabilen ve bu açıklama üzerinden öncünün proletaryaya bilinç+eylem götürme misyonunu örgütsel pratik zeminde somutlayabilenlerin işi olacaktır.

Behdınan, 19 Kasım 2011

**devrimcicephe.org'da yayınlanmıştır.*

Emperyalist Savaş ve Makûs "Tarihimiz"

Ali Efe

Türkiye'nin de önemli öğelerinden biri olması kaçınılmaz bir bölgesel/küresel emperyalist savaşın kıyısında'yız.

Uluslararası proletaryanın tarihinde ve bilincinde, emperyalist savaşa karşı tutum ve görevlerinin ne olacağı yüzyıl öncesinden beri belirlenmiştir. Bu belirlemelerde, emperyalist savaşın iktisadi ve siyasi bunalımı derinleştireceği, bunun proletarya ve halk yığınlarında "hoşnutsuzluk ve öfke" kabarmasına yol açacağı, bu durumdan yığınların harekete geçirilmesi ve "kapitalist egemenliğin yıkılışı" için yararlanılması gerektiği vurgulanmıştır.

Özellikle Lenin, emperyalist savaşın gelişme süreçleri içinde uluslararası proletaryanın ve öncülerinin görevlerini giderek daha da geliştirerek somutlamıştır.

Lenin'in analizlerinde enternasyonalizm, devrimci zor ve bağımsız sınıf politikaları zemininde proletaryanın yaklaşan emperyalist savaşa içkin olarak görevleri; proletaryaya devrimci durumu gösterme, devrimci bilinç ve enerjiyi açığa çıkarma, devrimci eyleme geçmeye yardımcı olma ve devrimi bu çalışmalara uygun bir şekilde örgütleme olarak tasnif edilmiştir.

Yaklaşan küresel/bölgesel savaş zemininde Türkiye sosyalist hareketinin savaş karşıtı hazırlıklarına leninci marksizmin yukarıdaki kategorik belirlemeleri çerçevesinde baktığımızda "hiçlik" düzeyinde bir sonuçla karşılaşmaktayız.

Ülkemizde '90'larla birlikte iyice azgınlaşan neo liberal saldırı emekçi kitleleri sadece siyasal temelde etkisizleştirmekle yetinmedi, aynı zamanda onları ideolojik ve entelektüel açıdan da egemenliği altına aldı. Bu nedenle, savaşı kaçınılmazlaştıran emperyalist yeniden paylaşım süreci kendini uzun yıllar öncesinden beri göstermesine rağmen sol entelejensiya ve emekçi kitlelerin politik öncülükleri, ancak şimdilerde, savaş artık sokaktaki insanın görebileceği bir olgu haline gelmekteyken savaşa karşı tavır konusunu politik bir gündem haline getirmeye başladı.

Emperyalist burjuvazinin, emekçi yığınların politik ve ideolojik kurumları üzerindeki etkisi nedeniyle gündemdeki emperyalist savaşın küresel karakterine karşın emekçi kitleler bu

konjonktüre henüz yerel düzeyde karşı çıkışlar örgütlemekten öteye gidebilmiş durumda değiller. Gene de gelişkin ülke proletaryalarının ve küçük burjuvazisinin uzun refah yılları sonrasında hızla içine yuvarlandıkları yoksullaşma sürecine karşı gösterdikleri tepkilerin giderek istikrar kazanması yakın bir gelecekte bu tepkilerin uluslararası ölçeklerde örgütlenebilme potansiyelini de bize göstermektedir. Avrupa ve Arap sokakları derken Wall Street ve diğer kimi Amerikan kentlerinde de kendini gösteren muhalefet, çalışan yığınların emperyalist burjuvazinin neden olduğu bunalımın yükünü taşımakta hiç de gönüllü olmadığını bize göstermektedir.

Metropol kapitalizminin proletaryası, uluslararası devrimin geri düşüşüne karşın, bunun niyesine niçinine aldırmadan, kendiliğinden bilincinin dolaysız davranışı içindedir. Modern proletaryanın tarihsel ve sosyal varlığının asgari bilinç ve davranışındaki bu düzey, bir açıdan proletaryaya yönelik post modern/post marksist ideolojik teorik ihanetlerin geçerlilik süresinin giderek dolmakta olduğunun işareti olarak görülmelidir. Bir diğer açıdan ise, bu düzey, henüz her ne kadar verili emperyalist konjonktürden kalıcı zaferlerle çıkmamızın gereken koşullarını bize sunuyor olmasa da, zaferi örgütlemek isteyenlere, geleceğe ilişkin umut ihtiyacını yeterli ölçülerde taşımaktadır. Yunanistan'da, Tunus'ta, Kürdistan'da, Şili'de, Amerika'da direnen emekçi kitleler henüz güçlerini birleştirmeleri gereken küresel bir programa karşı mücadele ettiklerinin bilincinde değillerse bile, eylem sloganlarında ve örgütlenme tarzlarında bu yöndeki işaretlerden anlaşılabilirliği gibi, yakın bir gelecekte bunun bilgi ve bilincine ulaşmaları ve mücadeleyi bu düzleme göre organize etmeleri güçlü bir olasılıktır.

xxx

Küresel ve bölgesel konjonktür uluslararası proletaryanın ve çalışan yığınların keza uluslararası emperyalist burjuvaziye karşı mücadeleyi yükseltmesi ve mevzilenmesi yönünde geliyorken, özelde ve özellikle Türkiyeli emekçi sınıf ve halklar büyük kitleleriyle kendi egemenlerine karşı koyu bir tevekkül, başkaldırısı olanlar ise derin bir uzlaşma arayışı içinde bulunuyor. Ne kızıl, ne de şaşılacak bir durum...

Yedi bin yıllık bezirgan kültürünün tebaalaştırdığı toplumsal

formasyonlardakiyle, 5 yüzyıllık kapitalist toplumsal formasyonların sivil toplumlarındaki “yabancılaşma” düzeylerine... ya da Kızılderililerin kendinden olana da hesap soran komünal kültüründekiyle, kendini kendinden olanın despotluğuna kolayca bırakan arap asabiyetindeki* tezahürleriyle “kolektif aksiyon” üretici gücünün doğulu ve latin tarzlarına ilişkin kesit örnekler...

Bu konuda mecazın sanki edebi rengi soldu, gerçeğin kendisi olmaya başladı; oligarşi, bütün siyasal ve iktisadi çürümüşlüğüne karşın, kendini, kölece bir itaat ve bezginlik içindeki Türkiyeli yığınlara taşıtabilmekte, Kürt halkının Demokratik Cumhuriyet talebine karşı dayattığı sömürgeci direncine Türkiye metropollerinin derin sessizliğinde güç bulabilmektedir.

Oysa başka ülkelerde olanlar ne kadar da kitaba uygundur.

Değil mi ki, uluslararası finans kapitalizm bugüne kadar küresel soygundan pay aktarıp aristokratlaştırarak dingin tuttuğu metropol proletaryasını ve çalışan yığınları artık besleyemeyecek bir mali kriz içindedir, o zaman proletarya, kendisine çoktandır elveda çeken oportünistlere ve emperyalizm goygoycusu post modernist/post marksist aydınlara metelik vermeksizin, küçük burjuvaziye de ardına takarak sistemi tehdit eder. Bu, tarihin Batılı lineer gidişinde beklenir bir sınıfsal davranış tezahürüdür.

Bu nedenle uluslararası emperyalizm, vakıf yardımlarıyla, medyada, üniversitelerde birer köşecik vermeye satın aldığı statüko solcuları üzerinden başta uluslararası proletarya olmak üzere bütün toplumları “tarihin sonu” teslimiyetine yatırmaya çalışırken kendisi işini bilir; özellikle metropol proletaryasının eylemcil tehdidinden ancak küresel bir yeniden paylaşım savaşıyla kurtulabileceği için yıllardır savaş hazırlığındadır.

Doğulu tarihin ise, özellikle ülkemizde yaşanan bükümünün kendiliğinden bir siyasal ve sosyal dibi yoktur. Fizik kuralıdır, büküm mukavemet artırır. Asıl olan tersinmez gidişiyse de, tarih, doğunun bu bükümlerinde kendini tekrarın mukavemetini bulur. Batının ortaçağı tektir, doğunun ise çok...

On birinci tezin satır aralarında kendi geriliğimizi bulup, değiştirmekten önce ve değiştirebilmek için önce anlamamız gereken bir durum.

Sadece anlayana ve kavrayana değil, özellikle değiştirmek isteyeneye, devrimci olana...

İçinde bulunduğu toplumu dönüştürme amacındaki toplumsal öncülerin, emek üzerinden tarihe ve insanlığa kazandırıcı doğrultuyu bulup ıkartacakları ve ona göre örgüt ve mücadele hattı tutturalacakları halk ve toplum gerçeği ve tarihsel konjonktür budur.

Doğulu tarihsel gidişin makas değişikliği, dışarıdan devrimci bilinç+eylem müdahalesi gerektirir.

Tevekkülde kendinden geçmiş Türkiyeli emekçinin aslında bilmeden, Pera hedonizmine boğulmuş Türkiye solcusunun da aslında inkâr ederek beklediği bu devrimci müdahaledir.

*İbn-i Haldun'a göre herkesin nesebine ve asabiyetine (aslına) bağlılığı

Behdinan, 22 Kasım 2011

**devrimcicephe.org'da yayınlanmıştır.*

ÜÇÜNCÜ DÖNEM OPORUNİZMİ ÜZERİNE

Ali Efe

Yaklaşan emperyalist savaşa karşı leninci marksizmin öğütlediği devrimci mevzilerin Türkiye'de hazırlanmaması, var olanların güçlendirilmemesi, sürecin ön verili görevlerinin altına girmeyi kesinlikle reddeden oportunist Türkiye solunun siyasal tercihi olmuştur.

Türkiye solu, devrimin yerel ve uluslararası yenilgilerinden sonra bütün siyasal inşiyatifini uluslararası burjuvazinin meşruiyeti altında aramaya yönelmiş, büyük kesimleriyle düzeniçileşmiş, yasalıcı, oligarşinin merhametini dilenen siyasal bir tutumda ısrarlı olmuştur.

Proletaryanın yenilgili ve özellikle emperyalist savaşın derinleşen süreçlerinde küçükburjuvaziye karakteristik olan bu sınıfsal davranış hali, Türkiye solunun devrimden uzak, oligarşiyle uzlaşık siyasal çizgisinin oluşmasına neden olmuştur, çünkü Türkiye sosyalizminin sinik üçüncü dönem siyasetinin arkasında da onun küçükburjuva sınıfsal kimliği bulunmaktadır.

Yalnız burada, teorik olana uygun bir yaklaşımın gerçeğin bayağılaştırılmış haline dönüşmemesi için özellikle dikkatli olunmalıdır, çünkü tarihsel paradoks oradadır ki, Türkiye'de üçüncü dönem oportünizminin arkasında yatan küçükburjuva siyasallık aslında tarihimizin ikinci dönemdeki devrimci atılımı yaratan sınıfsallıkla aynıdır, aydın küçükburjuvazidir. Bu yüzden konu, Türkiye'nin özgün tarihselliği atlanmadan gözlem altına alınmalıdır.

xxx

Türkiye solunun 20'lerle gelen birinci dönem siyasal şekillenmesiyle 60'larla gelen ikinci dönem siyasal şekillenmesi nasıl birbiriyle organik devamlılık taşımayan iki farklı yapısalığın siyasallıkları idiyse, 90'ların başından itibaren sol tarihimize üçüncü dönem sosyalizmini domine eden kadro ve örgüt yapısı neredeyse bütünüyle ikinci dönemin organik uzantısı durumundadır.

İkinci dönemin “devrimci yanlışlar”ından kurtulmak adına kendini hiç sorunsuz liberalizmin kucağına bırakıveren aynı Türkiye'nin, aynı aydın küçükburjuvazisidir. Uluslararası

konjonktürün batılı paradigmalarıyla koşullanan aydın kimliğiyle 12 Mart ve 12 Eylül yenilgilerini çözümleyemeyen Türkiyeli aydın küçükburjuvazi, öncel kahramanlarının yenilgisini neoliberal statükonun teslimiyetçi mevzilerinde kurumlaşmanın post modern post marksist gerekçesi kılacak onursuzluğu kendi ara sınıf kaypaklığında kolayca siyaset haline getirebilmiş ve sosyalist tarihimizin üçüncü dönemini sınırsız bir oportünizmle damgalamıştır. İkinci ve üçüncü dönemler arasındaki organik devamlılık hali, Kautsky'nin oportünizmini Bernstein'a karşı yürüttüğü öncel mücadelenin hatıraları arkasında daha korunaklı kılmasına benzer şekilde üçüncü dönem oportünizmine direnme gücü vermiş, meşruiyet sağlamıştır.

Yerel ve uluslararası yenilgilerin kayganlaştırdığı bir ortamda, Türkiye devrimci hareketi, ikinci dönemin yanlış ve eksikliklerini mücadelenin yapısal açmazlarının teşhis ve önlemleri üzerinden giderme yerine, bu yapısal açmazlar üzerinden mücadelenin devrimci tabiatını mahkum etmeye kolayca savrulmuş ve böylece devrimcilikten arındırılmış, uzlaşmacı bir çizgi üzerinde oportünist üçüncü dönem yeni bir sosyalist konjonktür halinde yapılanmıştır.

xxx

Bir ve aynı sosyalliğin farklı davranış düzeyleri salt ontolojik olanın irdelenmesiyle değil aynı zamanda tarihsel olanın açığa çıkartılması üzerinden çözümlenebilir. İkinci dönemin “proletarya aydınları” olan aydın küçükburjuvazinin “proletaryasız proleter devrimciliği”, üçüncü dönemde tipik, klasik bir modern toplum seyri içinde orta sınıfların doğrudan siyasal temsiline soyunan küçükburjuva liberalizmine tekerlenmişse eğer ve bu süreçte bizzat siyasal öznenin toplumsal bir dönüşümle başkalaştırılması, tarihin inkarına uğramasından söz edilemiyorsa orada tarihsel olanın aşılması değil toplumsal varlığın kendiliğinden bilincinin pratiği olarak praxisinin düşük profilinden, yani pratik politik bir düzeyden, bu düzeyin düşüklüğünden söz ediliyor demektir. Evet, bu gerçek olandır ancak bize, tarihsel nesnelliklerin pratik tezahürleri üzerinden inkarının imkanını vermez. Devrimciyse, tarihsel olanı güncel kılma görevini öncülük olarak önümüze koyar.

zehirlenmiş teorik algılarıyla üçüncü dönem önderliklerinin teşhis ederek bilince çıkarmalarının koşulu yoktur. Nesnelliğe nesnelleşerek kaynaşanların sürece müdahale gücü olmaz. Onlar, yapısalcılıktan post modernizme uzanan ideolojik şekillenmeleriyle artık marksist teoriye ve onun devrimci pratiğine ihanette diploma sahibidirler. Şimdi düzen kurulları tarafından pırpışlanmaları bunun eseridir.

xxx

Türkiye'de siyasal süreçlerini modernleşme tarihimizin melezlikleriyle ele almadığımız takdirde, batılı toplum normlarına sığdırılmayan olgusal çaprazlıklar mücadelenin geleceğini kilitleyen düşünsel düğümlenmelere yol açmaktadır. Devrim tarihimizin ikinci dönemi, bunun tipik ve sonuçları ağır bir örneği olarak hala hayatımızın içindedir, çünkü bugünkü örgüt ve mücadele sorunlarımızın kökleri esas olarak bu tarihsel kesitte bulunmaktadır. Böyle olduğu içindir ki, devrimimizin gününü ve geleceğini karartacak tarzda -belki de özel olarak öyle olması için- batılı paradigmalardan en fazla bayağılaştırılan, en fazla kendisizleştirilen, toplum tarihsel bilinçte en çok çarpıtılan bir dönem durumundadır.

Buna karşıt olarak ileri sürebiliriz ki, Türkiye sosyalizminin devrimci anlamda yeni bir siyasal dirilişi ancak 60'ların “yükseliş ve düşüş”ünün otokritiği zemininde başarılabilir. İkinci dönemin *partisizlik*, *sınıfsızlık* gibi yüzeysel eleştirilerinin siyasal karşılıkları olarak *yasalcılık* ve *demokrasıcılık* gibi temel eksenler 80'lerden beri pratikçe işleniyor olmasına karşın devrimimiz hala aynı partisizlik, sınıfsızlık gibi başarısız tekrarların içinde debeleniyorsa otokritik neşterinin bütün tarihimiz üzerine ve daha metodik atılmasının kaçınılmazlığı ortadadır.

Kendi nesnelleşmesinin bilincinde olmayanların batılı kuram ile melez pratik arasındaki mesafeyi kapatacak doğulu sosyolojik/antropolojik kategoriler ve bunlar üzerinden toplumsal bir eyleycilik hali geliştirmeleri mümkün değildir.

Melez toplumsallıklarda tarihin moderne ve arkaik olana ait ikili bir okumaya tabi tutulması esastır. Ancak ontolojik olana içkin tarihselin de görülmesiyle toplumsal nesnelğin kavranması mümkündür. Ya da bir başka söyleyişle, ancak teorik karşılığının bilince çıkarıldığı koşullarda pratik gerçeklik salt kendinde bir

gerçeklik olmaktan çıkarak bilincin, bilinçli insanın etkisi ve yönlendirmesi altına girer; kendisi için bilincin praxisi olarak pratik değer kazanır. Doğru kavranmış bir nesnellikle koşullanan Türkiyeli devrimci öncü örgüt ve mücadele hattı, toplum gerçeğine gömülü “Türkiye'nin teorik devrim orijinalliği”ni , bir üretici güç düzeyinde ele almaya muktedir olunan bir tarih bilinciyle pratik bir alan olarak kurmaktır.

Üzerinden geçen uzun yıllar ve yaşanan önemli tarihsel süreçler devrimci öznenin nesneleşmesinin yapısal otokritiğini bilimsel ve gerçek tarihsel bağlamları içinde başarmamızı kolaylaştırıcı mahiyettedir. Kapıya dayanan emperyalist savaş itibariyle, kendi dışındaki siyasal akıntıların kendiliğinden bir yansıması olarak Türkiye sosyalizminin bir döneminin daha kapanıp yeni bir döneminin kaçınılmazca açılacağı verili tarihsel eşik, bu tür otokritikler açısından bize gerekli cesareti verecek uygun bir dönüm noktası oluşturmaktadır.

xxx

Devrimimizin *Kahramanlık Çağı* olarak adlandırabileceğimiz 68 sürecine ilişkin en birincil galat-ı meşhur, o dönemin yüksek devrimciliğini Türkiye'nin özgün devrim dinamikleri yerine Avrupa 68'inin konjonktürel esintileri üzerinden açıklayan deneyci ve amaççı değerlendirmelerdir. Oysa, Avrupa 68'ini, derinleşen emperyalist bunalımın çaresiz ve gelecek sorunları altında bıraktığı Avrupa küçükburjuvazisinin sosyalist sistemin varlığında ve geri ülke devrimlerinin yükseldiği koşullarda içine girdiği devrimci başkaldırı konjonktürü olarak tanımlayacak olursak, Türkiye 68'inin, Avrupa 68'i ile sadece senkronik olmakla aynılaştırılmayacak kadar daha aşkın bir siyasal süreç olduğunu, esas olarak diakronileri üzerinden kıyaslamalarla ve arkalarında bıraktıkları tarihsel izler üzerinden kolayca görmek mümkündür.

Avrupa 68'i hemen kendi yatağına çekilip sönerken, Türkiye 68'i, kendini 78, olmadı 88 üzerinden tekrarlamaktan ve dönemsel ömrünü 90 sonlarına kadar taşımaktan geri kalmamıştır. Avrupa 68'inin üç aylık ömrüyle Türkiye 68'inin neredeyse 30 yıllık ömürleri arasındaki zaman-süreçsel temeldeki niceliksel büyük farklılık bile her iki kesitin tarih-toplumsal farklı nitelikler üzerinden açıklanması gerektiğini bizim batı merkezli aydınımıza gösteremiyorsa hiç değilse elindeki merceği doğru kullanabilmesi

için olayların inatçılığından yardım umabiliriz, çünkü Türkiye 68'ini Avrupa 68'i üzerinden açıklama bayağılığını tercih edenlerin, bugün, gene bir emperyalist bunalım sürecinde, gene Avrupa küçükburjuvazisi ve proletaryası ayakta iken Türkiye sokaklarının ve özellikle geleneksel aydın muhalefetiyle küçükburjuvazisinin sessizliğini hangi uluslararası konjonktürel ortaklaşmalar üzerinden açıklayabilecekleri merak konusudur.

Salt bu veri kıyaslamaları bile konjonktür esaslı ampirik açıklamaların yetersizliğini bize gösterebilmektedir. Avrupa ve Türkiye 68'leri arasındaki konjonktürel motivasyon ve görsel uyumların ötesindeki benzemezlikler benzerliklerin çok daha ötesinde ve çok daha esastır. Türkiye 68'inin kerameti, başka zeminlerde, örneğin ülkenin toplum tarihsel oluşum özgünlüklerinde aranmalıdır.

Zaman zaman kendini hatırlatsa da esas olarak günümüze kadar kendi toplumsal zeminine çekilip sönen bir yığın hareketliliğinin adı olarak anabileceğimiz uluslararası 68'in tarihsel devamlılığını, geleceğe ait bütün bilinmezliklere karşın, belki de ileri kapitalist ülkelerin güncelde yükselen kitle eylemlerinde bulabileceğimizi söyleyebiliriz. Oysa, yaşadığı bütün ağır yenilgilere, uluslararası proletaryanın bütün geri düşüşlerine rağmen kendini bir uçkun devrimcilik hali olarak vareden ikinci dönem devrimciliği bir devrim zorlaması siyasetidir ve batılı tarihin doğrusallığına aykırı bir yansıma olarak bugün yerel ve uluslararası karşı devrimin baskıları ve kendi yapısal kısıtlılıkları içinde, reel politik değeri oldukça daraltılmış bir öncü devrimcilik hattı halindedir.

Reel politik değerinin daraltılmış olması onun tarihsel politik varlığının tükenmesi anlamına gelmez. Hipotez, gerçeklikte olmayanın teorik ileri sürümü değildir. Biat etmiş yığın sosyalliğini, isyana ve ihtilale taşıyacak devrim özgünlüğümüzü tarihselden güncelliğin düzlemine doğru çekmek için bilinçli bir yöneliştir. Ontolojik indirgemeciliklerden arındırılmış bir bakış açısıyla doğulu toplumsallıkları harekete geçirecek doğulu bir imkanı kullanılır kılma gayretidir. Yani işin matematiğinin son derece basit olması üzerinden konuşacak olursak Arap baharında emperyalizmin konfeksiyon tarzda gerçekleştirdiği alt üstlükleri daha butik çalışarak uluslararası proletarya ve halklar adına devrimcilerin geliştirmesidir. Marx'ın gösterdiği gibi: emek

sömürüsü üzerine farklılaşmış toplumlarda ezilen sınıfların egemenlere karşı birikmiş öfkesini ön varsaymak.. *devrim nesnelliği*.. Lenin'in gösterdiği gibi: El Cezire tarzı, merkezi propaganda araçlarıyla öfkeyi kolektifleştirmek.. *yığına dışarıdan bilinç*.. ve ek olarak emperyalizmin kontra gruplarla yaptığı gibi ve bizim devrimci savaşıla yapmamız gerektiği gibi yığın öfkesinin kendini açığa vuracağı cesaretli yöntemleri ajite etmek.. *ve eylem götürmek*..

Behdinan, 10 Aralık 2011

**devrimcephe.org'da yayınlanmıştır.*

Oportünizmin Sınıfçılığı ve Devrimden Kaçış

Ali Efe

Başlıkta yanlış yok.

Türkiye oportünizminin ideolojik kalpazanlığını teşhir var.

İdeolojik kalpazanlık her kavramı sahtesiyle değiştirmektedir.

Oportünist ideoloji, devrimci proletaryanın ideolojik yaklaşımlarının içini boşaltıp sahtesiyle, burjuvaziye ait olanlarla değiştirmekten mürekkeptir.

XXX

Biliniyor, neo liberal dönemin uluslararası sosyalist harekete ideolojik yansımaları “elveda proletarya” olarak sloganlaştı.

Kapitalizmin sonuçlarıyla uğraşmak, yabancılaşmayı toplumsal dolaylımları üzerinden azaltmak gibi manzum bir siyasal alan devrimin yerini aldı. Yani proletaryadan kaçışla devrimden kaçış birbirini tamamlayan bağlamlar olarak neo liberal dönemde sol siyasanın temel eksenlerini verdi.

Oysa Türkiye devrimci hareketi, dünya sosyalizminin içine düştüğü siyasal ve ideolojik bunalıma ve güçlü revizyonist dalgaya hiç aldırmadan, hem de 12 Eylül'de aldığı ağır darbeye karşın 80'lerin ikinci yarısında oldukça başarılı yeni bir devrimci inisiyatif geliştirmekteydi. Oportünizmin bir kenarda sinsice kendi zamanını beklediği o süreç için denilebilirdi ki, proletaryadan ve devrimden kaçış konjonktürünün henüz Türkiye'de güçlü bir karşılığı bulunmamaktaydı.

Ne var ki, faşizmin yorgun ve yenik kitle ruhu tam olarak aşılardan ve geleceğin ihanet sosyalizmini örmekte olan oportünizme karşı güçlü barikatlar oluşturulamadan 93'le birlikte Oligarşi'nin Kürdistan'da ve metropollerde yürürlüğe soktuğu düşük yoğunluklu savaşın azgın saldırılarıyla karşı karşıya kalındı. Küçük burjuva sosyalizminin devrimci eğilimleri, dönemin geri çekilmeyi, askeri-politik mücadelede vurgunun politik olana kaydırılmasını gerektiren özelliklerini görmezden geldiler. Atak taktiklerin, dönemin siyasal ve örgütsel süreçler üzerindeki olumsuz etkilerinden uzak kalmaya yetmeyeceğini yaşadıkları iç çatışmalarla öğrendiler. Küçük burjuva devrimciliği için artık deniz bitmişti.

Küçük burjuvazi sosyalizminin sağ eğilimleri ise,

Kuruçeşme toplantılarıyla başlayan yeni süreç örgütlenmesini yenilgi ve ihanetlerle oluşturulan dönemin ruhuna uygun olarak gün güne geliştirdi. Proletaryadan ve devrimden kaçış gizli açık bütün sosyalist hareketin neredeyse resmi eğilimi haline geldi. Siyasal zeminde liberalizm, örgütsel zeminde yasalılık egemen oldu. Bu nedenle üçüncü dönem sosyalizminin bugün başat bütün eğilim ve örgütlenmelerini Çiller-Ağar karşıdevrimciliğinin Türkiye solu üzerindeki bir tür dolayımı olarak değerlendirmek kesinlikle yanlış olmayacaktır.

Devrimci ikinci dönem, ölüm oruçlarında sürdürülerek iyice yozlaştırılan, tarihsel işlevinden yoksun, karikatürleştirilmiş simgesel alanlara tıktırılan bir silüet haline dönüşmüştü ki, Hayatı Kurtarma operasyonu bu cılız gövdenin mezar taşını dikmekte çok zorlanmadı. Artık sağ oportünizm, Türkiye sosyalizminin üçüncü döneminin yegane politik hattı idi. Kendi çaldı kendi oynadı. Elbette hayat da durmadı. Yeni milenyumun başlangıç yılları emperyalizmi küresel bir yeniden paylaşımaya sürüklüyorken Türkiye sosyalizminin oportünizm etiketli üçüncü döneminin de artık on yılı aşkın bir tarihi vardı.

Küresel krizin küçük burjuvaziyi aşındıran ve parçalayan yapısı oportünizmin başlangıç yıllarındaki parlaklığını soldurdu, üzerinde kendi varlığını gerekçelendirdiği sola ait bütün sorun ve yetmezliklerin bizzat kendisinin de doğrudan üreticisi olduğunu açığa vurdu. Krizin çoğalttığı oportünizmler, küçülmekte ve parçalanmakta hiç bir sınır tanımayan örgütleriyle sadece yasalılığın kutsiyeti karşısında hizaya geliyorlardı. Çalışan sınıfların “yaşam ve çalışma alanlarının biraradalığı” üzerine geliştirilen örgütlenme söylemleri küçük burjuvazinin “eyleme ve eylene alanlarının biraradalığı” üzerinde siyasallaşınca bürokratik bir bıkkınlıkla 500 metrelik parkurlarda yürütülen “kitlesel ve demokratik mücadele”, oportünizmin Yüksel'en İstiklal'inin sınırlarını gösterir oldu. Ötesi yoktur. Başlangıçta peşine takmayı başarabildiği kalabalıkların umudunu tüketen sağ oportünizm şimdilerde tümüyle liberal burjuvazinin modernist eğilimlerinin yedeklediği bir siyasal hareket halindedir ve ancak ve esas olarak sistemsel varlığı, tümüyle devrimin devrimci kalkışmasını engelleyecek ideolojik ve siyasal bir aparat olmaya indirgenmiş durumdadır.

Bu süreçte başından geçen benzer tasfiye süreçlerini bozarak 2004 Haziran kalkışmasına geçen Kürt hareketinin siyasal etkisi ve az da olsa yeniden sıra alacak kadar güç toplayan Türkiye devrimciliği oportünizmin statüko içindeki statik varlığını sarsmaya başladı.

Dönemin çağrısı yalın ve netti: Yaklaşan emperyalist savaşa karşı direnmek ve ondan halklar ve çalışan sınıflar adına devrim çıkarabilmek için Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin siper yoldaşlığı oluşturulmalıydı.

xxx

Sadece slogan düzeyinde kalmayan güçlü bir pratikle metropol siyasal iklimini etkileyen esintiye karşı oportünizm artık eskimiş argümanlarıyla direndikçe burjuva işbirlikçikimliğini gizleme imkanını yitirmekteydi. En büyük hünerine, ideolojik kalpazanlığa baş vurdu. Sürecin devrimci görevleri karşısında, bir süre önce devrimden kaçmanın ön gereği olarak inkâr ettiği proletaryanın siyasal değerini yeniden keşfetti. Sınıfın kazanılması ve örgütlenmesini güncel, genel, bütün siyasal yönelimlerinin başat önermesi haline getirdi. Sağ oportünizmin bir kesimi bunu doğrudan ve post modern soslara bulaştırılmış yeni sınıfçı ideolojik kapsamlar çerçevesinde sürerken bir kesimi de yeni sol reformizme dayanak kılınan “toplumsal hareketler” dolayısıyla aynı amaca yönelmeye çalıştı, çalışıyor. Oportünistler bu “sınıfçı” önerme üzerinden birinci olarak gündemdeki devrimci zorlamaya şiddetle itiraz ediyorlardı, çünkü onlara göre devrimci hareketin geçmiş yenilgileri proletaryayı örgütlemeyen siyasal şiddetin devreye sokulmasından kaynaklıydı. Doğru gibi görünen ya da doğrunun bir kısmını doğrunun kendisi olarak belirlediği için eksikliğiyle yanlış olan bu yaklaşım aslında, proletaryanın örgütlenmesiyle silahlı mücadele arasında herhangi bir bağlamın kurulamayacağını ifade eden klasik oportünist postülatın yavan bir tekrarı idi. Bu postülat üzerinden ve Türkiyeli sivil toplum gerçeğini, ülke proletaryasının sosyo-politik varlığını görmezden gelerek yapılan oportünist okumanın politikaya tercümesi, sınıf politikasını sınıfın verili aktivitesiyle sınırlandıran, yani somutta proletaryanın sinik politik alanına sığan ve bu çerçevede devletle asla bir karşıtlığa girmemeyi

esas alan, devrimci olmayan ve devrimciliğe karşı bir “sınıfçılık” önermesiydi. Küçük burjuva sosyalizmi kendi tarihi itibariyle çok iyi bilmektedir ki, Türkiye yığınlarının devlet karşıtı örgütlenme ve mücadele eğilimi oldukça düşüktür. Başta proletarya olmak üzere halk sınıflarına dışarıdan bilinç+eylem öncülüğüyle yönelinmediği sürece toplumsal mücadelenin devrimsizliği korunmuş olacaktır.

Oportünizm “sınıfçı” önerme üzerinden ikinci olarak, Haziran seçimlerinin öngünlerine, yani kurumsal Kürt siyaseti yerel ve uluslararası burjuvazinin kabul alanına girene ve oportünizm bu alanda kendisine siyasal ikbal imkanı bulacağına inanana kadar, Kürt hareketinin sivil siyasal zemindeki demokrasi zorlamalarına da destek vermiyor, örneğin bir anda Kongre Hareketi olarak ortaya çıkabilen “çatı partisi” yıllardır bir türlü çatılamıyordu, çünkü oportünistler proletaryanın örgütsel ağırlığını bu kez demokrasi mücadelesinde Kürt ulusalcılığının rengini dengelemek üzere Kürt’le ittifakın önüne koşul olarak koyuyorlardı. Etkin kitle gücü ve yüksek siyasal düzeyi nedeniyle Kürt özgürlükçülüğüyle girilecek kurumsal demokratik bir yan yanılığı, bugüne kadar niçin yerine getirmediğine ilişkin hiçbir muhasebe yapmadan, Türkiye proletaryasını örgütleme görevinin sonrasına erteliyordu.

Aslında oportünizmin, her iki zeminde de Türkiyeli “proletaryanın devrimci eyleme geçme yeteneği”ndeki kısıtlılıklara sığınmasının yani hem Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesine hem de Türkiyeli bir devrim zorlamasına uzak kalışının ortak tek bir nedeni vardır; verili sömürücü ve sömürgeci oligarşik sistemi yeniden yapılandırmayı amaçlayan liberal burjuvaziye sadakat ve onunla bütünleşme... Bu yüzden de sonuna kadar statükonun içinde kalma kararlılığı.... Küçük burjuva sosyalizminin verili konjonktür gereği devletin yeniden yapılandırılmasına koşut olarak Türkiye sosyal demokrasinin yeniden yapılandırılmasında görevlendirildiği örgütsel ve siyasal akıışlarda artık kolayca gözlenebilen bir durumdur.

Ancak açıktır ki, özellikle emperyalist savaş koşullarında egemen sınıf politikalarına sadık kalmayı esas alan oportünist politik muhteva ne kadar proleterci görünmeye çalışırsa

çalışsın, bir yandan devrimin şiddetine karşı çıkararak karşı devrimin şiddetine onay vermeye, diğer yandan bir halkın kendi kaderini tayin hakkını sınırsızca savunmayarak sosyal şovenizme savrulmaya oldukça açık durumdadır. Hatta daha şimdiden, kendi siyasal varlığının teminatı olarak, devrimci şiddetin meşruiyetinin inkarında sömürge faşizminin AKP'ci yargıçlarıyla sorunsuzca ortaklaşan kimi şarlatanların varlığı küçük burjuva liberal solunun Struve'dan beri gelen karşı devrimci özünü yeterince açığa vururken, bu şarlatanlığı itibarlı konum muamelesiyle onaylayan küçük burjuva sollarının, Kürt özgürlükçülüğünün Demokratik Özerklik ilanı karşısında ayaklarının nasıl geri geri gittiğine şahit olunmaktadır.

Behdınan, 17 Aralık 2011

**devrimcicephe.org'da yayınlanmıştır.*

Devrimin Sınıfçılığı ve Devrime Açılış

Ali Efe

Türkiye sosyalist hareketinin üçüncü dönemi oportünizmin egemenliği altında yaşandı. Bu egemenliğin temel ideolojik dayanağını, yenilgilerinin altında ezilen aydın küçükburjuvazinin devrime ve devrimci şiddete olumsuz yaklaşımı oluşturdu. Bütün bir üçüncü dönem boyunca oportünizmin devrimci faaliyete ilişkin teorik tutumu, sınıfın devrimci aksiyoner yapısı açığa çıkmadığı sürece devrimci zorlamalardan uzak kalmak şeklinde klasik revizyonizme ait siyasal muhteva üzerinden belirlendi.

Küçük burjuva sosyalizminin bu muhtevadaki emek eksenli ajitasyon ve propagandası, onun sınıfla ilişkileneşinden ziyade kendi devrimci tarihinin inkârını derinleştirmekten başka bir işe yaramadı, çünkü görmek isteyen gözler için geride kalan mücadele tarihi ve içinde bulunulan başarısız dönem göstermekteydi ki, Türkiye proletaryasının “dışarıdan bilinç” almaçları egemen sistemin ideolojik sistemine tarihen daha duyarlı olduğu için, uçkun tarzlarla desteklenmediği sürece yapkın karakterli barışçıl ajitasyon ve propagandanın “sınıfsal” getirisi proletaryadan çok, orta sınıfların büyük burjuvazi karşısındaki çıkarlarının korunması temelinde bir demokrasi programı haline dönüşmektedir.

Leninizmin saptamaları nettir: Saltık sınıflar mücadelesini esas alan bir tutum, devrimci bir siyaset geliştirmek için asla yeterli değildir. Sınıf mücadelesinin devrimci muhtevası, onun burjuva sistemi doğrudan karşısına alan tarzı üzerinden ortaya çıkar. Yani küçükburjuva oportünizminin elindeki mücadele programı ne kadar sınıf esaslı olursa olsun, burjuva devlet sisteminin bekasını güvenceleyen demokrasi mücadelesinin ötesine geçme gücünde olamaz. Burjuva devleti doğrudan karşısına almayan, onu yıkmayı hedeflemeyen sınıf faaliyeti, emekçi ve ezilen kitleler üzerindeki burjuva siyasal nüfuzunun küçükburjuvazi üzerinden yeniden kurulmasına yol açar. Bu geri düzeyi, Kürt devriminin kolektif mücadele zeminleri dayatması ya da devrimi devrimci zor üzerinden gündemleştirmeye çalışan devrimci hareketlerin varlığı olmasa, küçük burjuva sosyalist

yazındaki işçici bağlamların temel çerçevesinin orta sınıfların ve liberal burjuvaların gündemi olan demokrasi mücadelesine ayarlanmış olmalarından kolayca izlemek mümkündür.

Uluslararası sınıf mücadelesinin bugünkü aşaması itibariyle Türkiye proletaryasını gündemdeki devrimci durum nesnellğine göre öznel değişikliklere zorlamayan, örgütlenme ve mücadele tarzını bu devrimci durumdan yararlanmaya yönelik düzenlemeyen siyasal merkezlerin proletarya ve emekçi halklar adına konuşması sahtekârlıktan öte bir nitelik taşımaz. Güncel eşik itibariyle emperyalist konjonktürden devrim çıkarmayı esas almayan, genel kapsam açısından burjuvazinin karşısına devrimi ve proletaryayı dikmeyen sınıf siyasetinin adı daha yüzyıl önce oportünizm olarak belgelenmiştir. Oportünizm, proletaryanın siyasal sorunlarının çözümünü uluslararası ve yerel burjuvazinin kabul sınırları içinde arayan reformist küçük burjuvazinin siyasetidir. Bugün küçük burjuva oportünizmi sistem içi ve teslimiyetçi tavrıyla bir yandan sınıfın ve toplumun korkularını besleyerek kararsız dengeyi güçlendirirken, diğer yandan da gene toplumda çözümsüzlük, çıkışsızlık duygusunu kalıcı bir bilinç haline getirerek suni dengenin güçlenmesine yol açmaktadır. Türkiye sosyalizminin üçüncü döneminde proletarya ve sosyalizm adına mücadelede öne çıkan eğilim olarak oportünist ihanetin somut siyasal karakteri budur.

xxx

Türkiye oportünizminin devrimi ve devrimciliği inkâr eden ideolojik çerçevesi ağırlıkla ileri kapitalist ülkelerin orta sınıflarının entellektüel temsilcisi olarak batılı aydının emperyalizme post modern post marksist teorik teslimiyetinin bir aktarımından oluşmakla birlikte, gene de bu kapsamı sadece özgün ve yerel olana yabancılaşmasının yanı sıra zihinsel öykünmeciliği de güçlü olan geri ülke aydınınının intihalci yatkınlığı üzerinden açıklamak, en azından ülke gerçeğinin ideolojik yapıdaki dolayımını yansıtmakta eksik kaldığı için eksikli ve haliyle hakkaniyetli ve de doğru olmayacaktır.

Türkiye sosyalist hareketinin “ideoloji” kategorisindeki sözel kurumsallıkları, genellikle, geçmiş toplumsal süreçlerin tarihsel inkârını yapılandırabilmiş gelişkin toplumsal formasyonlara ait siyasal düşünce ve davranış kalıplarının, ontolojik olanın

tarihsel olanla kırıldığı melez ülke sosyalliğinin üzerine örtülmesinden oluşur. 300 yılı aşkın modern küresel tarihin bir sonucu olarak ortaya çıkan toplumsal benzerlikler üzerinden kolayca kurulabilen ampirik bağlamlar, ileri toplumsallığa ilişkin olguların doğrudan geri olana geçerli kılınmasına yol açabilmektedir. Kolaycılığın şalı özgün gerçeklerin görülmesine engel olmaktadır. Tarihin terkettiği coğrafyasına dönmekte olduğu günümüz konjonktüründe, bu ayrımın farkında olmak artık stratejik bir değer kazanmış durumdadır.

Özellikle yenilgili süreçlerde, mademki küçük burjuvazinin düzen içi bir ideolojik ve siyasal tutum olarak devrimden ve devrimci şiddetten kaçışı son derece klasik ve determine bir tutumdur, bu durumda ikinci ve üçüncü dönemin önce sol sonra sağ oportünizmlerinin bir ve aynı örgüt ve öncü kadroları şimdi şuna cevap vermelidirler: 12 Mart'ın ardından klasik revizyonizmin Lenin'den alıntılarla kafalara kaktığı “devrimci maceracılığa karşı sınıf devrimciliği” şimdi düşmanın 12 Eylül sopasıyla mı kafalara dank etmiştir? Yoksa devrimimizin yenilgili geçmişinin ardında “geçmişin yanlışlarına düşmemek” söylemleriyle bugünkü oportünizmi kurumlaştıran öncü örgüt ve kurmaylarının akıllarının başlarına gelmesi için maymunun bile ikinci kez yemediği odunu bir kez daha yemelerini gerektirecek kadar ahmak oluşları mı vardır? Konjonktür değişiklikleri mi?! Yoksa, zaten sosyalist sayılmadığı için “reel” etiketiyle anılan bir “sahte” sosyalizmin çöküşü mü bizi bu kez sosyalizmin “gerçek” gerçeklerine ulaştırmıştır? Oyun oynamıyor, önümüzü tarihi ve toplumu dönüştürme misyonunu koyuyorsak bu demagogik andavallılıkları bir kalem geçeceğiz.

Türkiye'de kitlecisinden dar kadrocusuna kadar öncü örgüt ve mücadele tarzlarına ilişkin denenmeyen kalmadı, ama alınan sonuç aynıdır. Bugün itibariyle bütün sosyalist eğilimler kitle bağı açısından birbirleriyle ancak üç haneli sayılar üzerinden üstünlük kurabilir durumdadır. Siyasal etkinlik açısından ise “mutlak sıfır” noktasında hiza vermektedirler.

Proletarya ve emekçi sınıflar bir yana, başta aydın küçük burjuvazi olmak üzere kentli kitlelerin de bu siyasallıkların arkasında toplanmamasında bir toplumsal sağduyu, örtük bir siyasal bilinç söz konusudur. Aynı tarihsel ve sosyal niteliğin

bugün bu denli geri ideolojik ve siyasal tutumlara çekilmesi tarihsel-toplumsal izah gerektirir. Geleceğimize uzanım taşımayan geçmiş güzellmeleri, devrimci tarihimizi popülerite üzerinden statükonun bir unsuru haline getirmekten öte işe yaramaz.

Türkiyeye özgü bir “siyasal sınıf” niteliğindeki aydın küçük burjuvazinin ya da özgün tanımıyla proletarya aydınlarının geri çekilmesini, tarihsel devrimci eğilimlerinin bastırılması sonrasında modern ontolojik gerçeğine göre davranması olarak açıklamak mümkündür. Teorik bir gerçeğin her durumda pratik olacağı düşünülemez. Onu pratikleştirmek siyaset mühendisliği konusudur. Bu durumda tarihsel devrim gerçeğinin sosyal devrim düzlemine taşınmasının siyasal ve toplumsal mekanizmalarını kavramaya çalışmak bize düşen görev olur.

Proletarya ve orta sınıflar muhalefetinin bugün Türkiye sosyalizminin arkasında birikmemesinde de, devrime karşı oportünizmi tercih etmesinde de, yani peşinden gidenleriyle gitmeyenleriyle üçüncü dönem Türkiye sosyalizminin arkasındaki yığın davranışında ortak bir neden vardır: proletaryaya ve emekçi halka güvenmemek...

Keza, en sınıfçı geçinen Türkiye solcusunun mücadeleyi devrime değil de devrimden kaçışa yönlendirmesinin ve muhalefetini burjuvazinin sığınmasına izin verdiği limanlara çekme özeninin altında, kendi kaçkınılığını sınıfın geriliği üzerinden gerekçelendirmek yoksa, sınıfa, sınıfın siyasal varlığının düşüklüğüne duyulan güvensizlik bulunmaktadır.

Çözümlemelerin popülist tabuları aşılmalıdır; Türkiye sosyalizmindeki tıkanmalar bütün çeşitlilikleriyle en fedakârca denenmiş öncü örgüt ve mücadele tarzlarından önce Türkiyeli emekçi sınıfların sosyo-politik gerçeklerinden kaynaklıdır. Türkiye sosyalizminin problemi, Türkiyeli halk-sınıf gerçeğinin kavranmamasında, yani derya içre olup da deryayı bilmeyen balık alıklığında oluşunda yatmaktadır. Önceden, yani ikinci dönemde Türkiyeli devrimci siyaset “sınıf”ı olarak proletarya aydınlarının siyasal eylem alanındaki kategorik egemenliği, öncü bilincinin proletaryayı sadece “ideolojik” değeriyle kabul etmesinin ötesine geçmesine izin vermiyordu. Ya da tersinden bir bakışla

proletaryanın düşük siyasal varlığı bu zorlamayı yapabilmenin oldukça gerisinde kalıyordu. Bugün ise yani üçüncü dönemde, öncü tarzının toplumsal ölçekte ezilmişliğinin sonucunda, aydın küçükburjuvazi, siyaseti, halk sınıflarının “toplumsal hareket”liliğinin keza en az olduğu cari düzeylere uyarlayarak, dönüştürme gücü olmayan bir popülizmi orta sınıfların liberal hayallerine altlık yapmakla meşguldür.

Konu, tarihi “memleket”ten önce “devlet” üzerine kurulu bir toplumda, devlet sınıfları geleneğinin aydın küçük burjuvazi üzerindeki dolayımı ile asıl üretici sınıflar arasındaki ilişki üzerinden oluşan bir düzeyin farklı tezahürleridir. Bu düzey halk sınıflarını devlet karşısında itaatkâr ve tevekkülcü bir tebaa durumunda tutarken, siyaset sınıflarını elitist-üsttenci alışkanlıklara uğratmış, harici duruşlara mahkûm etmiştir. Bizim bu hariciliği kırmamız, nasıl “proletaryasız proleter devrimcilik”lerle olmadıysa, yakıştırma modernizmin kılık kıyafet devrimleri gibi, takınılmış sınıfçılık edaları üzerinden bir yamulmayla da mümkün değildir. Bu hariciliği kırmamız, sınıfı bilinç+eylem mekanizmalarıyla siyasal ve sosyal eylem alanına taşımakla mümkün olabilecektir. Devrimimizin ikinci ve üçüncü dönemleri arasındaki salınımda orta yer, proletaryayı ve halkı siyasete baş yapacak siyaset ve örgüt tarzlarını bulup çıkarmaktır. Bunun yolu Kürt özgürlükçülüğünün yarattığı kitle temelini metropol siyasetinde “biçimsel demokrasinin seçimsel potansiyeli” olarak istihdam etmek gibi palyatif tedbirler değildir. Yarın ulusal programdaki daralmalar itibariyle bu ithal kitle enerjisi çekilmeye başladığında metropol siyasetinin gene karaya oturma ihtimali kesindir.

Türkiye sosyalizminde sorun, ülkenin tarih ve toplum özgünlükleri itibariyle genelde halkın özelde proletaryanın siyasete gelmeyişi üzerinden küçük burjuvazinin siyasetten düşüşü olarak tarif edildiğinde, çözüm, Türkiye devriminin devrimci potansiyellerini sınıfı devrime taşıyacak tarzda kurgulayabilmek, sınıf devrimciliğini sınıfın devrimciliğini kışkırtacak tarzda örgüt ve mücadele formuna sokabilmektir.

Behdınan, 23 Aralık 2011

**devrimcipe.org'da yayınlanmıştır.*

Proletarya ve Devrim

Ali Efe

Türkiye'nin devrim ataklığında kırılmaya yol açan momentum deşifre edilerek tersine çevrilmelidir.

Ülkenin devrimci bilinç, devrimci irade ve devrimcilik tanımı bu görevde içkindir.

Bu görev, iradesizlikleri ve çaresizlikleriyle devriminin önünde bir moloz yığını oluşturan oportunist kurmayları bir kenara, devrim güçlerinin oportünizme karşı geçirgenliğindeki yaygın kolaylığın üzerine yürümektir. Bir tür sosyal psikoloji üzerinden siyaset teorisine doğru bağlamalar kurabilmektir.

xxx

Konu biraz eşelendiğinde kolayca görülmektedir ki, Türkiye solunun devrimci şiddetten kaçışının ve hızla oportünizme kayışının ardındaki en birincil faktör, 60'lardan itibaren sürdürülen devrimci uçkunluğun halk sınıflarının yapkınılığına arkalanmamasının yarattığı bilinç ve duygu kırıklığıdır. Ya da türev ifadesiyle: Üçüncü dönem Türkiye sosyalizminin oportünizme doğru güçlü bir eğim ve kayganlık taşıması, bu bilinç ve duygu kırıklığının bütün eğilimleriyle Türkiye solunda devrime ve onun öznesi proletaryaya karşı umut ve güven eksikliğinden oluşan bir arka bilinç düzeyi oluşturmuş olmasından kaynaklıdır. Bu düzey henüz yarı örtüktür, açığa çıkarılmalı, yanlışlarından arındırılmalıdır.

xxx

Türkiye halkının siyasal varlığının düşük düzeyini tarih bilincinin bir gereği olarak ön varsaymadan ya da aksine bilerek ama bu kez sınıfın siyasal eylem alanında bıraktığı boşluğu doldurabilmeyi ön varsayarak yapılan atakların düşman tarafından ağır tasfiyelere uğraması, Kızıldereli'lerin devrimin öncülük edimine bir "kader" gibi yapışması Türkiye devrimci hareketini yormuş ve Türkiye sosyalizmini, bütün çözümlerini yerel ve uluslararası burjuvazinin kabul sınırları içinde arar bir yönelime sokmuştur. Türkiye devrimciliği, daha önceleri kendi göz alıcı parlaklığından dolayı göremediği proletaryayı bu kez kendi ışıklarını iyice kararttığı için yeniden göremez durumdadır. Proletarya, yeniden – o da, marksizmin bir ön kabulü olarak zorunlu olduğu için- sadece ideolojik bir kapsama

ait kılınıırken ülkenin ve dünyanın somut toplumsal dönüşüm sorunları artık sınıf ve onun devrimciliği üzerinden tartışılmaz olmuştur.

Proletaryanın devrimciliğini verili kabul eden vülger kavrayışın batı marksizminde yol açtığı hayal kırıklıklarının ürettiği teorik kaçışlar Türkiye devrimcisinin yerel ve tarihsel deneyimiyle örtüşünce oportünizmin ideolojik ve siyasal alanı genişlemiştir. Oportünist marksizmin proletaryayı kabulü artık yabancılaşmayı proletaryanın sosyal varlığına taşıyan ve onun devrimsizliğini yapılaştıran post modern post marksist teoriler üzerindedir.

Yaşadığımız dönem içinde Türkiye sosyalizminin oportünizmdeki ısrarı bir yanıyla bütün hareketliliğine karşın uluslararası proletaryanın devrimden yana henüz kararlı bir tutuma geçmemiş olmasıysa da diğer taraftan ve esas olarak Türkiye proletaryasının en ilksel sınıf taleplerinin arkasında bile güçlü ve kalıcı mevzilenmeye yönelik yeterli bir istek ve eğilim göstermemesidir. Arap baharı, Kürt baharı, Amerikan sonbaharı derken bütün sınıf kardeşlerinin küresel emperyalizmin uygulamalarına karşın hareketlenmesine karşın Türkiye proletaryasının bu yönde işaretler vermek bir yana, tek siyasal davranış aracı olan seçimlerde bile en gerici, en sömürücü bir sınıf iktidarını güçlendiren tarzda eğilim göstermesi ve bu eğilimini ilerletmesi Türkiye sosyalistlerinin Türkiye proletaryasına karşı güvensizliğini sürekli güncellemektedir.

Türkiye sosyalist hareketinin sınıfın devrimci hareketini oluşturmasının birinci koşulu ülke proletaryasının Türkiyeli bir devrimin öncüsü olabilecek tarihsel ve sosyal yeterliğe sahip olduğunun teorik olarak gösterilmesi daha sonra da bu teorik gerçekliği pratik hale getirebilecek sınıf devrimciliğinin tanım, nitelik ve tarzını içkin praxisin ortaya konması gerekmektedir.

xxx

Daha önce başka tartışma zeminlerinde ortaya kondu: Devrim ve proletarya ilişkisini teorik olarak tartışabilmek için öncelikle yapılması gereken herkesin kolayca bildiğini sandığı ama bu sanısında ağırlıklı olarak yanlış olan marksist devrim teorisinin doğru kavranmasıdır. Marks'ın, Katkı'nın önsözündeki çok bilinen pasajda tarif ettiği devrim teorisinde, devrimcilik, yanlış

anlaşılmasını kolaylaştıran güçlü zihinsel çağrışımların varlığına karşın üretici sınıfa değil üretici güce atfedilen bir niteliktir ve özellikle Alman İdeolojisi'nde önemli açılımlar olmasına karşın bunları bir sisteme sokacak şekilde Marks'ın büyük harflerle bir „Üretici Güç“ teorisi yoktur.

Marksizmin vülger kavranışında üretici güçler, üretici sınıf ve ek olarak üretim araçları, yani tekniktir. Ek olarak diyoruz, çünkü devrimin bilinçli bir edim olması ağırlıklı olarak üretici sınıfı üretici güce özdeş bir kullanıma kadar genişletirken üretici gücün de bir sınıfa kadar daraltılarak kullanılmasına yol açmaktadır. Üretici güçleri kendi sınırlarının sonuna kadar geliştirmiş bir kapitalizmi sosyalizmin öngünü olarak kabul eden genel bir anlayışın eşliğinde, proletarya, Katkı'daki devrim tarifinde üretici güç yerine konulunca ortaya otomatik bir devrim mekanizmi çıkmıştır; Kapitalizm artık üretici güçleri geliştiremez olunca, ki bunun en somut belirtisi sistemin bunalım dönemleridir, proletarya kapitalizmi yıkıp yerine sosyalizmi kuracaktır.

Oysa bütün beklentilere karşın 19. yüzyıl başkaldırılarından sonra Avrupa işçi sınıfının böyle bir eğilim göstermemesi, yerine, “üretici güçleri geri” bir ülkede, Rusya'da proletaryanın devrim yapması ve ardından ne kadar geri üretim toplumu varsa bunların devrimcileşmeleri ve bunların da önemli bir kısmının sosyalizme akın etmesi, devrim ve proletarya kapsamı üzerinden klasik marksist teoriye karşı, önceleri gelişmenin olumluluğunun getirdiği bir suskunlukla örtük bir tereddüt ve kuşku yaratırken, en nihayetinde tam emperyalizmin çöküşünün konuşulduğu bir dönemde uluslararası sosyalist sistemin dağılması bu kez bu kapsamı merkezine alarak marksizmin bütününe sorgulayan ve klasik teorinin esaslarını ilga etmeye niyetli revizyonist-oportunist teorilerin güçlenmesine ve yaygınlaşmasına yol açmıştır. Bu teorik muhtevanın Türkiye sosyalizminde kolay rezonanslar bulmasının nedenlerini de artık zaten biliyoruz. O halde ülke marksizminin yanlış perspektiflerini düzeltici bir çaba, bir şekilde uluslararası marksizmin devrim ve proletarya odaklı ideolojik krizinin çözümüne, teorinin bayağılaştırılmış algılarına müdahale etmeyi gerektirmektedir.

Teorinin içinden teorinin kendisine karşı yapılmış bozucu girdilere karşı düzeltici müdahalenin yöntemini gene Marx'tan öğrenmek mümkündür. Marx'ın, toplumsal süreçlere ilişkin gözlemlerini bir sistem haline getirmesinde yol gösterici işlevi üretim ve üretim süreçleri üzerindeki kabullerinde bulmuştur. Bu durumda marksist devrim teorisindeki çekirdek kavram olan “üretici güç”e ilişkin bir iç teori gene Marx'ın üretim'i tarif ederken kullandığı ögeler üzerinden kurulmak zorundadır ve zaten Marks üretime ilişkin açıklamalarında üretici gücün gizil tanımlarını kaçınılmazca sürekli vermektedir.

Marx'ın, insanlık tarihini bütünüyle kapsayan, bu anlamda tarihsel olan üretim tanımı, doğanın toplum dolayımıyla ve kaçınılmazca bir emek edimi olarak mülk edinilmesidir. Bu tanımı takiben Marks'ın açtığı yoldan yürürsek, üretimden sonra karşımıza çıkan üretici öznelerin ne ürettikleri kadar nasıl ürettiklerinin önemine yani yaşam tarzlarına ulaşırız. En ilksel haliyle geçim araçlarının tedariki zemininde toplum ve doğa ilişkisinin bir nedeni olan üretim, aynı zamanda bu ilişkinin gerçekleştiği koşullara bağlı olarak, yani bu ilişkinin bir sonucu olarak üretimin maddi koşullarına bağlı olarak şekillenir. Üretimin maddi koşullarının toplum dolayımıyla tezahürlerinin yeniden üretimin nasıl yapılacağı üzerindeki gerçekleşmesi üretici güçtür. Bu durumda üretici güç bireyin toplum aracılığıyla benimsediği üretim koşullarıdır. Bireyin içine doğduğu toplumun geçmiş kuşaklarının birikimi olarak emeğin öznesi tarafından içselleştirilen ve emeğin üretimin maddi koşullarını nasıl etkileyeceğini gene toplum üzerinden koşullayan faktörlerdir. Bu durumda üretici güçler emeğin öznesinden farklı, fizikselliğinin dışında, doğayla emek arasındaki ilişkide toplumsallığa içkin ve üretimin benimsenmesinin koşullarını veren tarih-toplumsal kategorilerdir.

Üretici güçlerin bireyler üzerindeki gerçekleşmesi emek-iş üzerinden olur. Tarihsel gelişme, bireyi kendi sınıfının varoluşunu gerektiren koşullarda bir araya getirdikçe verili üretici güçlerin işleme de canlılık, maddilik kazanır. “Üretici güçler, bireylerden tamamen bağımsız ve kopuk, bireylerin yanında, ayrı bir dünya imiş gibi gözükmektedirler ki bunun da bir nedeni vardır, çünkü bireyler dağınık ve birbirleriyle çelişki

halinde bireyler olarak bulunurken, öte yandan onların üretici güçlerini oluşturan güçler, ancak karşılıklı ilişkide ve bu bireylerin karşılıklı bağımlılığında gerçek güçler olabilmektedirler.” (Marx-Engels/Alman İdeolojisi) Üretici güç ile üretici sınıfı özdeşleştiren algı kırılmalarının tarihsel zemini burasıdır. Toplumda, tarihsel olarak birikmiş üretici güçlerin bileşik bir maddileşmesi olarak sınıf, bu üretici güçlerin farkında olmadığı bir temsilcisi olarak toplumsal ilişkiler içindeki gerilimlerinin devrimsel çözümüne aracı olur. “..tarihte, zamanımıza gelinceye kadar bir çok kez,.., meydana gelmiş üretici güçler ile karşılıklı ilişki tarzı arasındaki .. çelişki, aynı zamanda, bütün alanları kapsayan çatışmalar, çeşitli sınıfların çarpışmaları, bilinç çelişkileri, ideolojik savaşım vb gibi, çeşitli ikincil biçimler olarak her keresinde zorunlu olarak bir devrim halinde patlak vermiştir. Sınırlı bir görüş açısından bakıldığında bu ikincil biçimlerden biri soyutlanarak ötekilerden ayrılabilir ve bu devrimlerin temeli sayılabilir, bu o kadar kolay bir şeldir ki, devrimleri yapan bireyler, kültür düzeylerine göre ve tarihsel gelişimin evresine göre kendi eylemleri hakkında kendileri de yanılısamalara kapılırlar.”(abç, keza) ve ardından “Demek ki tarihin bütün çatışmalarının kökeni üretici güçlerle karşılıklı ilişki tarzı arasındaki çelişkidedir.” denerek Katkı'nın pasajının ön sunumuna varılmış olur.

Alman İdeolojisi'nde büyük sanayi, büyük çaplı üretim, büyük bir üretici sınıf üzerinden gerçekleşmesiyle en çok öne çıkarılan üretici güç olarak yalnızca elbirliği tarzını göz önüne getirsek bile burada söylenen, üretici gücün emek öznedeki gerçekleşmesi üzerinden ele alınışıdır. Kaldı ki üretici güç İdeoloji'de bile sadece elbirliği tarzıyla sınırlı değildir. “Her kuşağa kendinden önceki kuşak tarafından aktarılan” (keza) olmasıyla yani gelenek olarak, ya da bu bağlamın başka bir ifadesi olarak “kendinden önce gelen kuşaklar tarafından kendine aktarılmış üretici güçleri kullanan farklı kuşakların ard arda gelişinden başka bir şey olmayan” tarih olarak, “bireylerin doğa ile aralarındaki ilişki” olma haliyle yani coğrafya üzerinden bu elbirliği tarzını - da isterseniz kolektif aksiyon'u diyelim- maddileştiren sınıfa katılan “bir üretici güçler toplumu” hali olduğunu keza Alman İdeolojisi'nin pasajlarında okumak mümkündür.

Bizim burada koşullarımızın zorlaması nedeniyle salt Alman İdeolojisi üzerinden konuşmamız konunun epistemolojisi açısından bir daralma yaratmamalıdır. Yoksa aynı güçlü izahları, hatta bir kısmı Alman İdeolojisi'ne doğrudan geçilen kapsamlarıyla Grundrisse'de de bulmak mümkündür. Bu yüzden Alman İdeolojisi Marx-Engels ikilisine ait olmakla birlikte oradaki kimi görüşleri doğrudan Marx adı üzerinden kaynaklandırmamız çok da yanlış değildir.

Bu kadar açık bir şekilde ortaya konulmasına karşın batı marksizminin konuyu vülger kavrayışının ardında kurucularının Tarihsel Materyalizm adını verdikleri sistemlerinde tarih teorisini daha ziyade sınıf mücadelelerinin görece dar alanlarından ve esas olarak kapitalizmin iktisadi kapsamına girdiği şekliyle aktarabilmiş olmaları vardır. Bu durum arkadan gelen kuşaklarca marksizmin neredeyse bir ekonomi politik bilimi olarak kavranmasına neden olmuştur. Engels'in kısmi ve tekil müdahalelerini bir kenara bırakırsak kurucuların ardından gelen kuşakların yaşamları sırasında da ne Alman İdeolojisi'nin ne de Grundrisse'nin gün ışığına çıkmamış olması bu vülger kavrayışın iyice kurumlaşmasına yol açtığı söylenebilir. İkinci paylaşım savaşı sonrasında uluslararası sosyalist harekette hegemonyasını yoğunlaştıran Sovyet Marksizmi de ideolojik olarak batı marksizminin bir devamından başka bir şey değildir. Bilimler Akademisi'yle iyice köylü skolastisizmine çekilen marksist teoriye, geri ulusların sosyalizme akmasının yarattığı anomaliler üzerine kentli itiraz batılı aydından gelmesine karşın onlar da batılı teori ile bunun doğulu pratikleşmeleri arasındaki uyumsuzlukların çözümünü teori ile pratiğin arasındaki bağlantıyı kopartmakta, yani kendilerini tarihsel maddeciliğin dışına çekip marksizmi bir tesadüfler dünyasının idealizminin içine sokmakta buldular. Yapısalcılık, teoriye ihanetini adı tarihsel materyalizm olan sistemi tarihten yalıtarak gerçekleştirilmeye çalıştı. Kendi “okuma” keyfiyetleri üzerinden Marx'ta genç-yaşlı dönem tutarsızlıkları üretip üstüne bir de Engels'i tümüyle yok sayarak ideolojik zeminde burjuvazi adına kaotik bir “yapı” oluşturmayı başardılar. Tarihsiz tarihsel materyalizm teorisinin vülger kabulüne ve haliyle karşı devrimin bundan önce tarihimizin devrimci sayfalarını oluştururken

saldırıları karşısında kolay kırılmalara ve teslimiyete yol açmıştır.

Gelişme içinde bir yandan marksist ideolojide marksizmin içinden bir kaos yaratma sürecinin tamamlanmasından ve diğer yandan neo liberal dönemde doğulu halkların direnişinin tarih gerçeğini görmezden gelinemeyecek bir ideolojik-teorik faktör haline getirmesinden sonradır ki yapısalcılık kendi doğrudan görüntüleriyle ortada dolaşamaz olmuş, örneğin yapısalcı teorik çorbacılığın son aşçılarından Balibar kendi ahmaklığını Marx'a yamayarak marksizmin en gelişmiş burjuva ideolojisi olmasından dem vuran özeleştirel konumlanmalar inşa etme çabasına yönelmiştir. Neo liberal dönemde yapısalcılık yerini aynı soydan olmak üzere post modern, post yapısalcı, post marksist burjuva ideolojilerine terk etmiştir.

Yapısalcılık hançerinin sapını Türkiye'de tutanlar Murat Belge ve Birikim hattı olmuştur. Ancak onların ideolojik operasyonu doğulu bir ülkedeki tarih bilincinin tasfiyesine dayandığı için bugün itibariyle daha net görülebileceği gibi daha stratejik sonuçlar doğurmuştur. Yapısalcılığı ideolojik bir kurum olarak örgütlemekten önce ilk hedefleri marksist tarih teorisini doğulu toplum gerçekleri üzerinde yapılandıran Kıvılcımlı olmuştur.

12 Mart sonrası Türkiye, tıpkı 80 sonrasındaki Türkiye gibi devrimin yenilgisini sınıf ve parti gerçeği üzerinden gerekçelendirebilen bir birikime sahipti. Mücadele sürecinde devrimin başarısını sınıf ve parti gerçeğine endeksleyen siyasal duruşu itibariyle Kıvılcımlı 70 sonrasında oldukça öne çıkan bir siyasal figürdü. Kıvılcımlı'ya yönelimi ve onun sınıf ve parti vurgusunun devrimci yığınlar üzerindeki etkisini toplayarak müthiş bir örgütlenme sağlayan TSİP aynı hızla devrimci ilgiyi hem Kıvılcımlı'dan hem de klasik revizyonist ve oportunist çizgisiyle sınıf ve parti gerçeğinden uzaklaştıracak likidasyonu üreten mekanizma oldu. Gençliğin devrimci enerjisinin Türkiyeli doğrulardan uzaklaşmasının startı Murat Belge'nin Birikim'deki Kıvılcımlı eleştirisinin TSİP'in İlke dergisinde hacimce sulandırılarak yayınlanmasıyla verilmiş oldu. Devrimci yığınların sınıf ve parti gerçeği üzerindeki asgari buluşmasını

likide etmek üzere toplanan TSİP'in kurmaylığını yapan Oya Baydar ve Yalçın Yusufoglu, 12 Mart öncesinde Murat Belge ile Teori ve Politika dergisinde kalemdaştılar.

Gelişmeyi sınıf mücadelesinin tarihsel gidişinin safiyeti içinde değerlendirmemizi olayın içindeki Belge kimliği zorlaştırıyor. Sistemin ideolojik hegemonyasının araçları olarak istihdam ettiği Altan'lar, Çandar'lar gibi aile boyu devlet görevlilerinin varlığında, Belge'nin, cumhuriyet tarihi boyunca solu sisteme ve devlete yapıştırmamanın özel misyonu taşıyan Kadrocu aileden olmasının etkilerini esas olarak Birikim zemininden ideolojik besinini alan DY ve KSD çevrelerinin ve bugünkü ardıllarının özellikle düşünmesinde yarar vardır. Bu sürece müdahale edebilecek kadro gerçeği itibariyle doktorcu'ların ise bütün bu oyunları bozacak gücü zaten olamazdı, çünkü onlar neredeyse bugünkü yasalıcı ve statükocu oportünizmin bir tür prototipi olarak devrim kaçınıklıklarını keza revizyonist sınıf ve parti gerçeği altında gizleyenlerden oluşan bir küme kimliğiyle doktorculuk'u ideolojik ve siyasal likidatörlerin Kıvılcımlı hakkındaki tezlerine kanıt oluşturan sefil, sünepe bir siyasal çizgi haline dönüştürmeyi çoktan başarmışlardı.

Yukarıdaki içerik bir anlatı değil geç de olsa bir tarihsel sürecin, Türkiyeli geçmiş devrim kurgularının geleceğe ilişkin olarak gözlem altına alınmasıdır, çünkü bir yerlerde söylemiştik; tarih kendini aşacak öznesiyle buluşana kadar kendini tekrar etmekten yorulmuyor. Pas geçilen momentleri bir daha bir daha insanların karşısına getiriyor. Bu nedenle ideolojik mücadele de tarihin bu bitimsiz tekrarlarını aşacak özne oluşana kadar inatla, kararlılıkla savaşmayı gerektiriyor.

Yukarda söylediğimiz gibi 70 ve 80 sonraları, yenilgilerin sınıfsızlık ve partisizlik zemininde gerekçelendirilmesi gibi bir benzerlik taşıyor olsa da aralarındaki benzemezlik çok daha önemlidir. 70 sonrasında yenilgilere çözüm devrimci bir ruhla aranıyordu, 80 sonrasında tescimiyetçi bir ruhla.. Bu yüzden 70 sonrasında sınıf ve parti arayışının likide edilmesi burjuvazi açısından stratejikti. Başarılnca devrimci enerji kendi geleneksel tarzını, kendi uçkunluğunu pratik kılmakta özgür ve haklı oldu, bir önceki kuşağın yanlışları kutsanarak kitlesel

halde tekrarlandı. Bu itibarla 70 sonrası likidasyonunun siyasal hesabı 80 sonrasındakinden daha önemli ve ona önceldir. Türkiye solu, 80 sonrasının muhasebesini kaçınılmazca 70 sonrasının üzerinden görmek durumundadır. Ve keza 70 ve 80 sonralarının bu benzemezliği yüzünden, yani yenilgili 80 tekrarının devrimci ruhu sindirmesi ve oportünizmin bu kez sınıfçı'lık ve parti'cilik üzerinden teslimiyeti kurumlaştırması yüzünden devrimi içsel ve kendiliğinden bir yönelimle yeniden inşa etmenin koşullarında ortaya çıkan davranış düşüklüğünü devrimci pratiği oluşturmak üzere devrimci teorinin yeniden yapılandırılmasıyla gidermek oldukça öne çıkmaktadır. Gelinek yeni momenti, kendiliğinden eylemin aşma gücünün olmadığı yerde düşüncenin yol gösterici gücüyle devrimsel imkan haline getirmek mümkündür. Bu nedenle Kıvılcımlı'nın gündemleştirilmesi bir siyasal değer hakkının verilmesi gibi ahlaki bir görev değil devrimin rotasında bize yol gösterecek bir ideolojik-teorik mühimmat edinimi olarak önem kazanmaktadır, çünkü devrimci teori olmadan devrimci pratik olmayacak ise ve marksizmi devrimci ruhuna uygun pratikleştirmek onun devrim teorisini kavramaktan geçiyorsa, bu teorinin çekirdek ögesi olan üretici güçleri kavramanın yolu da Kıvılcımlı'nın tasnifinden, bu tasnife dayanan tarih bakışından geçmektedir.

xxx

Kıvılcımlı'nın dört başlı üretici güç tasnifi benzeşik toplumsal konumlardaki farklı tarihsel dalgalanışları kavramamızda önemli bir kılavuz durumundadır. Bu kılavuz, özellikle kendi tarihsel uğraklarını doygun geçen batılı toplumlarda, klasik teorinin mekaniği itibariyle bile az çok izah edilebilen kimi süreçlerin bir çok tarihsel aşamanın iç içe yaşandığı doğulu toplumsal formasyonlardaki karmaşık tezahürlerini egemen olanın içindeki gizil akıntıların yarattığı başkalaşmalar üzerinden de izleyebilmemize imkan sağlaması açısından önemli bir gözlem aracı ve çözümleme yöntemi niteliğindedir.

Bayağılıktan kurtarılmış haliyle tarihsel maddecilik bize göstermektedir ki, üretici güçlerin üreten sınıfa dolayım vermesi itibariyle, sınıf, devrimci olan üretici gücün dolayımını kendisinde gerçekleştirebildiği sürece devrimci üretici gücün

özneleşmiş hali olarak ortaya çıkabilmektedir. Toplumsal çelişkilerin ikincil görüntülerinden olarak devrimsellikler bu nedenle esas olarak üretici güçler üzerinden çözümlenmelidir. Söz konusu toplum biçimi kapitalizm olduğunda proletaryanın devrimci karakteri sadece egemen üretim ilişkilerinin üreten –ve haliyle sömürülen- sınıfı olmasından dolaysızca aktarılan bir nitelik hali değildir. Bu sadece proletaryayı „sınıf“ yapar, devrimciliği öncüleyin değildir. Proletaryaya kapitalizmi yıkacak devrimci güç olma niteliği onun büyük ölçekli üretim içinde olması dolayısıyla Marks'ın “Alman İdeolojisi”nde bir üretici güç kategorisi olarak işlediği “elbirliği tarzı”na sahip olmasından gelir. Yani proletaryanın devrimciliği, modern kapitalist üretimin bir gereği olarak işlediği elbirliği tarzının, Kıvılcımlı'nın bütün insanlık tarihini kapsayan bir şekilde tarif etme ustalığını gösterebildiği “zor ve şiddet anlamlı kolektif aksiyon” tanımlı insan üretici gücüne tekabül etmesiyle ortaya çıkar. Proletarya, üretici güçlerin toplam dolayımına kendi sınıfsal varoluşunun gereği bir elbirliği tarzında canlılık ve maddilik kazandırıyor o halde farklı üretici güç dolayımlarıyla aynı elbirliği tarzının farklı yaşamsal tezahürleri, farklı bilinç ve davranış düzeyleri, kolektif aksiyonerliğe farklı yatkınlık düzeyleri söz konusu olacaktır. Yani antropologlar ve sosyologlar tarafından rahatlıkla ve zengin bir şekilde örneklendirilebileceği haliyle, aynı işi yapan, aynı emek sürecindeki Japon, Güney Kore, Latin, Türkiyeli vb işçinin yaşam tarzına içselleşmiş kolektif aksiyon düzeyleri bu toplumların farklı tarih, coğrafya ve el birliği tarzları itibariyle farklı tezahür edebilecektir, etmektedir. Bu durumda, farklı ülkelerin proletaryaları ve toplumları arasındaki olası kolektif aksiyoner düzey farklılıklarını aynı devrimsel sonuca yükseltebilmek için, yani bu farklılıkları Lenin'in dediği gibi “hükümet değişikliğini zorlayacak bir kapasite”de eşitleyebilmek için kaçınılmazca ve doğrudan o ülkelerin sınıf devrimciliği tarzlarındaki farklılıklara tekabül eden uzanımlarını örgüt ve mücadele somutu haline dönüştürebilmek gerekmektedir. Örneğin Rusya'da gazeteyle, Vietnam'da halk savaşıyla, Latin ülkelerinde caudallismo'yla, Türkiye'de devrimci savaş'la ..

Bilinir ki her devrimci durumdan devrim doğmaz. Devrim için, proletaryada kendisi için sınıf olma gerçeğini kavramakla ortaya çıkan öznel değişiklikler gerekir. Avrupa, Amerika, Magrip ve diğer ülkelerde ayaklanan proletaryanın talihsizliği bu tür bilinçten ve bu bilinci kendisine taşıyacak devrimci örgütlerden yoksun olmasıdır. Buna karşın buralarda yığınlar, sosyal varlıklarının kendilerine sağladığı kendiliğinden bilincin gereklerine göre kolektif davranış yeteneklerini açığa çıkarmakta ve sistemin karşısına onu tehdit edebilecek bir güçte dikilebilmektedirler. Konuyu ülkeye taşıdığımızda ise durum oldukça çetrefillendir. Türkiye proletaryasında kendiliğinden bilincin doğrudan karşılığı olabilecek kolektif davranış yatkınlığı belki de dünyanın en geri düzeylerinden birini oluşturmaktadır.

Çünkü;

Türkiye kapitalizmi kapitalizm öncesinin devrimci bir tasfiyesi üzerine kurulmadığı gibi, burjuvazi siyasal egemenliğini kapitalizm öncesi sermaye kesimleriyle paylaşarak garanti altına almış durumdadır. Finans kapitalizm ve tefeci bezirganlığın birlikte oluşturduğu oligarşik blok ülkede melez kapitalizm ilişkilerinin sürmesine ve melez bir toplumsallığın kendini hergün yeniden üretimine imkan sağlamıştır. Konumuz bağlamındaki ifadesiyle Türkiyeli kapitalizmin bu çarpık ve devrimci olmayan gelişimi, kırsal üretim ilişkileri üzerinde varolan binlerce yıllık kadim bezirgan toplumsallığın kolektif aksiyonu dağıtıcı davranış alışkanlıklarına, keza kırsal emeğin çözülmesiyle ilerleyen proleterleşme sürecinde gelişen el birliği tarzında dolayım bulmasına imkan tanımıştır. Böylece Türkiye proletaryasında verili üretim ilişkileriyle çelişki ve çatışmayı geliştiren modern üretim temelli kolektif aksiyon üretici gücüyle, proletaryanın tarihsel oluş süreci boyunca günümüze taşınan kadim halk sınıflarının biatçı ve tevekkülcü bilinç ve davranış alışkanlıkları içiçe birlikte varolmuş durumdadır. Bu birarada varoluşun iki önemli tezahürü vardır. Bunlardan birincisi proletaryada yabancılaşmanın katmerlenmesidir. Yani, modern üretime gelirken emeğin önceki kuşakların yabancılaşma düzeylerini yeni üretim ilişkilerinin yarattığı yabancılaşmaya taşıması, modern üretimin kendiliğinden bir

sonucu olarak ortaya çıkan yabancılaşma düzeyinden daha farklı daha koyu bir yabancılaşma düzeyi oluşturmaktadır.

En genel tanımıyla insanın daha özeldede emeğin kendi faaliyetinin sonuçlarının iktisadi, sosyal, kültürel düzeylerde ona yabancı ve ona hükmeden tarzda emekle duygu, bilinç, tutum, nesneleşme vb gibi biçimlerle mesafeleşmesi olarak tarif edebileceğimiz bir felsefi kategori olarak yabancılaşmanın, tanımın gerektirdiği alan genişliğine yerleşebilen çeşitlilikleri ve düzey farklılıkları kaçınılmazdır.

Modern üretimde iş bölümündeki gelişmeyle birlikte, emeğin, ürünün üretiminin bütününden ve üretim ilişkileri itibariyle ürün üzerindeki hakimiyetinden uzaklaşmasının sonucunda, faaliyetinin daraltılmış bilinciyle, el birliği tarzının kendisine “on kat büyümüş bir üretici güç” olarak, kendi gücünün dışında, bir yabancı güç gibi, (mülk sahibinin, sistemin gücü gibi) gelmesi işçinin ürüne ve üretim tarzına yabancılaşmasını getirmektedir. Kapitalist üretim ilişkileri içinde işçinin ulaşabileceği bilinç “kendinde bilinç” denilen kendiliğinden bilinç halidir. Yabancılaşma sürecini derinleştirecek tarzda işçinin üretim içindeki konumunu aynı üretim sürecinin benzer çıkarlar içinde değerlendirebilen bilinçtir. Lenin'in tanımıyla daha ötesine geçmenin maddi koşullarından yoksun ekonomik bilinçtir. Bu yüzden yabancılaşmanın giderilmesi üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasına emeğin toplum üzerinden ürün ve üretim süreçleri üzerindeki hakimiyetinin kurulmasıyla mümkündür. Proletarya bu imkana ancak kendisi için sınıf olma bilincine ulaşması demek olacak tarzda kendi kolektif aksiyon gücünün kendi sınıf gerçeği olduğunu anlaması yoluyla kavuşur. Bu noktada geliştirilecek olası bir itiraz için geçerken söylemek gerekirse keza modern üretimin bir başka ilişki düzeyi itibariyle Sovyet proletaryasında iş disiplinine olumsuz yansımaları üzerinden gözlenen olay, yabancılaşmanın doğulu sivil toplum parantezinde işlenebilecek haliyle Slav tipi komün geleneklerinin Marx'ın andığı Rus tipi elbirliği tarzındaki dolayimleri üzerinden yaşanan bir başka tezahürüdür. Türkiye proletaryası da, kolektif aksiyoner yatkınlığının düşük profili itibariyle, Sovyet örneğinin gösterdiği yabancılaşmanın değişik

düzey ya da tezahürlerinden biri olmak üzere özellikle çözümlenmelidir.

Kadim tarım üretiminde tefeci bezirganlığın üretici ile tüketici arasındaki varlığı kır üreticisinin ürününe ve üretime yabancılaşmasını yaratır. Bezirgan ekonomide dolaşım süreçlerinin üretim süreçlerine üstünlüğü görgüsü, yani ticaretin üretime hakimiyeti kırsal çözümlenmeden gelen işçinin üzerinde, modern üretim süreci itibariyle zaten işleyen yabancılaşma sürecine ek olarak kolektif sınıfsal kimliğinin gücünü görmesine engel olacak etkide bulunur. Bu etkinin yeniden üretimini canlı tutacak şekilde geri kapitalizmin pazar egemenliğinin küçük mülkiyeti ortadan kaldıramadığı koşullarda proleterin yabancılaşma duygusu onu sürekli küçük üretime dönmeye, esnaflaşmaya “kendi patronu olma” ya teşvik edicidir. Üretim sürecindeki konumunu elbirliği tarzı üzerinden değil küçük mülk sahibinin, bir köylünün küçük üretimi alışkanlıkları üzerinden algılamaya, patronla ve üretim sistemiyle ilişkisini köylünün mütegalibeyle ilişkisi gibi tekil görmeye yatkın kılar. Bu durum elbirliği tarzına yabancılaşmasını daha da kalınlaştırarak proleterin kolektif aksiyoner çıkar birliği bilincine yani kendisi için sınıf olma bilincine ulaşmasının önündeki engeli güçlendirir.

Keza, Türkiye proletaryasının ikili karakterinin ikinci bir tezahürü modern toplumlara ait sivil toplum davranışlarından uzak duruşudur. Marx'ın tanımıyla sivil toplum modern toplumun iktisadi ve siyasal alanlarının bütünsel devinim ve dinamiklerinden oluşur. Batılı toplumun modernleşme sürecinde ulus ve devlet sivil topluma içkin siyasal düzeyler olmakla birlikte sivil toplum ulusu da, devleti de aşkındır. Osmanlı devletleşmesinin bir tarz tekrarı olarak Türkiye'nin modern tarihi ise devleti önceleyen bir gelişme süreci izlemiştir. Bu nedenle iktisadi ve siyasal alanlar, Marx'ın tanımıyla “olur”larını devlet üzerinden alarak varoluş ve gelişme süreçlerini oluşturmuş, dolayısıyla ortaya iktisadi ve siyasal alan üzerinde etkin bir sivil toplum dinamiği yerine toplum üzerine etkili bir devlet tarzı ve bilinci, tarihsel şekillenışı içinde topluma egemen olmuştur. Toplum, sivil toplum olarak kendi içindeki ilişkilerini doğrudan sınıfların “karşılıklı maddi ilişkileri” üzerinden değil, bunun tekabül ettiği şekliyle ama devlet üzerinden şekillendirmiş,

Toplumsal çelişkilerde devlete itirazın içsel olarak bastırıldığı, itaatin ve biatın öncel refleks haline getirildiği bir toplumsal ilişki düzeyi ortaya çıkmıştır. Bu düzeyin bir dolayım olarak modern üretimin el birliği tarzında açığa çıkan etkisi, üretici güçler ve ilişki arasındaki çelişkide proletaryanın kolektif aksiyonunu çözücü bir araç olarak istihdamında bilinç ve davranış düşüklükleri olarak ortaya çıkmaktadır.

Özetle, Türkiye proletaryasının kolektif aksiyon gücünü emsal sınıfsallıklar düzeyinde açığa çıkaramamasının altında ontolojik olana içkin tarihselliğinin yarattığı bir ikili karakter hali vardır. 7 bin yıllık bezirganlığın üzerinde yüz yıllık bir kapitalizmin hem de onun çarpık ve yetersiz bir biçiminin etkisi itibariyle bu ikili karakterde kadim özelliklerin, güncel hayatın ampirik görüntülerine yakıştıramayacağımız ve bunlar üzerinden sınıfın gerçekliğine yaklaşamayacağımız kadar baskınlığı hiç de şaşırtıcı değildir. Türkiye işçi sınıfının sosyal varlığı ile siyasal varlığı arasındaki mesafe eski tarihsel aşamaların üretici güç dolayımında güncel süreçlere aktarımının yarattığı bu kadim atalet momenti üzerinden oluşmaktadır. Mesafenin kapatılması momentin kırılmasıyla mümkündür. Bu, Türkiyeli proletaryanın tarihsel yapısallığı ve kendiliğinden bilincinin kısıtlılıkları itibariyle kendi içinden gerçekleştirebileceği bir süreç değildir.

Melez toplumlarda modernlik kendiliğindenliğin aşıldığı yerde tarihsellik kazanır. Türkiyeli proletaryanın modern sınıf davranışlarının açığa çıkarılması lehine onu biat ilişkilerinde tutan mesafenin aşılması bu mesafeye ilişkin tarihsel maddeci keşiflerin yapılmasını ve siyasal zemininde bu keşiflere dayalı özgün örgüt ve mücadele taktiklerinin ortaya çıkarılmasını, örneğin, diyelim 16 Haziran kalkışmasında olduğu gibi kadim çarpanları bloke edip kıracak tarzda dışardan girdilerin bilinçle, ön görerek inşasını gerektirir. Zaten kitle çalışması alanlarında denenmekte olan ama ne yapıldığının adını koymak adına söylenmesi gerektiği şekliyle örneğin, emekçi sınıfların aşağıdan hareketinin paradoksal şekilde yukarıdan inşasını gerektirir, vb.. Türkiye proletaryası, modern olana kadim bezirganlığın çözücü yükünün bindiği yerde kendi tarihsel dinamiklerini işlevli kılmaktan yoksun kalıyorsa o halde proletaryanın modern

toplum gücünü açığa çıkarabilmek için bezirganın çözücülüğünü elimine eden bir dış girdi gerektir. Bu, sadece Lenin'le gelebileceğimiz bir bilinç kurgulama faaliyeti değildir. Lenin'de devrim, proletaryanın kendiliğinden eylemi temeli üzerine yükselen bir politika praxisi olduğu için orada proletaryayı harekete geçirmenin yollarından ziyade yönlendirmenin yöntem ve yordamı üzerine tartışma söz konusudur. Devrim için ihtiyacımız olan proletaryanın kendisi için sınıf olmasının pratiği olduğunda Türkiye solu proletaryanın kendiliğinden eyleminin yokluğu koşullarında öncüyle onun varlığına ulaşmanın tarz ve yöntemlerini geliştirmek zorundadır. Bu nedenle sınıfın verili düşük eylemcilik yatkınlığına yaslanan bir sınıf devrimciliği ancak oportünizm olur. Devrimci olan sınıf devrimciliği sınıfın kendiliğindenliğinin praxisini aşkın ama bunun bir devrim nesneliliği olarak potansiyel birikimini zaten sınıfın sosyolojik varlığında ön varsayan, açığa çıkarılması için sınıfın tarihsel kısıtlarının kırılmasını öngörerek doğrudan sınıfın kendisi içinliğinin pratiğine yönelen siyaset tarzıdır. Kadim toplumun tarihsel eylem kısıtlıkları nasıl dışarıdan barbar kılıcıyla açılıyorsa proletaryaya dış destek devrimci eylem üzerinden, devrimin şiddeti üzerinden götürülmelidir. Türkiye'de sınıf devrimciliği proletaryaya leninci bilinç taşıyan özne kurumlaşmalarını aşkın, ona aynı zamanda eylemi de taşıyan kurumlaşmalar olmak zorundadır. Bunlar devrimci şiddetin tarz ve aygıtlarıdır.

Şimdi bu durumda kendimizi bir çember içine almış oluyoruz.

Çalışan yığınların –yenilgilerimizin yenilediği tarihsel hafızası itibariyle- kolayca arkaalamayacağı bir öncü özne çıkışının düşman tarafından yenilgiye uğratılmasının kader kesinliğinde olduğu doğru bir yaklaşımdır.

Ama sınıfın devrimciliğinin -keza devletin üstünlüğünü ve ona biatı içinden vazeden aynı tarihsel bilinci itibariyle- öncünün devrimci tarzları olmaksızın açığa çıkmasının zorlanacağı da ayrıca doğru bir saptamadır...

O zaman bu iki hipotezden olumlu bir tez çıkarmanın yolu bulunabilmelidir.

Devrim, verilerin oluşturduğu matrisin bileşik
özümündedir:

Kendini devrimin öznesinin yerine koymayan,

Devrimin öznesinin sınıfın kendisi olduğunu bilen,

Ama verili düşük eylem düzeyi toplumsal bir dekadansa
dönüşen proletaryayı sokağa ve devlete yöneltebilmek için
devrimin bilinç+eylemiyle ajite eden,

Belki de bu ajitasyonun karşılığını proletaryadan önce
gençlik, kadın, Alevilik, Kürtlük gibi Anadolu'nun tarihsel ve
sosyal devrim potansiyellerinde bularak cephesel tahkimatlara
ulaşabilecek olan öncünün devrimci savaş tarzı...

Behdinan, 31 Aralık 2011

**devrimcicephe.org'da yayınlanmıştır.*

DEVRİMCİ ZOR

Oportünist Zurnaların Zırtı

Ali Efe

Oportünizm, klasik tanımı itibariyle proletarya içindeki işçi ve sendika aristokrasisi denilen küçükburjuvalaşmış kesimlerinin ideolojik ve siyasal eğilimi olarak tanımlanır. Bu haliyle, proletarya ve diğer emekçi kesimlerin sınıf mücadelesine devrimci olmayan bir ideolojik bakışla yönelir ve bu mücadeleyi keza devrimci olmayan tarzlar içinde yürütür. Oportünistler, proletarya içinde burjuvazinin temsilcileri oldukları için sınıf mücadelesini proletaryanın kendi devrimci iktidarını kurmasına kadar geliştirme yanlısı değillerdir, aksine proletaryayı burjuvazinin egemenlik ilişkilerine yedeklemeyi kendi sınıfsal ve siyasal varoluşlarının bir gereği sayarlar. Bu itibarla, mücadele ve örgüt biçim ve tarzlarında, proletaryayı devrimci bir savaşın araçlarına kavuşturma ve bu yönde propaganda ve hazırlama dışında ne varsa kabul ederler.

Dolayısıyla emek hakları alanında ideolojik tutumunu teorik marksizm zemininde oluşturan bir siyasal eğilimle kendisinin proletarya içindeki burjuva eğilimi olma gerçeğini saklamayı son derece güçlü bir şekilde başarırlar. Öyle ki, söylemde proletarya ve ezilen haklarının savunulmasında kim oportünist kim proleter devrimci, ayırmak oldukça zorlaşır. Bu nedenle devrimciler, Struve'culuktan Kautsky'ciliğe, II.

Enternasyonalcilikten günümüz yasalıcı marksizmlerine kadar, proletaryayı iktidar programından uzaklaştırmakta, onun devlet karşısında suskun ve dirençsiz kalmasını kalıcılaştırmakta birbirinin tarihsel devamını oluşturan oportünizmleri, kendi emek düşmanı sınıfsal taleplerini açıkça savunan burjuvaziden bile daha tehlikeli bir eğilim olarak görürler.

Türkiye işçi hareketi büyük kesimleriyle devlet sendikacılığının tezahürleri olarak sendika gangsterlerinin ya da sendikal koruculuğun kontrolü altındadır. Bu belirleme proletaryanın sadece örgütlü kesimleri açısından değil, örgütsüz kesimleri açısından da geçerlidir, çünkü burjuvazi, sınıfın en ilksel talepleri için bile örgütlenememesini gene bu sendikal devletçilik üzerinden kontrol etmekte ve yönetmektedir. Bu kontrolün dışına çıkıldığında ise görünen odur ki, Türkiyeli

proletaryanın kendi sınıfsal varlığını temsil ve ifade etme düzeyinin oldukça geri olması, sınıfın siyasal politikalarında oportünizmin kesin hâkimiyetine yol vermiş durumdadır.

Sınıfı oportünist politikalarından koruması gereken sosyalist akım ve örgütler ise, özellikle aydın küçükburjuvazinin doğrudan devletle karşılaşmayı ve devrimci olmayı reddeden eğilimleri nedeniyle, tam bir tencere kapak ilişkisi içinde proletarya içindeki oportünizmin siyasal ve entelektüel temsiliyetini güçlendirmektedirler. Böylece aydın küçükburjuvazi kendi sınıfsal eğilimlerinin ifadesiyle özdeşleşmiş bir şekilde aynı zamanda çalışan sınıf içindeki özellikle sendikal aristokrasisinin de sözcüsü haline gelmektedir. Bu hem sosyalist hareketin, emekçi yığınlar içinde en örgütlü olduğu kesimin kamu çalışanları olmasını, hem de bu alanda oportünizmin önemli etkisinin nedenini açıklamaktadır. Dolayısıyla Türkiye'de oportünizme karşı mücadele aydın ve emekçi bütün küçükburjuva eğilimlerin oluşturduğu oportünist bloğa karşı yürütülen bir mücadele halidir.

Oportünistlerle devrimci proleter çizgi arasındaki ayrım kriteri çok nettir: Sınıf mücadelesini proletaryanın iktidar mücadelesine ve bunun için burjuvaziye karşı devrimci zoru bir araç olarak kullanma gereklerine kadar genişletmeyen ve örgütlemeyi düşünmeyen bir siyasal mücadele, ne kadar proletaryadan ve onun sınıfsal haklarından ve hatta mücadelesini yükseltmekten bahsederse bahsetsin, bütün bunlar burjuva düzeninin içinde kaldığı sürece sol liberallikten daha öte bir anlamı olamaz. İşte bu yüzden Lenin, sınıf mücadelesini proletaryanın burjuvaziye karşı kendi iktidarını dayatma sorununu, yani burjuvaziye karşı devrimin zor meselesini oportünizmle devrimci sosyalizmin arasındaki temel ayraç olarak görür. Oportünizmin bütün sınıf adına ve sınıf içi demagogilerini artık saklayamayacağı yer olarak bu konuyu belirler ve devrimci zor sorununu oportünizmde “zurnanın zırt dediği yer” olarak tanımlar.

Mücadelenin kısa aktarımı

Bir dönemin doğrularını açığa çıkarabilmek onu kendi tarihi içindeki bütünlüklü bir açıklamasını yapmadan mümkün değildir. Türkiye devrimci hareketi, içinde 70 ve 80 gibi iki

büyük yenilgi taşıyan devrimci ikinci döneminin ardından, 90 duvar yıkılışı ve Kürt devriminin 99 paradigma değişikliklerine bağlı olarak silahlı mücadeleyi askıya alması gibi ağır siyasal olumsuzlukların bindirilmiş etkileriyle, tarihindeki devrimci tarzı ideolojik ve siyasal olarak mahkûm ederek kendi üçüncü dönemini oluşturdu. Bu dönem devrimci örgütlenmeyi reddeden yasalıcı siyaset tarzlarıyla ve proletaryanın düşük eylemcilik düzeyine sığınmak olarak kendini gösteren statüko içi bir sınıfçılık çizgisiyle karakterize ediliyordu. Bütün bu siyasal ve örgütsel mevzilenişin ideolojik sosları ise Avrupa marksizminin, emperyalist kapitalizmin ve burjuva iktidarının ebedi egemenliğini kutsayan post marksist post modern ideolojik saçmalıklardı. Üçüncü dönem sosyalizminin praksişi, sosyalizmi yıkararak ayakta kalmayı başarabildiği için emperyalizme atfedilen “ilerici”lik ve yenilgiler üzerinden devrim umutlarının “boş”luğu üzerine yükseliyordu.

Statükocu sınıfçılık ve yasalıcı çizgisiyle oportünizm, konjonktürün elverişliğinde kendi tarihini oluşturma imkânı buldu. Ancak bu tarih hiç de parlak değildir. Proletaryayı, çalışanları ve ezilenleri örgütleme, ötesine geçip yeni toplumsal hareketler geliştirme konusundaki bütün iddialarına karşın, burjuvazinin merhametine sığındığı 20 yıllık ajit-prop'unun sonucunda, devrimin en krizli, en darbelenmiş haliyle yarattığı siyasallaşmayı olsun aşabilen hiçbir başarı gösteremediler. Üçüncü dönem sosyalizmi, kendi tarihinden geriye teslimiyetin utancı ve tasfiyeciliğin yozluğu dışında, kendinden bahsettirebileceği hiçbir miras oluşturamadı, bir aydınlar kulübü faaliyeti içinde kendi sürecini tamamladı.

Burjuvazi oportünizme proletaryayı ve devrimci hareketi kontrol etmek için ihtiyaç duyar ve besler. Devrimin yeterince zorlama yapamadığı ve sınıfın siyasal faaliyetinin etkisiz olduğu koşullarda oportünizmin kendini yaşatmasının şansı olamazdı. Üçüncü dönem, oportünizmin devrimi ve devrimciliği inkârda ideolojik ve pratik olarak en olgun haline ulaşmasıyla ve bu teorik-pratik düzeyi ağırlıkla bütün bir sol hareket üzerinde egemen kılmasıyla kendi sonuna da ulaşmış oldu.

xxx

Türkiye solu, emperyalist yeniden paylaşım konjonktürünün

Türkiye'yi hızla bir bölgesel savaşın merkezi haline getirmekte olduğuna dair devrimin yaptığı bütün uyarılara ısrarla kulaklarını kapadı. Ne olursa olsun, emperyalist burjuvazinin ve işbirlikçisi Türkiye oligarşisinin “demokratik” sığılıklarında gemilerini yüzdürebileceklerini sandılar. Zaten ne gemileri vardı ki. Ama sömürge demokrasisinde bu kadarına bile yer yoktu. Artık oportünizm tümüyle karaya oturmuş durumdadır; ne savaş görünmez haldedir, ne de oligarşinin saldırganlığı... Bu aşamada proletarya ve çalışan sınıflar için tutulacak yol bellidir: Ya sömürücü egemenleri için başka ülke ve halklardan sınıf kardeşlerinin kanını dökeceklerdir ya da silahlarını kendi hükümetlerine çevirerek bu savaştan devrim çıkartacak, kendi iktidarlarını kuracaklardır. Devrimin görevi, savaştan devrim çıkartmaktır. Oportünizm ise siyasal kimliğini, yalnızca emperyalist burjuvaziye sınırsız teslimiyeti gereği, bizzat kendisini söndürerek sürdürebilir. Bundan sonra oportünizmin örgütsel varlığı ancak kendi siyasal yokluğunda geçerli olacaktır. Verili savaş konjonktüründe, savaş pratikleşmiş olsun olmasın, TC'nin ve TSK'nın yenilgisine çağrı yapmayan, ajitasyonunu ve faaliyetini bu zeminde kurmayan her kimse, ne kadar barışçı olursa olsun emperyalizmin ve sömürgeciliğin işbirlikçisi sıfatını taşıyacaktır. Bu, proletaryaya ve emekçi halklara düşman kimliği deşifre olan oportünizme ve onun kurmaylarına karşı ve onlara karşı kitlelerin devrim için dikilme şansı anlamına gelecektir. Oportünizmin kontrolündeki kitleler savaşın ve devrimin gerçekleri ışığında yüzlerini giderek devrimden yana döneceklerdir. Dolayısıyla içine girilen bölgesel/küresel savaş konjonktürü, devrimci hareket, proletarya ve çalışan sınıflar nezdinde oportünizmin bütün siyasal meşruiyetine son vermiş, yerine yeni bir devrimci mücadele dönemi açmanın ya da tarih içinde savrulup kaybolmanın ikilemleriyle birlikte üçüncü dönemin sonunu getirmiştir.

Devrimde Saflaşma

Devrimci hareket, ince bir çizgi üzerinden de olsa, Türkiye solunu, içinde debelenilen oportünist bataklık konusunda teorik ve pratik açılardan uyarma görevini oldukça güçlü bir şekilde yerine getirdi. Mücadelenin devrimleştirilmesi gereğini, sadece yaklaşan savaş konjonktürü itibariyle ve bu “fırtına”dan bir devrim çıkartmanın imkânı açısından değil, aynı zamanda

ülkenin tarih-toplumsal gerçekleri üzerine yükselen doğru devrimci bir taktik plan bağlamı içinde de ortama sundu.

Devrimci hareketin, Türkiye sosyalizminin oportünist üçüncü dönemini kapatarak devrimci dördüncü dönemine geçiş yapılmasına yönelik müdahalesine, doğrudan karşı devrimin ağzıyla yönelen ajanlaşmış çizgi ve kişilikleri bir kenara bırakırsak, oportünizmin geliştirdiği en güçlü ve en çok kabul gören karşı argümanı, devrimin yeni hamlesini “geçmişin yanlışlarını tekrarlamak”la suçlamak oldu. Oysa devrim, tam aksine, Türkiye sosyalizminin önceki dönemlerinin yanlışlarından arındırılmış, doğrularının sentezi ile oluşmuş bir çizgide yürümek iddiasında idi. Ne ki, birkaç kuşağın üzerine binmiş ağır yenilgilerle ve burjuvazinin koyu egemenliği altında oluşan siyasal hafızanın, devrimin iddialarından ziyade oportünizmin teslimiyetçi ve tasfiyeci ideolojik argümanlarına daha yatkın olması elbette kaçınılmazdır. Devrim bu dezavantajın üstesinden, normal koşullarda, istikrarlı, ısrarlı ve uzun sürelerle yayılmış bir faaliyette kalıcılık göstererek gelebilir. Ya da kim bilir, belki yakın geleceğin gösterebileceği gibi, tarihin rüzgârlarını arkasına alan taktik beceriler bu konudaki sabırsızlıkları da aşabilir.

Bizim sürecimize gelince; bunu sadece kaba bir devrim ve karşı devrim çatışması üzerinden açıklamak yeterli değildir, belki biraz da oligarşinin devrimin üzerine yönelimleri üzerinden konuşmayı gerektiren bir durumdur.

Devrimin siyasal hafızanın spastisitesine yönelik müdahalesine karşı burjuvazi de kendi egemenliğini korumak adına devrime saldırdı. Bu saldırısını sadece fiziki imha süreçleriyle değil, özel psikolojik savaşla derinleştirdi. Bu, devrimin bugüne kadar üzerinde pek kafa yormadığı bir yöntemdi. Bu saldırılara karşı mücadelede acemilikler yapıldı, yetersizlikler gösterildi. Ama, yöntem, sanki oportünizmin siyasal yetenekleri için biçilmiş bir kaftandı. Büyük tezahüratlarla, devrime karşı yürütülen özel psikolojik savaşın en ön cephesini oportünistler kurdu.

İdeolojik ve siyasal varlığını, devrimin hayal, devrimciliğin boş bir çaba olduğu gibi önkabuller üzerine inşa eden oportünizm, siyasal meşruiyetini ancak bu devrim eylemciliğini de yok varsayarak, onu da kendi sanrılar dünyasına gömerek

koruyabileceğini sandı. Amaç ortaklığından dolayı, sınırlarının bir hakikat gibi yayılması için bütün karşı-devrim medyası da oportünizmin hizmetindeydi. Devrim karşısında oportünizmin karşı-devrimle aynı saflarda olduğunun ya da devrim karşısında oportünizmin karşı-devrimci kimliğini pervasızca sergilemekten başka bir çaresinin kalmayacağını en somut tezahürleri yaşandı. Oportünizm, devrime ve proletaryaya karşı, karşı-devrimin propaganda alanlarını kullanmak, cevap hakkı kullanamayanlara, kullanamayacakları alanlardan saldırmak gibi hiçbir ahlâki kısıta sahip olamayacağını defalarca gösterdi. Nasılsa, siyasal ahlâksızlığı erdem haline getiren tüccar sınıfının siyasal tarzı, marksist kalpazanlara yol veriyordu. İğrençtiler.

Devrimimizin Köşe Taşları

Oportünizmin, çalışanlar ve yeni devrimci kuşaklar üzerindeki ideolojik etkisini geçersiz kılabilmek için devrimin yerel ve uluslararası yenilgileri üzerine inşa ettiği önyargılarla savaşmak ve bunun için de devrimi ve dönemsel yenilgilerini, keza yerel ve uluslararası tarihsel bütünlüğünde ele almak ve öyle anlamak gereklidir.

I. Ülkede 80 yenilgisinden sonra mücadelenin devrimci tarzlarıyla ilişkisini tümünden kesen oportünizm, 90 duvar yıkılışından sonra, sosyalizmin, artık “elveda” dediği proletaryaya ait bir iktidar biçimi olduğu görüşünden de hızla uzaklaştı. Ancak, sınıf çelişkilerinin daha keskin yaşandığı geri kapitalizm ülkelerinde bu zeminde kalmak pek kolay değildi. Zorluk, Türkiyeli devrimsel süreçlerin bugüne kadarki gerçekleştirmeleri üzerinden bilinen kitle ve kadro tarzları arasındaki mesafeyi tümüyle proletaryanın kendiliğinden eylemine tâbi kılan bir siyaset anlayışıyla doldurularak aşıldı; oportünizmin, savaşkan sosyalizme karşı yeni savunma hattı bu dolgu zemin üzerinde yeniden oluşturuldu.

Oportünizmin devrime karşı kullandığı en eski taktiklerden biri, “yığınlara ayak uydurma” gerekçesiyle “yığınların geriliği”ne uyum sağlamaktır. Türkiye’de de proletarya, oluşumunun tarihsel koşulları nedeniyle sosyal varlığının oldukça gerisinde bir siyasal düzey oluşturur. Sınıfın geri siyasallığına tâbi kalmak kitle kuyrukçuluğu ve popülizm üzerinden statükocu bir sınıfçılık çizgisidir. Sınıf devrimciliği,

proletaryayı tarihsel olarak çağrıldığı devrimin öznesi olmaya yöneltmektir. Yani devrim proletaryanın işi ise, proletaryayı devrime kaldırmak devrimin işidir.

II. Tarihsel oluşumu içinde, Türkiye proletaryasının birkaç yüzyıllık modern üretim tarihi, kolektif aksiyon üretici gücünü çözelten 7 bin yıllık tefeci bezirgân tarihinin kalıtlarını temizleyerek onun devrimciliğini özgürleştirememiş, proletaryanın sosyal varlığının modern bilinci, tarihsel oluşumunun kadim gelenekleri içinde hapsolmuştur. Türkiye proletaryasının kendiliğinden bilinci, tarihsel gelişiminde devleti önceleyen bir toplumsal formasyon içinde sisteme biatı itiraza, tevekkülü isyana tercih eden bir siyasallıkla tezahür etmiştir.

Ezilenlerin egemen olana tabiiyeti bağlamında, Latin tarzındaki oligarşik zorun yarattığı kararsız dengenin Türkiyeli muadili, yığının kendiliğinden bilincinde bir tarihsel veri olarak üretilen suni dengedir. Kendiliğinden bilincin bu iç kurgusu onun kendiliğinden kendisi için bilinç formasyonuna ulaşmasının engelidir, aynı zamanda. O halde, Türkiyeli proletaryayı devrime kaldırma işi, kendi dışından devreye sokulması gereken başka dışsal siyasal tarz ve yöntemleri gerektirir. Devrimci zorun yokluğunda oligarşik zor, suni dengenin her gün yeniden üretim mekanizması olmaktadır. Devrimci zorun işlevi ideolojik suni dengeyi siyasal kararsız dengeye taşıyarak orada kırmaktır.

III. Türkiye'nin 60'larla gelen yüksek devrim konjonktürü bir aydın gençlik devrimciliği idi. Sosyalist mücadele tarihimizin 20'lerden gelen teorik marksizm döneminin ardından gelen bu ikinci döneminde, melez kapitalizmin ilişki ve çelişkilerinin kısırttığı tarihsel devrim geleneği, yüksek öğrenim gençliği dolayımında proletarya aydınları olarak tanımlanan bir sosyo-politik tezahürle proletarya dışında ama onun adına iktidara talip olan orijinal bir devrimsellik oluşturdu. Kendisinin yüksek devrimci tarzına karşı halk sınıflarının düşük siyasal profili, proletarya aydınlarının küçük burjuva yapısallığında, proletaryayı ideolojik önderlikle sınırlayan, kendini doğrudan devrimin öznesi kılan bir stratejiye tekabül etti. Yenilgi kader oldu.

Devrimci hareket, devrimci eylemciliğin her gününü bir 30

Mart kılan bu kadere müdahale ederek yeniden yapılandırmak üretim ilişkileriyle çelişkisinin çözüm gücü olarak kendiliğinden eylemiyle tarih sahnesine çıkabildiği toplumlarda devrimler, bu çelişkinin toplumsal olarak taşınamaz olduğu tarihsel dönüm noktalarında çıkar gelirler. Bu nedenle, Lenin'in tarifıyla, “proletaryanın devrimci eyleme geçme yeteneği”ni gösterebildiği bu tür toplumsallıklarda devrimci hareket, devrimi *devrimin gelişmesi* edimi üzerine kurar. Bolşevik devrimi böyle bir devrimdir.

Ancak özellikle geri kapitalist toplumlarda, geri kapitalizmlerin yığıntıları içindeki proletaryanın modern sınıflar mücadelesinin bu doğrusal çizgisinde yürüme yeteneğini gösteremediği durumlar vardır. İstisna değil, yaygındır. Örneğin Latin Amerika'da oligarşi, yığınların devrimci isteklerini zor yoluyla bastırdığı için kitlelerle iktidar arasında kararsız bir dengenin oluşmasına yol açar. Çalışan yığınların siyasal varlığı oligarşik zor tarafından kontrol altında tutulur ve etkisizleştirilir. Bu durumda, bu ülkelerdeki sömürge kapitalizminin yukarıdan/dışarıdan gelişiminin bir sonucu olarak ortaya çıkan ve bizdeki tarihsel devrimciliğin modern çağdaki bir tezahürü olarak kabul edebileceğimiz *caudillismo* geleneğiyle şekillenen öncü devrimci kadro hareketi, yığınlardaki devrimci kolektif aksiyonu açığa çıkarmak üzere inisiyatif alır ve kararsız dengeyi bozarak devrimin önünü açar. Burada öncü iradesi kendi eylemini *devrimi yapmak* olarak ifade ederken, bu tarz devrimin de başarısı nihai olarak kentli emekçi yığınların genel ayaklanmasına tâbi bir şekilde geliştiği için, Latin Amerika'daki iki başarılı devrimin kurmayları olarak hem Humberto Ortega hem de yıllar sonraki değerlendirmesiyle Fidel, devrim tarzlarının *ayaklanma* olduğunu ifade etmişlerdir. O halde, silahlı mücadeleyi siyasal mücadelenin en üst aşaması olarak konumlandırılan klasik tarifi yetersizliği durumu ve genişletilmesi gereği karşımızdadır.

Tarihsel ideolojik şekillenmeler ya da aktüel siyasal egemenlik ilişkileri içinde proletaryanın ve değişik halk sınıflarının devrimci eğilim ve eylemlerinin açığa çıkamadığı ülkelerde, bu potansiyeli açığa çıkarmak üzere devrimin

iradesinin devreye girme zorunluluğu, silahlı mücadeleyi, siyasal mücadeleye dolayım oluşturan klasik konumundan alarak onu proletaryanın ideolojik, ekonomik ve siyasal temel mücadele alanlarının yanına dördüncü ve özerk bir mücadele alanı olarak konumlandırır.

Devrimci öznenin, kendini devrimin öznesi yerine koymaksızın bütün taktik düzeylerini, sınıfın devrimciliğini açığa çıkarmak üzere oluşturduğu bir silahlı mücadele alanı, devrim sürecini dışarıdan “yapıcı” müdahalelerle “gelişen” bir devrimsel edimle devindirir.

Türkiye'de devrim, *gelişmek* üzere *yapılan* bir devrim olacaktır.

V.Anadolu topraklarında yakın tarihin yüksek devrim konjonktürleri, devrim sahnesine çıkan kolektif aksiyon kümelerinin kendiliğinden eylemi üzerinden gelişti. Bunlardan birincisi tarihsel devrim geleneklerini kentli çelişkiler üzerinden ifade eden aydın küçük burjuvazisinin devrimciliği idi. Diğerisi ise, keza aydın gençlikle başlayan ama bu kez sömürgecilik altında ezilen kır yoksullarının aşiret kolektivitesiyle aralanan ve ulusal başkaldırı temelinde yükselen devrimci Kürt özgürlükçülüğü oldu.

Bugünün Türkiye'sinde toplumu bu şekilde devrimcileştirerek yeni bir kolektif aksiyon gücü nerede birikebilir? Gençliğin ve Kürtlüğün getirdiği bu devrimsel dalgalar sonrasında Anadolu topraklarında potansiyel devrimsel tarih birikimleri kalmamış görünüyor. Örneğin böyle bir irdelemede hemen akla gelebilecek olan Alevilik, bir alt ideoloji kategorisi olarak, muhalefetini tüm toplumsal etkileyecek bir devrimci eylem zeminine taşıyabilme gücünde görünmemektedir. Devrimcilikleri, tamamlanmamış tarihsel süreçlerde kurgulu yeni insan kümelerinin kendiliğinden bilinç ve eylemleriyle modern tarihe girmek için sırada beklediği koşullarda, toplumsal bir rönesansa ancak sınıfın kendi birikimini açığa çıkarmakla ulaşılır. O halde devrim, artık tümüyle bilimin yol göstericiliğinde ülkenin devrimci özgünlüklerini işlevlendirecek siyasal müdahaleler üzerinden, iradi tarzlarla gelişebilecektir. Belli ki artık kendi tarihimize buluşmamızın zamanı gelmiştir.

Şimdi bu tarihsel bütünlükler ve dönemsel kesitler ışığında:

i. Oportünizmin proletaryayı harekete geçirmek için herhangi bir mekanizma üretmeden ve önermeden, devrimin bu amaçla inisiyatif almasını reddetmesi ve siyasi faaliyeti tümüyle proletaryanın kendiliğindenliğine tâbi kılması, devrimsizliğin statükosuna kendisini bağlamasının daha doğrusu verili statükodan kopuşarak devrime doğru açılmamaktaki ısrarının ifadesidir. Oportünizm bir statüko solculuğudur.

ii. Oportünizm, devrimin dördüncü dönemini açma girişimlerini, bolşevizmin yaygın bir şekilde blaquicilikle suçlanması gibi, bazı yüzeysel benzeşmeler üzerinden eskinin yanlışlarıyla aynılaştırarak mahkûm etmeye çalışıyor. Yenik olanın üzerinden yeni bir gelecek iddiasını çürütmeye kalkmak gibi, her şeyden evvel ahlâken düşük ve ucuz yollara başvurması, oportünizmin, devrimin tezleri karşısında geçerli güçlü tezlere sahip olmayışının örtük bir itirafıdır.

iii. Burjuva devlet proleter devlete yerini, sönerak değil ancak ve ancak zor yoluyla bırakır. Devrim her devrimci durumdan doğmayacağı için devrim için sınıfta öznel değişiklikler gerekir, çünkü devrim için “hükümeti yıkacak güçte devrimci yığın eylemi” gerekir. Genel olarak, klasik ve normal gelişimli modern toplumlarda proletaryadan toplumdaki devrim ihtiyacının gereğini kendi sınıf eylemiyle yerine getirmesi beklenir. Ancak, proletaryadaki öznel değişikliklerin kendi oluşum tarihinin geleneklerinin baskısı altında olduğu ülkelerde, proletaryanın devrimci zorunun açığa çıkarılması gereklidir. Bezirgân tarihinin uzun ve güçlü olduğu kadim medeniyetler üzerine kurulu yeni toplumlarda, bu siyasal görev yerine getirilmediği takdirde hem devrim hem de onun bağrında geliştiği toplum çürür ve ölür. Mademki zor, bağrında yeni bir toplum taşıyan her toplumun ebesidir, toplumun kendi devrimselliğini açığa çıkarmaya tarihsel olarak yetersiz kaldığı yerde devrimci hareketin bir tür devrim doktorluğuyla, bir tür sezaryen devrimciliğiyle sürece dışarıdan müdahalesi bilimsel olarak gerekli olandır.

iv. Sömürüye ve sömürgeciliğe karşı devrimci bir iktidar için devrimin şiddetini organize etmiyorsanız, karşı-devrimin şiddetini onaylıyorsunuz demektir.

Devrimsel Ayrışma

Oportünistler devrimin *bu* yaklaşımlarını 70'li yılların devrimci çıkışı üzerinden, yenilgin ve aşılmış bir devrim çizgisinin tekrarı ya da daha evvel yanlışlığı kanıtlanmış bir düşüncenin dillendirilmesi olarak geçersiz kılmaya çalışıyorlar. Açıktır ki, bizim bugün savunduklarımızla ve pratiğimizle lâıyk olmaya çalıştığımız 70 değeri, bu dönemin devrimci ruhudur. Devrimin ön alma çabası ve atılımcı kararlılığıdır. Ancak ideolojik zeminde ve bunun stratejiye tercüme edilmiş formülasyonlarıyla bizim devrimci çizgimiz arasında daha başka yerlerde ve yukarıdaki satırlarda da açıkladığımız gibi oldukça temel farklılıklar bulunmaktadır. Özet bir ifadeyle, örneğin, 70'lerin, öncü inisiyatifi devrimci özneye örtüştüren ve onu karşı devrimle çıplak ve yalnız bir çarpışmaya sürükleyerek kavrulmasına yol açan strateji planına karşı bizim stratejik algımız, devrimin asli öznesinin proletaryanın kendisi olduğunu bilen, ancak Türkiye gibi toplumsal refleksleri dondurulmuş bir ülkede proletaryanın modern üretimden elde ettiği modern kolektif aksiyonunu açığa çıkarabilmesi için binlerce yılın tortusunu üzerinden silkelemesine yarayacak devrimci daimi uyarılara gerek olduğunu öneren bir özgünlük taşımaktadır. Geçmişin yanlış denilen ve aslına bakılacak olursa da bütün Türkiye devrimci hareketinin aynı saptama üzerinde bulunduğu konu, 70 atılımının stratejik politikayı askeri bir bakış açısına göre şekillendirmesidir. Bizim bakış açımızda ise öncünün askeri değeri proletaryanın devrimci potansiyelini açığa çıkaracak bir taktik bağlama dahil kılınmıştır. Ancak bu taktik bağlamın tarihsel gerekliliği onu mücadelenin olmazsa olmazları bütününe dahil etmektedir. Bizim, devrimde klasik güçler mevzilenmesine dahil kıldığımız bu taktik amaçlı mevzilenme, oportünizmin, yığınların istediği kadar solcuyuz, diyen düzen içi mantığının devrimci bir inkârıdır. Devrim zorlamasıdır, devrimci bir zorlamadır.

Elbette ki bu basit kategorik girdi, devrimci bir tarz olarak öncelleriyle benzeşen bir yan taşır, çünkü ve zaten yapısal olarak Türkiyeli olan bir devrim özgünlüğünün Türkiyeli bir devrimin strateji planında yer alması kadar normal ve gerekli olan bir şey olamaz. Bununla birlikte, öncünün devrimci zoru özerk ve daimi

bir mücadele alanı olarak özellikle örgütlenme gereğinin, öncellerimizde ülkenin tarihsel özgünlüğünün kendiliğinden bilinci olan bir uç veriyle ortaya çıkışı yerine, bizde Doğulu bir toplumsal formasyonu isyana ve devrime taşımanın bilinçli bir müdahalesi olarak açığa çıkışı, bunların farklı epistemolojik ve organik bütünselliklere ait kategoriler olarak strateji planlarında yerlerini aldıkları gerçeğinin görülebilmesi için yeterlidir. Bu bütünsellikler arasındaki farklardır ki, devrimci zorun ikinci ve dördüncü dönem praksislerindeki stratejik ve taktik istihdam farklılıklarına yol açar. Tarihimiz ve bölge devrimleri, hem proletaryanın devrimci eylem kavrukluğunun ve ülkenin toplumsal dokusundaki kolektif davranış çarpıklıklarının üstesinden gelecek hem de devrimi askeri yapıların çarpışmasında değil kentli kitlelerin siyasal ayaklanmasında gören özel bir devrimci zor kategorisi oluşturmayı içeren böyle bir strateji hattının gerekliliğini ve geçerliliğini göstermiştir.

Diğer taraftan, bu tasnife uygun bir devrimci zorun, yenilgilerle kendisinden vazgeçilemeyecek kadar stratejik bir değer içerdiğine ilişkin tarih bakışımız, bizimle oportünizmin bu tarza yönelik yaklaşımlarındaki ideolojik ve siyasal temel ayrımı oluşturur. Oportünizm, bir küçük burjuva teslimiyet çizgisi olduğu için daha önce yenilgisini yaşadığı bu tarzdan vazgeçmeyi hemen gündemleştirirken biz *kazanmak için* bu tarzda mutlaka kalıcılığa gerektiğini tarihsel olarak savunan bir strateji hattındayız. Bir devrim programına sahip olmadığı için ülkenin ve bölgenin tarihsel ve sosyal özgünlüklerini kavramaya hiçbir gereksinim duymayan küçük burjuva sosyalizmi, çünkü “latin devrimciliği” romantizmini bugün bunun kendi “çocukluk”larına tekabül ettiğine dair tövbelerle bu kez avrupa marksizminin cici sosyalizminde melankolik bir keyfe dönüştürmekte sıkıntı yaşamazken, yenilgili sonuçlarının bütün yıkıcılığına karşın, bizim, devrimimizi doğu ve batı devrimselliklerindeki yapısal ve tarihsel farklılıklar üzerine yeniden yapılandırmaktaki ısrarımız bu bilimsel maddeci tarih anlayışımız gereğidir. Bizim hattımız, toplumsal kurtuluş açısından proletaryadan kendiliğinden bir ayaklanma beklentisi içinde devrimi bilinmez bir geleceğe erteleyen oportünizme karşı tarihin, ola ki, karşımıza çıkarabileceği bu tür mutlu

sürprizlere de hazır olmak bağlamında proletaryayı devrime taşıyacak bir örgüt ve mücadele tarzının örgütlenmesidir.

Oportünizmden Kopuşma

Biz, özellikle, yaklaşan bölgesel/küresel fırtınaya karşı bir savaş gemisi inşa etmek için ciddi bir çaba içine girdik. Gücümüzü aşan bir çabaydı. Kaçınılmaz momentin kaçınılmaz zorluklarını öngörerek savaştık. Güçlendikten sonra savaşmayı bir oportünist palavra olarak gördük ve savaşarak güçlenmeyi tercih ettik. Ama açık ki çok başarılı olduğumuz söylenemez. Türkiye solunun teslimiyet ve yılgınlık içinde sürdürdüğü üçüncü dönemine son vererek devrimci bir dördüncü dönem oluşturacak hamlelerimizle oportünizme karşı yeterli bir üstünlük sağlayamadık. Özellikle toplumun ve dünyanın bu kadar devrimsizleştirildiği sinik bir dönemden daha yüksek bir devrimci aşamaya hızla geçiş mümkün olamıyordu, demek ki. Muhtemelen arada geçici evrelerin yaşanması gerekmekteydi. Yeni bir referans momentini oluşturmayı aşarak bunu bir süreç dönüştüremedik. Her şey Marx'ın dediği gibiydi: öznelere tarih yapımı kendilerine verili koşullarda mümkün oluyor. Biz, devrimin cezirinin bu denli güçlü bir emperyal çekim altında olduğunu ilk girişimlerimizle görebildik. Toplumsal potansiyellerin ölçülmesi onu işlemeye girişmekle mümkün oluyor. Zor, sıkıntılı ama doğru olan biricik taktiği seçtik, uyguladık..

Düşman düşmanlığını yaptı, saldırdı.

Oportünistler düşmanın hemen yanı başında devrime karşı yerlerini aldılar.

“Devrimi, batmış bulunduğu kayalıkların içine sürükleyenler” yaklaşan fırtınayı görmezden geldikleri gibi, gündeme sokulan devrimci savaşı ve bunun devrimci örgütünü de yok saymayı faaliyetlerinin birincil amacı haline getirdiler. Devrimin atılımına karşı düşman provokasyonlarının gönüllü aracı oldular. Düşmanın ellerine verdiği araçlarla devrimi kirletmeyi gözü kapalı kabul ettiler. Devrimci mücadeleyi burjuvaziye şikâyet ederek kendi solculuklarının nasıl bir karşı-devrimci içerikle bütünleştiğini statükoya bağlılıklarının kanıtı olarak ifade ettiler. Onların bu iğrenç ve aşağılık devrim düşmanlıklarından ziyade kendilerini koruma mekanizmalarının

deşifreyonu, özellikle devrimin geleceği açısından önemlidir, nkn kendileri bütün rmşlkleriyle artık sonuna gelinmiş bir zlme dönemine aittirler ama bu kknlkleriyle devrimci mücadelenin önümüzdeki aşamalarının rengini ve ruhunu kirletmek için sistem tarafından varlıkları korunmaktadır. Örneğin görülmekte olan bir devrimci davaya polis şefini getirip bağlayanlar, görevlerini yerine getirdikleri için artık sistem tarafından zgrleştirilirken, davayı bir devrimci mevziye dönüştürme misyonundaki komnstlerin cebri tecritleriyle yargı süreci polis şefi üzerinden yürütülür hale getirilmiştir. Bütün bu sonuçlarına rağmen bu kurguyu hl aklamaya çalışan oportnst şeflerden biri, polis şefini devrimcilerin onca çabaya rağmen bir türlü yapamadıkları şeyi yapmakla; “emperyalizmin tekerleğine omak sokmakla” yüceltmekte hiçbir beis görmüyor. Oportnstlerin nasıl bir karşı-devrim taşeronu olduklarını bu kurgudan daha iyi ne gösterebilir?

İşte bütün bu fotoğraf 2012 Türkiye'sinde oportnzmin nasıl sınıfa dair bir eğilim olmaktan çıkarak sınıfa düşman bir çizgi olduğuna ve onunla mücadele karakterinin buna göre belirlenmesi gerektiğine ilişkin somut bir belge oluşturmaktadır. Oportnzmin bu kimliğine Rosa'lardan ve Lenin'lerden gelen tanım bellidir. Önderler, “ortamalı” (*mdchen für alle*) solcuları, diyor bunlara ve bu yüzden oportnzmin bütün partileriyle, dergileriyle, szcleriyle ortaya çıkardıkları sosyalizme, tam da lfa takla atırma imkn bulabileceğimiz şekilde, “sermaye” sosyalizmi demek çok da uygun düşüyor.

Bu karakteri itibariyle oportnzmden tiksинmeyen marksist, oportnstlerden nefret etmeyen devrimci olamaz.

Sonsöz

Bize gelince;

Geri dşmşsek bir miktar, yapılması gereken, görevlere yeniden yklenmektir.

Behdinan, 1 şubat 2012

*devrimcipe.org'da yayımlanmıştır.

Havuzda Sörf Olmaz!*

Ali Efe

* “Bölgesel Paylaşımın Yani Evresinde Kürt Devriminin Sorunları ve Türkiyeli Devrimin Mevzilenmesi” yazısının son bölümünden alınmıştır (y.n.)

Dünya bankası Türk ekonomisindeki büyümeyi %3 olarak saptamış. Gelecek yıl için öngörüsünü de %3.9'dan %3.5'e çekmiş durumda ve TC bu yılın geri kalan bölümünde 165 milyar dolarlık bir dış borcu çevirmek zorunda.

Emperyalizmin ve oligarşinin, böylesi büyük ekonomik cendereler içindeki bir ülkeyi siyasal bir aktör haline getirebilmesinin ön koşulu bu ülkenin aynı zamanda önemli bir yatırım alanı haline getirilmesinden, birikim fazlası krizine uygun olarak istihdamından geçmektedir. Yani Türkiye'nin hızla bir işçi cehennemi, bir sermaye cenneti, Ortadoğu'nun Çin'i, “düşük ücret-yüksek büyüme” alanı haline getirilmesi gerekmektedir. Bu çerçeve proletarya açısından yoğun sömürü, toplum açısından ise istihdamın artışıdır. Birinci yanıyla sınıfsal çelişkiyi azdırır, ikinci yanıyla suni dengeyi güçlendirir. Geride bıraktığımız “metal fırtına” gözlemi önümüzdeki dönemde proleter eylemin kendini hissettirici bir ağırlığı olacağına dair bir umut yaratsa da, aynı “fırtına”nın düzen içi kalma gayreti verili suni denge koşullarında proleter eylemin bir toplumsal kalkışmaya tekerlenebileceği konusunda derin kaygılara da kaynaklık etmektedir. Neticede anılan “fırtına”nın durgun sınıf mücadelesi denizindeki bir kıpırtıya olan hasretimizi ifade etmekten daha geçerli bir hali olmadığı da ortadadır. Ne yapalım ki, bu tür dalgalarda devrimsel sörflerin kinetiği yoktur. Bu görülebilmelidir.

O halde?

4. Dönem Atılımının Tamamlanması

Liberal sol, Kürt burjuvazisinin eteğine yapışarak Kürt devriminin rüzgârından yararlanmayı bildi. Popüler olduğu haliyle Emin Oktay tarihine “Kürt halk muhalefeti seçimlerden başarılı çıktığı için biz de başarılı çıkmış sayıldık” diye geçmeyi başardı. Ya BHH'da toplaşan oportünist sol?

7 Haziran seçimlerinin AKP-RTE'den de çok kaybedeni Türkiye oportünizmi olmuştur.

Savaş konjonktürlerinin kaçınılmaz oportünizmi sosyal şovenizmden kendilerini kurtaramadıkları için ne seçimsel bir taktik, ne konjonktürel bir söylem geliştiremediler. İdeolojik, örgütsel ve politik bir kaos içerisindedirler. DC yazılarında BHH, Bolşevik devrimin Ağustos Bloku'na analogiyle anılmıştı. Yani büyük bir savaşa giderken kendi burjuvazisiyle uzlaşmayı esas alan oportünistlerin bloku; krizden devrim çıkarmayı değil, devrimden kaçıp kendi burjuvazisinin iktidarını tahkim etmeyi esas alan oportünistlerin bloku... Lenin der ki, Ağustos bloku daha kurulduğu andan itibaren dağılmaya başlamıştır. Nedeni bellidir; çünkü savaş ve emperyalist burjuvaziden yana olmak proleter muhalefet içinden püskürtülmeyi getirir. BHH da kurulduğu andan itibaren dağılmaya başlamıştır ve kurucuları yeniden nasıl ayakta kalırız'ın tartışmaları içindedirler. Ancak çareleri yoktur. Liberalleri ve oportünistleriyle Türkiye solu kendi ajitasyonunu “barış” ve “çözüm” paradigmalarına bağladığı için bu zeminden özerk ve bağımsız bir inisiyatifle çıkma gücünde değildir. Yani statükonun dışına çıkma şansı yoktur.

Oportünistler ve liberaller siyasal pozisyonlarını “toplumsal uzlaşma” ve “sosyal barış” hattına göre düzenlerlerken, devrim, kendi pozisyonunu sınıflar savaşı hattında kuranların işidir. Bütün düzeyleriyle verili suni dengeyi parçalama fonksiyonu ancak bu hatta mevzilenmekle başarılacaktır.

Ve bu mevzilenişin hediyesi:

Kürt özgürlükçülüğünün, burjuva önderlikle bölgesel reel politik dengelere yaslanmaktansa devrimci öncülükle devrimsel ittifaklara yönelmeyi tercih etmesi olabilir. Örneğin Türkiye devrimiyle Rojava'da gelişen ilişkilenme, daha önceleri de FKBD, BDGP ve Devrimci Birlik süreçlerinde denendiği gibi yeniden stratejik ittifaklara yükselebilir.

Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin, içinde bulunduğumuz aşamada, TC gibi sömürgeci bir merkeze iradi, ideolojik ve siyasal yönelimi, yani Kürt devriminin dördüncü stratejik dönem devrimci halk savaşı atılımıyla, Türkiye devriminin dördüncü dönem devrimci savaş atılımının senkronik örgütlenmesinin bölge devriminin şafağı demek olduğu açıktır.

Ancak bu türev gelişmeleri beklemeksizin gene de dönemin görevi:

Dönemin sancılarını devrimci krizlere evrilterek proleter ve yoksul kitlelerde devrimci isyanı açığa çıkartacak örgüt ve mücadele tarzlarının kurumlaştırılması, kolektifleştirilmesi, koordine ve organize edilmesidir. Bunun için devrimci savaşı metropol merkezlere taşıyan ve düşman karargâhlarına yönelten askeri politik hazırlıklı cephesel bir kurmay oluşturmaktır. O halde Bostancı-Gezi-Kobane direnişleriyle kırılan 3. dönem oportünizm dalgasının yerine giderek yerleşmekte olan 4. Dönem devrimciliğinin kurumlaşması için gereken örgütsel stratejik hamle yapılabilmelidir.

Devrimin geç kalmış mevzilenmesini hızla bir cephe hattında tamamlayarak aşmak görevdir.

Hatta bugünden önceki zamanların ajitasyonunda “birleşiklik”i tarif için kullanılan bu ve benzeri tanımlar mücadelenin geldiği bugünkü aşama ve Rojava devriminin varlığında artık daha somut olarak ifade edilmelidir.

DC'nin sorunu biraz da erken konuşmaktır. Bununla birlikte bu konuda erken konuşmayı önümüzde giderek daralan zamanı çarçur etmeyecek bir öngörü/öneri meselesi için bir kez daha deniyor ve diyor ki;

Türkiye halkının kurtuluş cephesi inşa edilmelidir.

THKC bir KCK modeliyle hızla oluşturulmalıdır.

Kendi evriminden ve içinden THKO'sunu ve gerçek TKP'sini çıkaracak tarzıyla halkın devrimci örgüt ve kümelerinin kolektif alanı ve doğurganlığı devreye sokulabilmelidir.

Rojava devrimi böyle bir devrimci doğuş için uygun yataklık koşullarını taşımaktadır.

Behdinan, 9 Temmuz 2015

**devrimcicephe.org'da yayımlanmıştır.*

Devrimi Yeniden Yapılandırma Gereği ve 27 Nisan Bedri Kadir Ongan

Gezi Haziranı'ndan bu yana siyasal yaşam çok öğretici geliyor.

Bütün ideolojik, siyasal, pratik itirazlara karşın kendi donanımını kitlenin kendiliğinden hareketi üzerine kuran oportünizm, Gezi Haziranı'nda kitle eylemi tarafından yok hükmünde sayıldı.

Kitle hareketinin siyasal örgütlenmeleri aşmasından bahsetmiyoruz. O işin apriori bilinen halidir. Örgütlenme yığın faaliyetinden beslenebildiğince gelişir ama yığın hareketi dediğimiz siyasal kabarış, o güne kadar hareket halinde olmayan kesimlerin de eyleme geçmesidir; o güne kadar ki örgütlenme alanlarından bir taşma halidir. Haliyle yığın eylemi her ortaya çıkışında öncüyü hep gerisinde bırakır.

Sorun bundan sonrası içindir. Öncü, yığının eylemine göre yaptığı yığınağını yine bu alışkanlıkla yığının kabaran hareketliliğinden besleyerek geliştirir ve başlangıçta gerisinde kaldığı hareketliliği giderek yönlendirme imkânına sahip olur. Aksi takdirde, diyelim Mısır'da olduğu gibi, birileri dışardan gelir ve eylemi kontrol altına alarak yığının başlangıç isteklerinden farklı yönlelere dahi sürükleyebilir.

Ya da, Gezi Haziranı örneğinde yaşadığımız gibi, öncü iradenin inkarında tamamen statüko unsuruna dönüşmüş olanlar, üzerine güzellmeler yaptıkları kitle eylemi karşılıklarına çıktığında siyasal bir örgüt değil, siyasi bir kulüp olmanın alışkanlıklarıyla sadece edebiyat geliştirirler.

Oportünizm, Gezi Haziranı karşısında “hiçbir şey eskisi gibi olmayacak”, “bu daha başlangıç” sloganında hayat bulacağını zannetti. Söyleyenden ziyade söyletenin önemli olduğu bir sürecin sloganlarıydı, bunlar. Bu, her şeyden evvel bu güne kadar sürdürdükleri tarzın iflasının kendi ağızlarından itirafıydı. 90'dan bu yana hegemonyasını kurdukları oportünist tarzın artık tükendiğinin farkındaydılar. Ama ne ki, bu denli statükoya teslimiyet, kendilerinde mücadeleyi yeniden kurgulayacak ne ideolojik, ne siyasal bir donanım, bir yeni başlangıç nüvesi bırakmıştı.

Yeni başlangıç bir kenara, eskisinden farklı herhangi bir düşünce ve davranış düzeyi sunamadıkları gibi, seçimsel beklentiler içinde, Gezi Haziranı'nın sönüp gitmesine seyirci kaldılar.

30 Mart seçim sonuçları oportünizmi iyice yerlere serdi. Statüko içinde yer alma, parlamentarist hayaller kurma imkânını ortadan kaldırdı. Oligarşi ve halk sınıfları arasındaki mücadelede bütün ara yolların geçersiz olduğu açığa çıktı. Ya devrim ve sosyalizm ya da oligarşi ne istiyorsa, o...

Bu sonuçları itibariyle son bir yılın bilançosuna bakıldığında görülmektedir ki;

Gezi Haziranı'nda, bir büyük kalkışma oportünizmin defin töreni oldu.

Seçimlerde, bir büyük hezimet, devrimi yeniden yapılandırmanın gereğini açığa çıkarttı.

Yeniden Yapılanma için Özeleştiril Çerçeve

Artık eskisi gibi olmayacak demek yeterli değildir. Geline yerin olumsuzluğu gösteriyor ki, asla eskisi gibi olmamalıdır. Bunun için süreçte kendiliğinden konjonktürel bir devrimleşme beklenmemelidir. Olamayacağından değil, böyle bir konjonktürel devrimleşmenin hakkını verebilmek için bile devrimci iradenin örgütlenmesi gerektiği için.... Yeni eskinin diyalektik inkarı üzerinde yükselecekse sadece 90'dan bu yana oportünist egemenlikli yakın tarih değil, 1920'lerden bu yana gelen bütün tarihimiz özeleştiril bir irdelemeye tabi tutulmalıdır.

20'lerle uluslararası işçi hareketinin kabarışına koşut olarak yükselen Türkiye komünist hareketi, bugün artık iyice tanıdığımız Türkiye işçi sınıfının siyasal varlığının düşük düzeyleri nedeniyle sisteme alternatif bir siyasal hat geliştiremedi. Sovyetler Birliği önderlikli uluslararası işçi hareketinin “tek ülkede sosyalizm” programına bağlı olarak sistemin bir unsuru haline dönüştü.

Türkiye özgünlüğünde proletaryanın tarihsel oluş gerçeğine denk düşmeyen teorik sınıf çizgisi, pratik etkisizliğe ve statüko çizgisine dönüştü. Proleter kadro, yapkın çalışma tarzı ve gelişmeci devrim anlayışı itibariyle Türkiye komünist hareketinin birinci kanalı böyleydi.

70'lerde, Türkiye'nin aydın gençlik hareketi toplumsal sorunlara karşı geleneksel duyarlılığını sosyalizm zemininde

ifade etmeye başladı. Kapitalizme ve oligarşiye karşı proletaryanın ve klasik marksizmin yetersizliği koşullarında proletarya aydınlarının kitlesel hareketini öncü devrimci tarzlarla keskinleştirdi.

Aydın gençliğin tarihsel devrim kurgularından güç alan pratik devrim çizgisi, proletaryasız proleter devrimcilik teorilerine yol açtı. Tek başına değil öncünün, tek başına bir sınıfın bile devrim yapamayacağı gerçeği ağır bedeller verilerek görüldü. 70'lerden 90'lara Kızıldere'ler bir kader haline geldi. Her gün bir 30 Mart yaşandı. Aydın gençlik kadroları, uçkun mücadele tarzı ve kaba volontarist devrim anlayışıyla Türkiye devrimci hareketinin ikinci kanalı da böyleydi.

90'lardan Gezi Haziranı'na kadar ise kendinden önceki iki dönemin devrimci yanlarını inkar eden yenilgi dönemlerinin tipik modern küçükburjuva siyaseti sol ortama egemen oldu. Statüko içindeki varlığını kendinden önceki iki dönemin üstünlüklerinin inkarıyla kurumlaştırdı. Bir yandan birinci dönemin teorik ortodoksisini esas almak yerine post modernizmin ideolojik konfüzyonizmine kendini kaptırırken, diğer yandan ikinci dönemin pratik, iradi tarzları yerine statüko içinde kurumsallaşmayı tercih etti. Partili modern mücadele adına yasalıcı kulüpçülüğü, sınıf çizgisi adına kendiliğindenciliği esas aldı. Oportünizm bütün tezahürleriyle III. dönem sol tarihimizin temel karakterini oluşturdu.

Oportünizm son tahlilde burjuva siyasal sisteminin bir kurumudur ve burjuvazinin siyasal krizlerinden doğrudan etkilenir. Kaderi oportünizmin peşini bırakmadı. Devrimci 30 Mart'lardan kaçmak adına oluşturduğu siyasal çizgisi bu kez seçimsel statükonun 30 Mart'ında boğuldu.

Yeniden Yapılanmada İnsiyatif Çerçevesi

Ontolojik varlığını aşkın tarihsel oluşu Türkiyeişi sınıfının sosyal ve siyasal varlığı arasında negatif bir mesafeye yol sosyalist faaliyete durağanlık ve çökkünlük getirmiştir. Bu çökkünlük ikinci dönemde aydın gençliğin keza modern toplumsal ontolojisini aşan tarihsel devrimci kurgularının aşısına uğramışsa da mücadele bu kez sınıf ve sınıf dışı devrimciliğin açmıştır. Bu mesafe Türkiye'nin sivil toplumunu köreltmış, toplumsal doku ve siyasal tarz uyumsuzlukları girdabında boğulmuştur.

Üçüncü oportünist dönem bu yapısal uyumsuzlukların bir devamı olarak görülmelidir.

Medeniyete girecek barbar kavimlerin kalmadığı modern toplumlar kendi inkârını kendi içinde geliştirerek ilerler. Şimdi eşliğinde olduğumuz devrimimizin dördüncü dönemi dış konjonktür yenilenmelerini ya da kimi toplum dinamiklerinin devrimcileşmesini beklemeden kendi iç dinamikleri itibariyle mücadeleyi ve süreci devrimcileştirmenin imkanlarını formüle etmek zorundadır.

Bu formülasyonlar için yeni sistem mucitliklerine ihtiyacımız yoktur. İhtiyacımız olan, devrim tarihimizin ilk iki döneminin üstünlüklerinin sentezinden başkası değildir. Üçüncü dönem oportünizminin zaman içinde iyice sünerek şu anda canlı olan ne varsa onları da çürütüp bayağılaştırmaması için yapmamız gereken, oportünizmin inkâr ettiklerini oportünizmin inkârı için sentezleştirmektir.

Yapılmıştır. Şudur;

Devrimci bir özne olarak öncü, sosyal bir devrimin öznesi olmadığının, tarihsel olarak olamayacağına bilincinde olmalıdır. Sosyal devrimin öznesi, içinde geliştiği toplumun devrimci sınıfıdır. Kapitalist bir toplumda devrimin öznesi proletaryadır. Türkiye proletaryasının, modern toplumun kolektif üretici gücünü varlığında barındırmasından kaynaklı devrimciliği, tarihsel oluşu içinde geçmişinden getirdiği kadim toplum geleneklerinin ambargosu altındadır. Proletaryanın devrimciliğini baskılandırıran bu suni denge basıncını dağıtmak için devrimci öznenin sınıf devrimciliği, proletaryaya dışardan salt bilinç değil, bilinç+eylem götürmek üzere tanımlanır.

Öncülük faaliyeti bu tanıma göre örgütlenir ve tarza kavuşturulur. Bu mücadele ve örgüt tarz ve biçiminin adı Devrimci Savaş'tır.

Orhan Yılmazkaya'cı devrimci atılım budur.

Oportünist III. dönemi aşarak, dördüncü devrimci dönemi egemen kılmak adına yapılan Yılmazkayacı devrimci zorlama bu temelde kurgulandı ve pratikleşti.

Onun komutanlığı, bu teorik yenilenmeyi ve ideolojik yerleşmeyi ileri örgütsel harmanlaşmalara taşıyacak bir pratik zeminde yükseldi.

Direnişindeki yiğitlik, komutanlığındaki manayı gölgede bırakmamalıdır.

Telsizindeki çağrı sadece müdüre değildir. Bostancı'da “kıstırılan” bir devrimcinin Türkiye devrimci hareketine açılım çağrısıdır.

Halka, proletaryaya, Türkiye devrimci hareketine inanç Yılmazkaya'cı atılımın temel motivasyonudur. Ardınca kitleleşmenin, kolektifleşmenin geleceğine inanarak Che'vari ölümü buyur eden mücadele çizgisidir, Yılmazkaya'nınki.

Ama arkası gelmedi.

Öncesi olmalıydı, diye eleştirilebilir mi?

Ön aşamalar adına statüko içinde derinleşmekten daha başka bir siyasal değer üretilebildi mi ki, böyle bir eleştirinin tartışmaya değer bir ağırlığı olabilsin.

Kişiler tarihi verili koşullar içinde yaparlar. Verili koşullar bilgisi, kaba materyalist ölçümlerin işi değildir. 30 Mart'ta kavranılan Türkiye ahalisinin siyasal düzeyine ilişkin verileri, 27 Nisan'ı takibeden süreçte Türkiye sol hareketi üzerinden edinmeye başlamak mümkün oldu.

Ama her şeye rağmen, Engels'in modern toplumun mayasında Roma'yı yıkan barbar ruhun esintisini gördüğünce somut gözlemdir;

Yasak 1 Mayıs alanının 2009 fethi Bostancı direnişinin rüzgârıyladır.

Yasak 1 Mayıs 2013'ün başarısızlığı öncellerine ek olarak 2009 atılımcılığının reddiyle gelen çökkünlüktendir.

Suç, Gezi Haziranı'nda kitle şamarıyla oportünizmin yüzüne çarpıldı.

Üzerinden bir ay geçmeden, 1 Mayıs'ta solun bayrak dikemediği Taksim'de kitle komün kurdu.

Bugün Türkiye solunun geldiği yer, Yılmazkayacı atılıma yönelik düşman saldırısı karşısında sinerek sığındığı “sıra kimde” haysiyetsizliği ile MİT raporunda teşekküre layık görülen düzen solculuğunun geldiği yerdir.

Artık görülüyor, izleniyor; Türkiye devrimci dinamikleri yeniden devrimci irade arayışındadır.

Dördüncü Dönemin İradi Öncülüğü

Bu irade, I. dönem iradeciliği olmamalıdır.

Birinci dönemin iradesi, modern dünyanın modern proleteriyasına duyulan kuru inanç düzeyindeydi. İmanlı kalmayı sağladı, ama devrime yetmedi.

Bu iradeyle girilen yolun sonunun reformizme, revizyonizme çıktığı artık biliniyor.

Bu irade, II. Dönem iradeciliği de olmamalıdır.

İkinci dönemin iradesinde devrimin tarihsel gerçeklerini atlayan, proletaryayı görmeyen bir akıncı çoşkunu vardı.

Kahramanlık oldu, ama devrim olmadı.

Bu iradeyle girilen yolun küçükburjuva isyancılığı olduğu, ama asla ihtilale varamayacağı artık biliniyor.

Bu dönem dördüncü dönem iradeciliği geliştirilmelidir.

Bu dönem iradeciliği, tekrarı gerektiren yerinde bir özetle;

i- Devrimci özne ile devrimin öznesi arasındaki farkı bilen, sınıfın devrimciliği ile sınıf devrimciliği arasındaki farkı gözetebilen, bilinç+eylem taşıma iradeciliği olmalıdır.

Ve,

ii- Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız şartsız kabulünü içermelidir. O kadar ki, bugüne kadar ezen ulus devrimciliği üzerinden tartışığımız enternasyonalizmin ezilen ulus üzerinden tartışılması da gündemleşebilmelidir.

Bu konu gelinen aşamada özellikle önemlidir, çünkü ezilen ulus açısından sömürgeciliğe karşı duruşun emperyalizme karşı duruştan ayrılamayacağı gerçeği Kürt devriminin “çözüm süreci” hileleriyle önü kesilen dördüncü stratejik atılım döneminin yeniden yürürlüğe girmesinde temel olacaktır.

Böylece bölgesel devrim tarihimizde ilk kez olarak Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin dördüncü atılım dönemlerinin senkronunu yakalama şansı önümüzde durmaktadır.

Türkiye devriminin dördüncü dönem iradeciliği bu tarihsel şansı somut kılıp değerlendirebildiği takdirde tarihe geçecektir.

Bunun için;

i- Devrimci yeniden yapılanma Türkiye devrimci hareketinin kendi devrimci tarihsel gerçekleriyle ile güncel oportünist gerçekleşmesi arasındaki negatif uyumsuzluğu giderecek bir otokritiği şart koşar:

- Oportunist önderlikler aşılmalıdır.
- ii- Bütün örgüt ve mücadele biçim ve sloganları Devrimci Savaş'ın gereklerine göre yapılandırılmalıdır: Yasalcılık esaslı mücadele ve örgüt tarzları aşılmalıdır.
- iii- Meşru demokratik mücadeleyi statüko sınırları ötesinde geliştirmek ve korumak için Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin Birleşik Devrimci Güçler Platformu'na ihtiyaç vardır.

Ve,

- iv- Bu yeniden yapılanma için Türkiye devriminin üzerine çökmüş ve Kürdistan devriminin üzerine çökmekte olan statüko eğilimlerinin tasfiyesine yönelik olarak, Çin'deki tarihsel örneğinde devrimci gençlik insiyatifini “Kızıl Bekçiler” in, proleter sahiplişini “Devrimci Karargâh”ın oluşturduğu Kültür Devrim'lerine ihtiyaç vardır.

Yılmazkayacı mücadelenin pratik programatiğı budur.

27 Nisan sadece ölçülemez yücelikte bir direniş yiğitliğı değıldir

27 Nisan çökkün Türkiye devriminde bir Rönesans hamlesidir.

27 Nisan Türkiye devrim tarihinin oportünizm egemenlikli üçüncü dönemine son vererek devrimci dördüncü döneminin açılması için bir manifesto sunumudur.

Momentcil karşılığı Taksim'in fethi oldu.

Kolektif sahiplişte tarihsel karşılığı Türkiye devrimi olacaktır.

Avrupa, 25 Nisan 2014

**devrimcipephe.org'da yayınlanmıştır.*

30 MART: Öncünün İnkârından Seçim Çaresizliğine Tahsin Yılmaz

Onlar tarihin boşluğuna yürüdükleri için kahramandılar.
Tarihin boşluğunu dolduramadıkları için yenildiler.
Tarihin boşluğu tarihle dolar.
Kişi tarihin boşluğunu tarihin koşullarıyla doldurabilir.
Onlar bize tarihimizin boşluğunu gösterdikleri için
öncümüzdürler.
Türkiye'nin tarihsel boşluğu halk hareketidir.
Halk sınıflarının, kitle eyleminin düşük profilidir.
Belki bu düzeyiyle dünyada tektir.
Belki bu yüzden siyaset bilimi, halk eylemi dışında aydının
özerk öncü inisiyatifini bu topraklar üzerinden adlandırmıştır.
Jön Türk'lük!
Türklüğün sömürge zulümüyle eşanlı hale geldiği,
Türklüğe karşı bir halkın özgürlük savaşımının yükseldiği bu
günkü koşullarda bu tanım alerjiktir.
Reaksiyonun en çok olduğu moment bilgide de sıçrama
anıdır.

Bilinmelidir;

Narodnizm, Bolşevizm nasıl slav gerçeğinde şekillenmiş
ama salt Rus olmayan kavramlaştırmalarsa, Jön Türklük de
öyle, Ortadoğu/Osmanlı gerçeğinde şekillenmiş ama salt Türk
olmayan bir kavramlaştırmadır.

Guatemala'dan Güney Kore'ye sınıf dışı siyasal inisiyatifin
siyaset bilimindeki tanımını budur.

Bir yanıyla Türkiyeli, Mısırlı, Suriyeli, Libyalı kemalci,
baasçı ordu gerçeği, diğer yanıyla Tahrir'den Taksim'e,
Hürriyetçilikten Devrim'e devrimci aydın gençlik hareketinin
tarihsel uzanımı budur.

Halk sınıflarının biat ve tevekkülle durduğu yerde halk
adına harekete geçen öncü davranışıdır.

On'lar nev zuhur bir gelgeçlik değildir.

Latin devrimciliği kendi köklerini Bolivar'da, Farabundo
Marti'de bulabildiği ölçüde bu toprakların tarihine aittirler.

Onlar, öncelleri meşrutiyetçi, kuvayı milliyeci, hürriyetçi
olanların Dev-Genç'leşmesidir.

Halkın algısında gençlikle sosyalizmi özdeşleştirecek kadar
devrimci öğrenci gençlik hareketidir.

PKK tarihi de “talebeler”le başladı.

Bu toprakların siyaset tarzı budur.

Zaaflarının nedenlerini bilince çıkartmaktansa buna toptan küçük burjuva inkarcılıkla yönelmek tarihe sırtını dönmektir.

Tarih adamı çarpar; kasetlerden değişim umar hale getirir.

Sefillik!!

Sorun öncünün insiyatifinde değildir.

Toplum ontolojik varlığını siyasal yokluğuna denkliyorsa, onun yarattığı boşluğu yok olma pahasına doldurma görevi öncünüdür.

Yok olurum diye bu misyondan uzak kaçanlar zaten yok olanlardır.

Öncülük her zaman dönüştürücülüğe tekabül etmeyebilir.

Dönüştürücülük tarihsel olandır.

Öncülük siyasal olan..

Tarihsel olanın kendi siyasalını üreteceği apriori değildir.

Bu batılı, linear, kendiliğindenci tarih bakışıdır.

Doğunun tarihselliği kendi tarihiyle düğümlüdür.

7 bin yıllık bezirgânlığın ortaçağlar tekerrürüdür.

Bezirgânlık üretenle tüketenin mesafesinde var olur.

Elbirliği/kolektif aksiyon üretici gücünün törpüsü, ruhsal dayanışmanın, bilinçsel ortaklaşmanın düşmanıdır.

Doğunun halk gerçeği bu tarihsellik içinde bir oluşur.

Bu halk gerçeği karşısında devlet gene bu topraklar için tanımlanan “doğu despotizmi”nin kendisi olur.

Ve işte burası, tarihsel diyalektiğin tam da burası, onların öncü insiyatifini gerekçelendirdikleri noktadır.

Burası devlete karşı ayaklanma geleneğinin kurulamadığı tarihsel alandır.

Devlet kendi bitmişliğini haykırırken bile halkın yok olduğu yer burasıdır.

Burası tarihimizin kara deliğidir.

Sadece Erdoğan değildir, siyaseten süpürülen.

Halkın istediği kadar solculuk yapmak isteyen devrim kaçkını düzen soytarılarının da süpürüldüğü delik burasıdır.

Madem ki burası halkın siyasal varlığının düşük olduğu bir ülkedir, o halde burada çağın tarihsel çağırısı kendi karşılığını başka sosyalliklerde bulur.

Ülkenin “makus tarih”ini değiştirmek için müdahale etmek

tarihsel boşluğu doldurmak için girişilen eylemdir.
Doğulu tarihin düğümü barbarın kılıcında çözümlüdür.
Türkiyeli devrimci gençlik atılğanlığı bu tezahürdür.
70 devrimciliği tarihin çağrısına uyumdur.
Türkiyeli halk gerçeğinin yarattığı tarihsel boşluğa yürüyüştür.
Tarih “sosyal sınıf”lar üzerinden yürür.
Halkın siyasal ataleti tezine gençliğin devrimci atılğanlığı anti-
tezdır.

Sentez, sırf yenildiği için yenilmiş olanın nihilist inkârında bulunamaz. Sentez, tarihi bir üretici güç olarak değerlendirilebilen bilimsel sosyalizm yöntemindedir. Ve işte burası, tarihsel diyalektiğin tam da burası, bilimsel sosyalizmin, melez kapitalizmin boz bulanık suyu içinde yığınların siyasal gerçekleri görmeleri için partilerin, yığın örgütlerinin yetersiz kalacağı yerde devrimin , devrimci örgütlenmelere ve vurucu güçlere ihtiyacını saptadığı yerdir. Öncü sınıfın bıraktığı boşluğu doldurmaya öykünen değildir. Öncü, sınıfı bıraktığı boşluğu doldurmaya ajite edendir. Öncü devrimin öznesi olmadığını bilen devrimci öznedir. Öncü tarihsel oluşunu biat toplumu içinde gerçekleştiren sınıfın ambargolu devrimciliğine tabi olan değil, bu ambargoyu patlatmaya yönelik sınıf devrimcisidir.

80'ler 90'lar derken yeni yüzyılda sol siyasetin sıfırlanması 70 devrimciliğini analiz etmekteki başarısızlığındandır. Ülke ve bölge tarihinden güç alan devrimciatılğanlığı sınıflar mücadelesine uygun modernizasyona uğratacağına sistemin boşluğunda yok olmayı tercih eden niyetsizliğindedir. Burjuvazi bugün kendi tükenmişliği üzerinden “ihanel” tartışması yapıyor.

Devrimciler de yapmalıdır.

Türkiye solu devrimci öncü anlayışını kategorik olarak reddetmiştir.

Gezi Haziranı bu reddiyei oportünist ihanel olarak suçüstü yakalamıştır.

Burası Türkiye solunun siyasal olarak sıfırlandığı noktadır. Egemenlerin “artık yönetemiyoruz” diye girdikleri paniğe karşı nerede ezilenlerin “eskisi gibi yönetilmek istemiyoruz” haykırıışları?!

Oportünistler gösteriyor:

30 Mart seçim sandığında!..

Devrim nesneliğini burjuvazinin seçim sandığına mahkum eden Türkiye oportünist soludur.

Kendisini seçim sandıklarının güvenliğine görevli kılan, daha öte hiçbir işlev taşımayan Türkiye oportünist solu..

70'lerin parlamentarizmi “iktidar olmak için 2040 yılı beklenemez” diye eleştiriliyordu. Neredeyse geldik. Veriler itibariyle bugün bu tarihi en az birkaç yüzyıl öteye çekmek gerekiyor.

Oysa Gezi Haziranı gösterdi; belki de devrim yarın gibi yakın.

Ama bu devrimi kadim tarih tortularının altından silkeleyerek açığa çıkartacak bir devrimci öncünün devrimci savaşının yokluğunda yüzyıllar kadar uzak.

Yarınki devrim için birikmiş potansiyeli gelecek yüzyıllık burjuva egemenliğinin rönesanslarında tüketilmesinin önü ancak devrimci öncünün devrimci savaşıyla alınabilir.

Ama önce otokritik..

Teknik, taktik değil, yapısal otokritik..

7 binyıllık siyaset bezirganlığı salt egemenlere mi aittir?

Hangi yapının iç tartışmalarında “şark kurnazlığı” argümanı eksik kalmıştır?

Sınıf dışında durup partileşme, parti olayım derken kulüpleşme, neredeyse 50 yıllık bir geçmişte aynı insan-küme ilişkilerini gruptan örgüte, örgütten partiye geçirerek etiketlemek neyin Kayserililiğidir?

RTE'nin başkalarının kutsalları üzerine akıttığı sahte gözyaşlarıyla oportünizmin önderlerimizi içi boşaltılmış ikonlar haline getirip siyasal çürümüşlüklerine dayanak kılması arasındaki fark ne kadardır?

Vb..

Öncünün saflığı da, öncüde saflaşma da savaşın sığağında açığa çıkıyor.

Tarihin boşluğuna, tarihin boşluğunda kaybolmamak için onlarla, öncülerimizle yürüyoruz.

Sandıksal çaresizlik oportünizmde kalsın.

Bizim için;

“Kavga sürüyor!”

Avrupa, 30 Mart 2014

**devrimcicephe.org'da yayınlanmıştır, 29 Mart 2014.*

Türkiye Devriminin Geleceği Taktik Eğilimlerin Stratejik Yönelimlere Dönüştürülmesine Bağlıdır

Bedri Kadir Ongan

Uluslararası siyasal kriz Dombass-Lübnan hattında birikiyor. Türkiye bu hattın tam üstünde ve orta yerindedir.

Emperyalizm Türkiye'nin siyasal dengelerini kendi savaş planlarına göre şekillendirmek istiyor. Emperyalistler her fırsatta bu süreci AKP/RTE ile götürmek niyetinde olmadıklarını açığa vuruyorlar. Kaypak ve dengesiz müttefikler istemiyorlar. Şimdiden AKP'nin boşluğunu dolduracak güçleri düzene sokma peşindedir. Seçim sonrası gelişmeleriyle bu ihtiyacı giderecekleri düşüncesindedir.

Ülkede siyasal değişim tarzının aralığı, iktidarın direnişine göre, seçimlerde yaratılabilecek zaaf ve çözümlerle yeni bir iktidar blokunun tesis edilmesinden sivil sokak eylemliliği ortamında tıpkı Mısır'daki gibi bir ordu müdahalesine kadar varacak bir genişlikte/darlıkta görünüyor. Siyaseten seçimle darbe arasındaki açığı kadar geniş, ama hedefi AKP/RTE iktidarının yeni Osmanlıcı hayallerini çöpe atacak kadar katı ve daraltılmış durumda.

AKP karşıtı uluslararası ve yerel burjuvazinin bu iktidar değişikliğinde en önemli enstrümanı halk sınıflarının öfkesi ve kitlesel eylemi olacaktır.

Gezi Haziranı ve 6-8 Ekim serhildanı Türkiye siyasal coğrafyasında yaşayan halkların kolektif zorunu gösterdi. Emperyalistler şimdi aynı zor potansiyelini ister seçimsel, ister sokak eylemciliği olarak kendi planlarına altlık etmek istiyorlar. Bunun için ince ince hazırlıklar yapıyorlar, çünkü emperyalizm kendi siyasal düzenlemesini karşı sınıflara iktidar imkânı vermeden tamamlamak istemektedir.

Önümüzdeki süreç verili bir egemen sınıf iktidarının iç eğilimlerine bağlı ardıcıl hükümet değişiklikleri gibi değil, ideolojik ve devleti biçimlendirmesiyle kendini var etmeye çalışan bir ara sınıf iktidarına son verilmesi anlamında yoğunlaşmış özgün bir siyasal süreçtir. Böyle bir süreçteki iktidar değişikliği ister bir moment oluştursun ister bir döneme tekabül etsin egemen yapıda derin bir iktidar boşluğu demektir. Kitle hareketinin açığa çıktığı koşullarda halk sınıflarının bu

boşluktan geçerek iktidarı burjuvaziye rağmen oluşturmaları bir ihtimal olarak bile burjuvazi açısından tehlikelidir, tehlikedir. Bu nedenle böylesi dönemlerde sistemin oportünizme ve işbirlikçi sınıflara ihtiyacı her zamankinden daha fazladır.

Bugün itibariyle, egemenler, Türkiye solunu oportünizm, Kürt devrimini ise işbirlikçi politikalar üzerinden sisteme dayanak kılmanın yollarına bakıyorlar.

Türkiye devrimci hareketi de böyle bir kaotik ortamı devrimci duruma ve devrim anına taşıyacak öznel hazırlıklar içinde olmalıdır.

Devrimin emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelesindeki başarı, öncelikle kararlı dinamiklerin oportünizme karşı ideolojik/siyasal ve örgütsel olarak bir düzene girmesiyle mümkündür. Bu genel olarak böyledir. Yenilgili bir tarihin ardından gelen çeyrek asırlık oportünist tahakkümün likide ettiği devrimci bilinç ve davranış tarzları koşullarında ise daha da böyledir.

Gezi Haziranı ile elde edilen devrimci bilinç ve davranış düzeylerinin istihdamı devrimci güçler tarafından yeterince yapılamadığından dolayı bugün oportünizm Gezi Haziranı'nın sonuçlarını da istismar ederek 90'dan beri süren egemenliğini uzatmaya çalışıyor.

90'dan beri bütün ideolojik gerçeğini devrim inkârcılığına yaslayan, bütün siyasal varlığını halk sınıflarının kendiliğinden hareketine bağlayan oportünizmin devrimcilik konusundaki samimiyetsizliği Gezi Haziranı'nda ortaya çıktı.

Oportünizm içine düştüğü siyasal krizden devrimci kitle eyleminin geri çekilmesinin ardında kalan burjuva ideolojik ve siyasal tortuyu sahiplenerek çıkmaya yöneldi. Yetersiz Türk burjuvazisinin, ideolojik laisizmini ve siyasal reformizmini esas alan BHH'yi oluşturdu.

Normaldir; oportünizmin misyonu başta emekçi sınıflarınki olmak üzere toplumsal muhalefeti statükonun çarklarına bağlamaktır. BHH içindeki eğilimler bütün farklılıklarıyla birlikte seçim sürecine göre mevzilenmektedirler. Ya Kürtlerle ya CHP'yle birlikte, belki ikisiyle de birlikte yeni oligarşik dengenin önünü açmak üzere AKP iktidarının temelini sarsmaya hazırlanmaktadırlar.

Uluslararası siyasal krizin şiddetlendiği koşullarda ise sosyal

şovenizm oportünizmin temel karakteri olarak öne çıkar. Savaş dönemlerinin oportünizmi sosyal şovenizmdir. Sol basında çokça deşifre edildiği haliyle BHH, Kürt halkının demokratik taleplerini yerine getirmekte kendi sınıf eğilimi gereği Türk burjuvazisinin genel programı dışına çıkmak niyetinde değildir.

BHH bu haliyle burjuvazinin kemalist programına sahip çıkmakta ve bundan bir adım daha ileriye gitme isteği göstermemektedir.

Metal grevi sürecindeki seyirci hali ise işçi sınıfının etkisiz konumuyla uyumunu ve emekçi zorlama konusundaki mecalsizliğini Gezi Haziranı'ndan sonra bir kez daha göstermiş durumdadır.

Diğer taraftan Kürt burjuvazisi 6-8 Ekim serhildanı ve sürece insiyatif dayatan Kürt devrimi karşısında ne yapacağını bilemez hale gelmiştir. Cizre olayları Kürt burjuvazisinin Türk sömürgeciliğini aklama çabalarını ve işbirlikçi tavrını tümüyle deşifre etmiş durumdadır.

Özgürlük hareketinin Kürt ögenin siyasal sahnede dekoratif kullanımını engelleyen tarzda seçimlere parti olarak girme tavrıyla ya barajı aşarak seçimsel ya da baraj altı kalarak meşru temelde devrimsel bir kimlik ve statü dayatması eşliğine gelinmiş durumdadır.

AKP'nin bu gelişmeye cevabının polis devleti olduğu, Türk sömürgeciliğini buna göre yapılandığı ortadadır. AKP'nin bütün yasal hazırlıkları bir iç savaş devletini yapılandırmak üzerinedir.

Buradan sonuca ilerlemek üzere yapılacak kısa özet şudur:

Uluslararası burjuvazinin siyasal krizine tabi olarak Türkiye egemen siyasal yapısı şiddetli bir kriz kavşağına doğru ilerlemektedir.

Emperyalizm lümpen türedi burjuvazinin yerine sağlam kalıcı sınıfsal ve siyasal bir zemin arıyor. Bu hem tutmayan bölgesel politikaların değiştirilmesi hem de bu politikalarla yaratılmış halk öfkesinin boşa çıkartılması açısından gerekiyor.

Mevcut ara sınıf iktidarının alt edilmesi hali bir devrimsel ortam oluşturacaksa bu devrimselliğin doğrudan bir devrime dönüşmemesi için emperyalizm ve oligarşi oportünizm ve işbirlikçi sınıflar üzerinden tedbir geliştirmeye yöneliyor.

Başarısı halk muhalefetine, devrim güçlerini kendi politikasına altlık edebilmesine bağlıdır. Emperyalizm ve oligarşinin verili gündeme ilişkin tezi budur.

Devrim kendi anti tezini oluşturmakla görevlidir. Görev; bu sınıflar hareketliliği içinde halk sınıflarını emperyalizme ve oligarşiye karşı mevziye sokma başarısını göstermektir. Oligarşik rönesansı değil, demokratik halk iktidarını zorlamaktır.

Bunun için Türkiye solunun 4. devrimci atılım dönemi dinamikleri ve öznellikleri harekete geçirilmelidir. Daha doğrusu, artık kendiliğinden girilmiş bu sürecin gerekleri kavranmalıdır.

Üçüncü dönemin 90'lardan beri gelen oportünist tahakkümü Yılmazkayacı atılımla kırılmaya çalışıldı. Ancak bu atak burjuvazinin saldırısı, oportünizmin kuşatması altında öncünün yetersiz kalması nedeniyle başarıya ulaşamadı.

Gene de yol açtığı sarsıntı dingin devrimci tabanı az çok sokak militanlığıyla motive ederken Gezi Haziranı bu tarzın bütünüyle kendini açığa vurmasına yol açtı. Ancak salt sokak militanlığıyla iradi devrimsel süreçlerin altından kalkılamayacağı hemen sonra gelen durgunluk döneminde anlaşılırken bu kez Kobane devrimi emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelenin oportünist düzen içi dayanaklarını dağıttı.

Öncü insiyatifin zorladığı gedikleri açmak için tarihin güçlü müdahalelerine ihtiyaç duyuldu.

Bostancı, Gezi, Kobane direnişleri Türkiyeli devrimin tarihsel doğrultusunun günceldeki dizilimi oldular.

Yılmazkayacı atılımla öncü insiyatifi, Gezi'yle kitle militanlığı, Kobane'yle Kürt devrimiyle yoldaşlaşmanın ardıcıl etkileri bugünkü militanın bilincinde buluştu.

Türkiyeli oportünist siyasal tahakkümün dikişleri artık patlamış gözüküyor. Bugüne kadar oportünist tahakküm altında tutulan kimi küme insiyatiflerinin ve kendi siyasal tarihleri itibariyle teslimiyeti kabul etmeyen yapılarının Kobane ve Rojava devrim yatağına doğru akışları artık başlı başına bir siyasal eğilim haline gelmiş durumdadır.

Bugün Rojava'da birçok devrimci küme ve yapı var.

Buna rağmen devrimin öznesini örgütlenmenin henüz çok uzağında olduğumuz çok açık.

Devrim nesnellüğünün kendini dayatmasıyla oluşan bilinçsel bütünlüğün bir ideolojik sentez düzeyine yükseltilmesi ve bu bilince dayalı olarak bunun siyasal ve örgütsel uzanımlarına ulaşılması şarttır.

Yoksa bu eğilimin örneğin statüko solculuğunun rönesansı ya da içten gelen devrimci basıncın kontrol altında tutulması ya da basit propagandif kapsamlar içinde tutulması gibi örgütler tarihimizin bildik manevralarıyla bayağılaştırılması gibi bir tehlike hiç de uzağımızda değildir. Sürecin bu kendiliğinden gidişine müdahale edilerek üst sentezlere ulaştırılması başılamazsa 80 sonrasında Bekaa'nın her bir vadisine serpilmiş Türkiyeli örgütler varlığından hiçbir sonuç alınamaması gibi bir durumu yeniden yaşamak yüksek bir ihtimal olarak geleceğimizezedir.

Şimdi bize düşen, gerek Kürt burjuva siyasetine yapışık liberal sola, gerekse Türk burjuva siyasetine angaje olmak üzere oluşturulan oportünist Haziran blokuna karşı –çağrışımın dillendireceği gibi- kendi Prag konferansımızı örgütleyebilmektir.

Bu arayış itibariyle, önceleyn öncülüğe ait bir özellik olarak doğru zamanda doğru yerde olmayı başaran yapıların birlikteliği geliştirici tarz ve tutumları öne çıkartıp Türkiye soluna has küçük dükkân hastalıklarına karşı ciddi ve yüksek bir otokontrol ve otokritik düzeyi geliştirebilmeleri öncelikle önemlidir.

Sonra, Rojava devriminin coğrafyası, devrimi büyütmek ve yaymak üzere devrimci güçlerin konferansı için gereken her türlü olumlulukla yüklü bir alandır.

Bu uygun alanda devrimci güçlerin birleşik çıkışı örgütlenebilmelidir.

Kürt ve Türkiyeli devrimin stratejik ittifakı temelinde Türkiye metropollerinde devrimci savaş tarzının geliştirilmesinin ideolojik, siyasal ve örgütsel sentezlerine varılabilmelidir.

Devrim nesnellüğünde gelişen verili taktik eğilimin taktik düzeyde kalıp bayağılaşmasına müsaade edilmemeli, devrimci öznelliğin müdahalesiyle stratejik bir yönelime dönüştürülmelidir.

Avrupa, 9 Şubat 2015

**Devrimci Cephe sitesinde yayınlanmıştır. 9 Şubat 2015*

**ÖNCE “SİPER YOLDAŞLIĞI” OLUŞTU...
ARDINDAN “HALKLARIN BİRLEŞİK DEVRİM
HAREKETİ” KURULDU...
ARTIK YOL ACILDI
ŞİMDİ SIRA DEVRİMDE!**

Emir Adnan Demirci

Başta Türkiye proletaryası ve Kürt emekçi ve yoksulları gelmek üzere, Türkiye siyasal alanındaki halkların, bugün AKP gibi hırsız, ahlaksız, geçici bir iktidarın en azgın sömürgeci ve en gözü dönmüş sömürücü politikalarına mahkûm olması bu emekçi sınıf ve halkların toplumsal ve siyasal kurtuluş açısından yeterli bir mücadele gösteremediklerini gösteriyor.

Bununla birlikte gene biliyoruz ki, ülkenin her iki yakasında da çok önemli ve çok yüksek mücadeleler verilmedi değil.

Bir sürü tarihsel ve toplumsal nedenin ötesinde bu yüksek mücadelelere rağmen Türkiye ve Kürdistan halklarının TC denen sömürücü ve sömürgeci oligarşiden kurtulamamalarının en ağırlıklı nedeninin bu iki halkın mücadeleleri arasında bir zamandaşlık, eş zamanlılık kurulamaması olduğu söylenebilir.

Cumhuriyet kapitalizmi ilk kurulduğu sıralarda Türk burjuvazisine karşı kendi ulusal hak taleplerini dillendiren Kürt halkının mücadelesi büyük zorluklara rağmen yükseliyorken aynı burjuvazi tarafından Kemalist faşizmin zulmü altındaki Türkiye proletaryası ve komünistleri hiçbir siyasal etkinlik gösteremiyorlardı. Kürdistan'ın sömürgeliğini ve Türk sömürgeciliğini komünist hareketin siyasal belgelerine ilk kaydeden Kıvılcımlı bu durumu ve mücadele tarzındaki eksikliği “Kürtler doğuda dağa çıkıyor, biz batıda bildiri dağıtıyoruz” diye eleştiri konusu yapıyordu.

Türk burjuvazisinin Kürt halkı üzerinde yürüttüğü inkâr ve imha siyasetinin kök saldıği takip eden yıllarda bu kez Türkiye halkının ve Türkiye devriminin mücadelesi yükseldi. Türkiye proletaryasının fabrikalarda, devrimci gençliğin üniversitelerde ve mahallelerde bütün toplumu saran mücadelesi yaşandı. Bu mücadele 15-16 Haziranlarda İstanbul'un proletarya tarafından fethine, Fatsa'da halk meclislerinin iktidarına kadar ulaşırken Kürdistan sessizdi.

Bu dönem boyunca Türkiye devrimi her atılımında kendi

kendi eksiklikleri nedeniyle Kızıldere'lerde, idam sehpalalarında, zindanlarda hep ağır yenilgiler yaşadı. Ama bütün eksiklerine rağmen ağzından Deniz'lerin sloganını hiç eksik etmedi: Yaşasın Halkların Kardeşliği!!

İki halkın devrimci mücadeleleri arasındaki bu senkron bozukluğu türev sonuçlar vermezlik edemedi. İki devrim arasında mücadele tarz ve kapasiteleri açısından bir asimetri doğdu. Kürt devrimi Ağrı isyanından beri gelen yarım asırlık sessizliğini Komutan Agit'in taarruzuyla bugün Rojava'da federal sisteme, Başur'da Medya Alanları'na, Bakur'da Cizre, Sur, Silopi, Nısebin, Gever'de özyönetim egemenliklerine taşırken Türkiye devrimi yaşadığı yenilgilerle düzen solculuğunun, yasalıcılığın, liberalizmin ve oportünizmin egemenliği altına girdi.

Biz kendi edebiyatımızda yeri geldiğince vurguladık; Doğu'da tarih kendi öznesiyle buluşamadığı sürece “tekerrür” eder, diye. Son dönem ülkedeki mücadelenin resmi, tıpkı Kıvılcımlı'nın mücadelenin ilk evrelerine ilişkin yaptığı eleştiriye uygundu; Kürtler Kürdistan'da dağa çıkıyor, gerilla yapıyordu, Türkiye solculuğu Beyoğlu'nda bildiri dağıtıp basın açıklaması yapıyordu.

Aynı sömürücü ve sömürgeci oligarşiye karşı yürütülen mücadeledeki eşitsizliğe müdahale gerekti.

Müdahale komutan Orhan Yılmazkaya'dan, Yılmazkaya'cı devrim anlayışından geldi. Hem artık batıda da sadece bildiri dağıtılmayacak, oligarşinin askeri ve siyasal merkezlerine karşı devrimin öfkesi yönlendirilecekti: İstanbul'da 1. Ordu karargâhı ve AKP il başkanlığı vuruldu.. hem de Türkiye devrimciliği egemen ulus böbürlenmelerini bırakarak Kürt halkının yüksek mücadelesiyle hizaya geçecekti: Türkiye devrimine Kürt devrimiyle “siper yoldaşlığı” çağrısı yapıldı.

Bu gelişmede ölümünü gören oligarşinin, liberallerin ve oportünizmin saldırısı karşısında örgütsel mücadele geri düştü ama bir kere sömürücü ve sömürgeci statükonun dengeleri yırtılmıştı ve hiçbir gerici siyasal müdahale tarihin ileri akışını durduramazdı: Gezi Haziranı patladı.

Gezi Haziranı'nda milyonlarca emekçi, kadın, alevi ve genç bedeller ödeyerek batının büyük kentlerinde devrimi estirdi. İki devrim arasında uzun yıllardır süren asimetri ve eşitsiz gelişim

sonrasında Kürt devrimi batıda birdenbire yükselen mücadeleye gerekli uyumu gösteremedi. Ama oligarşik statüde açılan Yılmazkayacı yırtık biraz daha büyümüşü. Türkiye solculuğu üzerindeki oportünist hegemonya ve Kürt devrimi üzerindeki yalnızlık duygusu aşılmaya başlamıştı.

Ve ardından Kobane direnişi geldi. Türkiye devrimcileri Rojava devriminde, Medya Savunma Alanları'nda mevzilendiler. Türkiye ve Kürdistan devrimleri arasındaki “siper yoldaşlığı” kurumlaşmıştı. Bu kadarla kalmadı.

Emperyalist yayılcılığın ve Türk sömürgeciliğinin Kürt devrimi üzerine saldığı DAIŞ gericiliğine karşı belli başlı örgütleriyle Til Hemis'ten Teşrin'e hamlelere katılan Türkiye devrimci hareketi MLKP'li, MLSPB'li, BÖG'lü bölüklerinden şehitler verdi. Böylece “Halkların Kardeşliği”nin yanı sıra “Türkiye ve Kürdistan Devrimlerinin Kan Kardeşliği”ni yücelten sloganlarımız artık ajitatif düzeylerini aşarak bir somut-pratik mücadele düzeyini ifade eder hale geldi.

Bu gelişmelerin örgütsel belirleniminin yapılması artık tarihsel bir zaruretti. Bölge devriminin en yüksek ve en ileri temsilcisi PKK'nin çağrısıyla “Halkların Birleşik Devrim Hareketi” kuruldu.

Bu gelişim süreci itibariyle HBDH, önce devrimlerimizin senkronik bozukluğuna sonra da devrimlerimiz arasındaki asimetriye, eşitsizliğe bir müdahaledir.

Bu, devrimlerimizin emperyalist yayılcılık ve oligarşik sömürü ve sömürgecilik karşısındaki zaaflarının, yetmezliklerinin aşılmasıdır.

Kürt halkının Erdoğanseverlerin, Türkiye proletaryasının düzenseverlerin ellerinden kurtarılmasıdır.

Birliği ve mücadeleyi zafere taşıyacak umut ve inancın sarsılmaz düzeyde inşasıdır.

Kürdistan'da yükselen cesaret, atılım ve fedakârlık ruhunun esintisini metropollerdeki suni dengenin kırılmasına; metropolde yükselecek mücadelenin esintisini de Kürdistan'daki kararsız dengenin kırılmasına dönüştürecek bir maniveladır.

Sömürücü ve sömürgeci oligarşinin Türkiye ve Kürdistan halkları üzerindeki egemenliği bu dengeler toplamıdır.

Bu dengelerin kırılması devrimdir.

Artık sıra devrimdedir!!

HBDH devrim çağrısıdır...

HBDH;

Emek sömürücülüğünü madenlerden inşaatlara binlerce iş cinayetine vardırarak kadar azgınlaştırmayı ideolojik temelde “işin fitratı” sayan bir iktidara karşı proletaryanın...

Soykırımcı sömürgeciliği insanları diri diri yakıp, bebek, yaşlı, hamile demeden pervasızca katletmeye vardırarak siyasi varlığının gereği olarak savunan bir iktidara karşı, Kürtlerin...

Tecavüzü egemenlik ideolojisinin bir gereği olarak savunan bir iktidara karşı kadınların, çocukların...

Sünni mezhepçilik dışındaki inançları sapkınlık saymayı ideolojik dayanağı sayan bir iktidara karşı Alevi halkların...

Cahilliği siyasi varlığının en vazgeçilmez temeli sayan ortaçağ artığı gerici bir iktidara karşı tüm aydınların ve aydınlık arayanların...

Enerjilerini ve toplum adına daha iyi bir gelecek arayışlarını kendi siyasi varlığının en büyük düşmanı sayan gerici, zorba ve yobaz bir iktidara karşı “kızlı erkekli” gençliğin...

Ortaçağ gericiğini bir yaşam felsefesi ve egemenlik ideolojisi olarak bütün toplum hayatına egemen kılmaya çalışan toplum anlayışıyla modern toplumun tüm dinamiklerini kendine düşman sayan bir iktidara karşı laiklerin, kentli, eğitimli, modern bütün toplum güçlerinin...

...özgürlük ve kurtuluş bayrağıdır.

Bu bayrak sadece bu günün gerici, sömürücü ve sömürgeci iktidarına değil, bu iktidarı ayakta tutan uluslararası ve yerel bütün tekeli kapitalist düzene karşı, bunların kısıktıkları savaşımlara karşı, bunların kurdukları faşist diktatörlüklere karşı başka bir dünyanın, başka bir Ortadoğu'nun, başka bir Türkiye'nin ve başka bir Kürdistan'ın mümkün olduğunu haykırانların, bu başkalıklara umudu yükseltenlerin, bu başkalıkları mümkün kılacakların bayrağıdır.

Her gün daha fazla yukarı...

Her gün bir başka mevzide...

Rojava, 9 Nisan 2016

OPORTUNİST ÜÇÜNCÜ DÖNEMİN SONU DEVRİMCİ DÖRDÜNCÜ DÖNEMİN ÖRGÜTLENMESİ OLARAK BİRLEŞİK DEVRİM HAREKETİ

Emir Adnan Demirci

Devrimci Karargâh'ın uzun yıllardır ajitasyonunu yaptığı devrimsel blok nihayet kuruldu; Türkiye ve kuzey Kürdistan halklarının birleşik devrim hareketi oluşturuldu.

İki ülke, Türkiye ve Kürdistan devrimleri açısından, ama içinde bulunduğu oldukça kötü durum itibariyle özellikle Türkiye devrimi açısından görece çok daha önemli, çok tarihsel bir adım atılmış oldu. Ya da başka bir şekilde söyleyecek olursak, atılan bu adımı tarihsel bir karşılığı olacak şekilde geliştirmek artık bu bloku oluşturan Türkiye ve Kürdistan örgütlerinin boynunun borcudur.

Hatırlanacaktır; 2011-12 sürecinde, yani Kürt özgürlük hareketinin üçüncü dönem politikalarına son vererek dördüncü stratejik döneme geçiş yapmaya ve bu zeminde devrimci halk savaşını yükseltmeye çalıştığı bir süreçte Kürt burjuvazisinin ve liberal Türk solunun üçüncü döneme uygun “Ankara siyaseti” ve “barış ve çözüm” oyalanmalarına karşı Devrimci Karargâh, böyle bir birleşik devrimci cephenin gereğini vurgulamaktaydı. Ama bizim konumumuzda yeterli olmak mümkün değildi ve dönem üçüncü dönem politikalarına göre şekillendi.

Bu sadece Kürt siyasal sürecinin evreleri itibariyle değil, ondan daha fazla olarak Türkiye sosyalist hareketinin kendi iç devreleri itibariyle böyle oldu. Devrimci Karargâh'ın kendi varoluşunu temellendirdiği şekliyle, Türkiye devrimci hareketinde dördüncü döneme tekabül edecek bir devrimci savaş sürecini geliştirmek mümkün olmadı. Metropollere ait bütün sol siyasal alan liberal sol hegemonya altında taşlaştı.

Ardından Gezi Haziranı ve Kobane Direnişi geldi.

Gezi Haziranı devrimin ve devrimci savaşın yokluğunda, işbirlikçi Kürt siyasetinin “provokasyon” çığılıkları ve oportünist Türkiye solunun “kara mizah”ıyla ile kurutuldu ve söndü.

Kobane direnişinde ise AKP-RTE iktidarının gerici ve sömürgeci despotizmi bütün çıplaklığıyla açığa çıktı. Bir taraftan, Rojava devrimi içinde mevzilenme Türkiye sol

hareketinin oportünist üçüncü dönemini açmazlara boğarken diğer taraftan Kürt devriminin işbirlikçi burjuvazi eliyle içinde tutulmaya çalışıldığı oyalama siyasetlerinin sonuna gelindi. Artık ne Türkiyeli oportünizmin ne de Kürt burjuvazisinin siyaset önerme ve örgütlenme gücü kalmamıştı. Tam bu dönemde, uluslararası emperyalizmin ve Türk sömürgeciliğinin DAİŞ momentumu ekseninde bölgede ve ülkede geliştirdiği planlarına karşı aynı birleşik devrimci cephe önermesi Devrimci Karargâh tarafından yeniden dillendirildi.

Her ne kadar oportünizm ve işbirlikçi liberal burjuvalar siyaseten geri düştülse de devrimci yükseliş ortaya çıkan boşluğu dolduracak yeterlikte değildi ve buna bağlı olarak Devrimci Karargâh ya da başka bir öncü örgütlenme, süreci bu temelde domine etme gücünde değildi.

7 Haziran ve özellikle 1 Kasım seçimleri sonrasında AKP-RTE sömürgeciliğinin imha amaçlı Kürt politikasının şiddetlendiğini ve Kürt halkının özyönetim talebine karşı bütün sınıflardan Türk şovenizminin bu yönetime kolayca yedeklendiğini gördük. Bu durumda Kürt devrimi Türkiyeli metropollerde devrimsel bir muhalefet gelişmeden Bakure Kürdistan ve Rojava alanlarında kalıcı bir siyasal kazanım elde edilemeyeceğini temel saptama olarak öne çıkardı. Ardından Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin birleşik çizgisinin inşası bir proje olarak öne çıktı.

PKK'nin bu önerisi Devrimci Karargâh tarafından bölge halklarının özgürlük ve demokrasi mücadelesi açısından son derece tarihsel, çökkün Türkiye devrimciliği açısından ise yüksek derecede heyecan ve umut aşılavıcı olarak değerlendirildi.

Devrimci Karargâh'ın, kendi siyasal planında zaten çoktandır geliştirdiği bu cephesel oluşumun maddeleşmesi için somut tavır alması ikirciksiz oldu.

Daha önce kullandığımız argümanların diliyle yineleyecek olursak, bu gelişme, özellikle kendi "Ağustos bloku"nu Birleşik Haziran Hareketi adı altında toparlamaya çalışan Türkiyeli oportünizme karşı Türkiyeli devrimin kendi Prag konferansını özgür Kürt dağlarında Birleşik Devrim Hareketi olarak örgütlemesi olarak görülmelidir. HBDH, emperyalist ve sömürgeci savaş koşullarında Türkiyeli ve Kürdistan emekçi

gösterilen çıkış hattı ve mevzilenme zeminidir.

Devrimci Karargâh literatüründe yeri geldikçe ifade edilmiştir; Ortadoğu sınıfsal şekillenmelerin ve sınıfsal davranış karakterlerinin keskinleştiği tarihsel süreçleri yaşamakta yavaş kalan bir coğrafya olarak tarih lokomotifinin kendisini ileri istasyonlara taşıyacak öznelerle buluşamadığı sürece aynı istasyonlara defaten uğradığı bir siyasal düzlem alanıdır. Bu nedenle, Dr. Hikmet'in belirttiği gibi, özellikle modern tarihe geçiş dinamikleri itibariyle batıda ortaçağ tek iken doğuda çok ve tekerrürlü bir tezahür göstermektedir.

Bundan beş-altı yıl önce yakalanan moment verili öznelerce değerlendirilemediğinde tarih treni benzer koşullu momenti yine verili öznelerin önüne getirmiştir. Ama özellikle metropollerin sessizliği ve kuzey Kürdistan direnişinin tedirgin edici eksiklikleri göz önüne getirildiğinde her tekerrürün olumsuz aşınmalarla yüklü olduğunu da görmekteyiz.

Şimdi moment yakalanmış görünüyor.

Kürt devrimi bu kez momenti tarihsel bir aşamaya dönüştürecek hamleyi yapmış durumdadır.

Ve Türkiye devrimci hareketi 2012-15'in bütün liberal aşınmalarının, düzen solculuğunun bütün alışkanlıklarının barikatını aşarak bu yeni momenti devrimcileştirmek için hem Kürt devrimiyle hem de ondan öte, birbirleriyle el ele vermiş durumdadır.

Gelinen aşama son derece stratejik ve son derece tarihseldir.

Hakkını vermek, hem kendi tarihiyle hem emperyalizmin ve sömürgeciliğin artık topyekûn bir savaşa döndürmeye yöneldiği konjonktür gerçeğiyle mücadele etmeyi yani ağır mücadele koşulları içinden başarıyla geçmeyi gerektiriyor.

Bu sıkıntıların izlerini daha yolun başında ortaya çıkardığımız belgede bile görmek mümkün. “Birleşik Devrim” zarfını bir antifaşist blok mazrufuyla doldurmak; AKP'ye karşı mücadeleyi, sanki biraz onu ayakta tutan emperyalizm ve oligarşiden arındırılmış bir zeminde ele almak ve hele sömürgeciliği hiç anmadan Kürt toplum muhalefetiyle yanyanalığı stratejik bir bağlama oturtabileceğimizi düşünmek bir miktar sorunlu görünse de, mücadelenin içeriği, şimdi bu tür sorunları sorun etmekten uzak, kısa vadeli hedefleri ortaklaştırmakta yeterli bir netliği önümüze koyabilmektedir.

Bu nedenle ünlü deyişin tekrarı bu günkü konumumuzu açıklamakta oldukça yeterli olmaktadır. Birleşik Devrim Hareketini oluşturmakla atılmış olan pratik adım bugün bir düzine programdan daha işlevli durumdadır. Türkiye ve Kürdistan devrimcileri bu pratik adımı atma gücünü gösterebilmişlerdir. Şimdi bu pratik adımı gereksindiği tarihsel içeriğe ve işleve oturtmak önümüzde bir görev olarak durmaktadır.

Rojava, 14 Mart 2016

** devrimcikarargah.org'dan alınmıştır.*

Birleşik Devrim Hareketi ve Dikkat Etmemiz Gereken Kimi Konular

Emir Adnan Demirci

HBDH'nın kurulmasıyla Türkiye devrimci hareketinin tarihinde yeni bir dönem açıldı.

Her geçiş döneminde olması gerektiği gibi, HBDH da, eskinin sorunlarının yanı sıra kendini gerekçelendirdiği yeninin sorunlarını da aşmakla yükümlüdür.

Bu, birinci olarak, eskiye örgütsel ve mücadele tarz ve yöntemleriyle müdahale ederek; ikinci olarak, yeniyi siyasi hedef ve sloganlarıyla tarif ederek yapılacaktır.

Birincisi şudur:

Bilindiği gibi Türkiye devrimci ve sosyalist hareketinin tarihinde örgüt ve mücadele tarz ve hedefleri açısından kendi özgünlükleriyle karakterize olan bazı dönemler mevcuttur. Devrim tarihimize ilişkin olarak başka çalışmalarımızda daha ayrıntılı değerlendirdiğimiz bu kapsamı konumuza ilişkin kısmıyla kısaca özetleyecek olursak şöyle diyebiliriz:

1920 kuruluşuyla oluşan birinci dönem Bolşevik devrimin etkisi ve gelişmesine göre klasik tarzda şekillenmiş, ideolojik ve teorik ortodoksisinin yüksekliğinin yanı sıra proletaryanın ülke gerçeğindeki düşük profili itibarıyla sönük bir siyasi düzey oluşturmuştur.

İkinci dönem ise, Türkiye'nin özgün bir devrim gerçekliği olan aydın gençliğin 60'lardaki dünya konjonktürüne koşut olarak hızlı ve yüksek bir devrimci siyasi pratik geliştirmesiyle karakterize olmuştur. Bu dönem esas olarak 80 sonrası devrimci zorlamaların 90 başlarında devlet terörüyle bir kez daha tasfiye edilmesiyle pratik olarak; oportünist ve liberal solun egemenlik süreci öne çıkmıştır. Bu öne çıkış, özellikle yenilgili süreçlerinde Türkiyeli devrimci mücadelenin moralini ayakta tutan Kürt özgürlük hareketi bünyesinde Öcalan'ın tutsaklığı ve reformist ve post modern paradigmatik değişikliklere yönelmesiyle iyice pekişmiştir. Bu dönem devrimci/sosyalist siyasi tarihimizin oportünist karakterli üçüncü dönemini oluşturmuştur.

Bu dönemin bizim için özel bir anlamı vardır; Devrimci Karargâh kendi varlık nedenini bu oportünist üçüncü dönemin inkarında bulmuştur.

Bu inkârın siyasi yolculuğu itibarıyla Devrimci Karargâh,

Kürt devriminin 2004'te aldığı 1 Haziran atılım kararlarına Türkiyeli devrimci cephenin tekil bir refleksi olarak Medya Savunma Alanları'nda kurulmuştur.

Devrimci Karargâh'ın kurulduğu andan itibaren öne çıkardığı temel söylem, devrimci-sosyalist hareketin içinde bulunduğu oportünist süreci aşacak yeni bir devrimci atılım sürecinin inşası olmuştur; yani oportünist üçüncü dönemi kapatarak devrimci dördüncü dönemin açılışını önermiştir

Bu amaçlı taktik ve örgütsel önermelerimiz ise Kürt devrimiyle “siper yoldaşlığı”nı ve Türkiyeli ve Kürdistanı devrimlerin ortak davranış zeminlerini geliştirmek şeklinde ifade edilmiştir. Bu potansiyel gelişmeleri realize etmek açısından ise, Devrimci Karargâh, devrimci savaş'ı temel mücadele tarzı olarak önermiş ve uygulamaya koymuştur.

Yılmazkaya yoldaşın komutanlığında Türkiye sol ortamında gündemleştirilen taktik tarz ve örgüt önermelerimiz, yoldaşın Bostancı direnişiyle bayraklaştı. Bu moment oportünist üçüncü dönemde bir yırtılma momentidi. Ne ki, Devrimci Karargâh bu momentiyeterince derinleştirme, bir sürece dönüştürme gücü gösteremedi.

Bugün AKP-RTE diktatörlüğünün en çekirdek daralma üzerinden bütün muhaliflerine karşı gösterdiği yaygın şiddet, o dönem, şimdi AKP-RTE'nin yanında bulunmayan Cemaat'in, liberallerin, yasalıcı bütün düzen solcularının desteği, gizli açık onayı ve ideolojik-siyasal paylaşımlarıyla doğrudan Devrimci Karargâh'a yöneltildi. Altından kalkamadık. Sol sosyalist zeminde kuşatmayı yeterince yaramadık.

Ancak gelişmelerin kendi öncü hamlemizi gerekçelendirdiğimiz konjonktürel analizlerimize uygun seyri örgütsel daralmamızı aşkın bir şekilde mücadele çizgimizin koyulmasına ve çoğalmasına yol verdi. Kürt özgürlükçülüğünün “barış ve çözüm” yönelimiyle güçlenen liberal ve oportünist siyasal atmosfer altındaki sol sürece yapılan Yılmazkayacı müdahalenin etkileri neredeyse silinmek üzereydi ki önce Gezi Haziranı, ardından Kobane direnişi yeni sol sürecin devrimciliğe olan ihtiyacının altını yeniden çizdi. Devrimci Karargâh'ın “siper yoldaşlığı” çağrısına sağır kalmayı tercih eden Türkiye solu Rojava devriminin çağrısına kayıtsız kalamadı.

Bu bizim taktik önermelerimizden ilkinin aşılması anlamına geliyordu. “Siper yoldaşlığı” çağrısı Rojava devriminde artık Türkiye devrimci hareketine ait politik bir tutum haline gelmişti

ve bu tutum Gezi Haziranı ve Kobane direnişisi sonrasında hiçbir tutamağı kalmayan oportünist ve liberal üçüncü dönem solculuğuna alternatif bir çizgi oluşturmaktaydı.

Bununla birlikte kendini örgütsel bir düzeye çıkaramayan bir çizginin, keza kalıcı siyasal düzeyler oluşturamama riski de mevcuttur. Örneğin Türkiye devrimci hareketlerinin 80-90 arasında Bekaa'daki mevcudiyeti bu riski yaşamıştır. O dönem Bekaa'da bulunan Türkiyeli örgütler tek tek oligarşiye karşı önemli mücadeleler örgütlemişlerse de kendi aralarında yaratamadıkları mücadele ortaklığını düşman karşısında yenilgin kader ortaklığında yaşamışlardır. Bu yenilgilerin ardından oportünist ve liberal sol şekillenmeyle geldiğini zaten biliyoruz.

Türkiyeli devrimin Rojava yığmağının da aynı riski yaşamaması için yapılan kimi temas ve tartışmalar ise çok yetersizdi. Bu yetersizliğin Kürt devriminin özyönetim direnişisiyle yükselttiği mücadele moraliyle henüz hissedilmediği koşullarda Kürt devriminin “Birlik” çağrısı geldi. Başkasından gelmesi mümkün değildi. Özyönetim direnişileri için metropol alanlarda kayda değer bir mücadele yürütme gücünde olamayan Türkiyeli devrimci örgütlerin varlığında böyle kapsamlı bir örgütlenme düzeyini, “oluşturma” iradesiyle önerme hakkı ve imkanı yalnızca PKK'de vardı. Öncülük buydu. PKK inisiyatifi kullandı; HBDH kuruldu.

Artık Türkiye sol/sosyalist siyasal alanında oportünist BHH'ya karşı devrimci BDH var.

Artık “Erdoğansever” Kürt burjuvazisine yaslanılarak yürütülen “düzenesever” liberal sol siyasete karşı devrimci BDH var.

Bu gelişmeler Devrimci Karargâh'ın gündemleştirmeye çalıştığı oportünist üçüncü dönemin aşılarak yerine devrimci dördüncü dönemin inşasına örgütsel ve siyasal düzeyde geçilmiş olduğunu gösteriyor.

Bir dönemin aşıldığı ve yeni bir döneme geçildiği açıktır ama bununla birlikte, bu geçişin başlangıç evrelerinde hala geçişe ait zaaf ve risklerin canlılıklarını koruduklarını unutmamak gerektir. Bunu gene en somut şekilde Kürt devrim süreci üzerinde gözlemleyebiliyoruz. Bilindiği gibi Kürt devrimi 93'ten beri süren üçüncü dönem siyasetini 2011'de dördüncü stratejik dönem tanımıyla devrimci halk savaşı evresine yöneltti.

Ancak 2012-15 barış ve çözüm süreci nihai açmazlarıyla tüketildikten sonra, yani öncü irade toplumsal temelde bir siyasal kabule ulaştıktan sonra dördüncü dönem bütün siyasal tarzların belirleyicisi olarak öne çıktı.

Türkiye'de de sınıf mücadelesi başta proletarya olmak üzere emekçi sınıfların devrimci mücadelesi olarak öne çıkıncaya değin mücadelede üçüncü döneme ait ağırlıklar görmek mümkün olacaktır. Proletaryanın ve emekçi kitlelerin devrimci siyasetinin öne çıkması ise yığınlar üzerindeki –artık kararsız dengeyi de içkin olan- suni dengenin kırılma sürecine koşut gelişecektir. Bu itibarla Türkiyeli devrimci dördüncü dönem özelliklerini egemen kılabilmek için mücadeleyi devrimci savaş tarz ve yöntemleriyle yüklemek kaçınılmazdır. Bu görevden geri düşüş, üçüncü dönem siyasetinin yani oportünist ve liberal solun artık egemen olamasa da zaman zaman yeniden ağırlık oluşturmasına yol verebilir. “Birleşik devrim”i devrimci savaşla hareketlendirmek devrimci mücadelenin bu dönemki taktik faaliyeti olmalıdır.

Bu uzun pasajlar sonrasında konunun tasnifini yeniden toparlayabilmek için söyleyecek olursak, HBDH'nın kurulmasıyla birlikte yapılması gereken iki stratejik vurgudan birincisi devrimci dördüncü dönemin ağırlığının mücadeleye devrimci savaş tarz ve yöntemlerinin yüklenmesiyle orantılı olacaktır ki, bu konu birinci stratejik vurguyu sadece Türkiye devrimci hareketine ait kılar.

İkinci stratejik vurgu ise birleşik hareketin bütün bileşenlerine, yani Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin örgütlerine yöneliktir. Bu haliyle ikincisi mücadelenin verili AKP-RTE iktidarı öylesine zayıf temeller üzerinde iktidar oldu ki onun iktidardan alaşağı edilebileceğine dair, zaman zaman kolay umutlara kapıldık. Ama her umutlanmamız, belki onun iktidar güçlerinin daralmasıyla, ittifaklarından sıyrılmasıyla ama buna karşın düzen egemenliğini daha da güçlendirmesiyle sonuçlandı. Gezi Haziranı'ndan beri AKP-RTE iktidarına yönelik bu dalgalanmaları sık yaşadık

Ancak son günlerin gelişmeleri öncekilerden daha yüksek perdedir, sanki. Örneğin Obama'nın Erdoğan'ı aşağılayan değerlendirmeleri, eş zamanlı olarak Amerika'nın Türkiye politikasını belirlemede kesinliği tartışılmaz olan “emekli”

elçilerin gösterdiği yön ve hatta denebilir ki kimi başka bazı gerekçelerin yanı sıra Amerika'nın RTE'ye karşı hamlesinin de önünü açmaya yarayabilecek şekilde Rusya'nın Suriye'den "çekiliyor gibi" yapması... çünkü biliyoruz ki 10'lu yılların başlarından beri gündemde tutulan "eksen kayması"na rağmen uluslararası emperyalizmin RTE'ye yönelik hamleleri - Türkiyeli toplum muhalefetine hiçliğin ve Kürt burjuvazisinin Erdoğansever Ankara politikalarının ötesinde- ya Guta saldırısı gibi ya da Ukrayna krizi gibi bölgesel gelişmelerle askıda kaldı. Ve şimdi Suriye'de kısmi ateşkesler ve bölgesel yönetim oluşturmayla gelişen süreç, 12 Eylül'ün temel gerekçelerinden biri olması haliyle Hilafet konferansı ve daha önemlisi 1 Kasım seçimlerinden sonra Erdoğan'a yaltaklanmayı temel politika tutturana geleneksel finans kapitalin, Erdoğan'ın gayri meşru ilan etmesine aldırmadan HDP'yi ziyareti kıyamet alametlerinin iyiden iyiye biriktiğini gösteriyor. Bu nedenle siyasal mevzilenmeyi taktik yoğunlaşma adına da olsa AKP-RTE merkezli yapmanın bizi yakın gelecek politikalarına karşı hazırlıksız kılma ihtimali oldukça yüksektir.

HBDH adına yapılan ortak ve tekil açıklamaların AKP-RTE odaklı olması bizi bu uyarıyı yapmaya yönlendiriyor. Ama daha da önemlisi AKP-RTE eliyle uygulanan bölgesel politikaların ve elbette bunlara bağlı olarak TC siyasal düzlemindeki düzenlemelerin salt AKP-RTE'ye ait sanılıyor olması bizi daha da endişelendiriyor.

Burada kısaca yapılabilecek belirlemeler çerçevesinde söyleyecek olursak, her şeyden önce çok yaygın kullanılan "AKP-RTE'nin Suriye politikası iflas etti" mottosu önemli bir yanlışın ifadesidir. AKP-RTE'nin kendine ait bir Suriye politikası yoktur. Suriye'de tekfirci ayaklanma Deyr Zor'da başlatıldığında Erdoğan ve Esad daha aile muhabbeti çindeydiler. Ama Erdoğan nasıl Şangay beşlisine girmekten söz ederken Ukrayna semalarında düşen Malezya uçağının Ruslar tarafından düşürüldüğünü söyleyen ilk siyasi olmuşsa, Esat'la bütün muhabbetine rağmen Esat'a karşı en önde düşmanlık yapan da kolayca o olabilmiştir. Çünkü AKP-RTE bir ara sınıf iktidarı olarak ayakta kalmasının yegâne koşulunun büyük bir bölgesel savaşın aktörü olmasına bağlandığını en iyi görendi ve bu yüzden bütün bölgesel faaliyeti kendi Sedan'ının tetikçisi olmak üzerine kuruluydu. Deşifre olmuş Dışişleri toplantısının

içeriğinden Musul hamlesine, Kırım hazırlıklarından İslam Ordusu düzenlemelerine kadar bütün atakları aslında emperyalizmin bölgesel tasarılarının bir parçası olma esasına dayanıyordu, çünkü emperyalizmin yeniden şekillendirmeye çalıştığı Ortadoğu'da sünni şekillenme TC'ye dayalı olarak tasarlanmaktadır ve Kürt-Türk siyasal alanlarının işbirliğine gereksinmektedir. İşte konunun burası emperyalist politikaların RTE üzerinden kayışının attığı yerdir, çünkü AKP-RTE'nin sınıfsal bekası Kürdistan'ın bu iktidara göre sömürge olarak yapılandırılmasına bağlıdır. Yani Erdoğan'ın iflas eden bir Suriye politikasından ziyade emperyalizme ve geleneksel Türkiye finans kapitalizmine rağmen yürürlüğe soktuğu bir Kürt politikası vardır. Bu politikanın niteliğinin ne olduğunu Silopi'de, Cizre'de, Sur'da gördük. Bugünlerde de Nuseybin ve Gever' de görmekteyiz.

İçinde bulunduğumuz dönemde, emperyalistler açısından bütün bölgesel ve küresel politikalar Amerika'da yeni Başkan görev alana kadar esnek bir zemine oturmuş durumdadır. Ve konu yeni başkan olduğunda, Hillary Clinton'ın Dışişleri görevinden ayrılırken Ortadoğu'da zemin değişikliği önermesinin temel gerekçesinin Ortadoğulu "ittifakların dengesizliği" olduğu ve "topal ördek" Obama'nın da artık asıl görevinin yeni başkan için olabildiğince yolları asfaltlamak olduğu hatırlanmalıdır.

Bütün bu verilerin toplamı itibariyle önümüzdeki dönemin ağırlıklı siyasal ihtimallerinden biri Erdoğan'sız ama bugüne dek Erdoğan'la bütünleşik anmaya alıştığımız bölge politikalarının, örneğin bölgeye ve Kürdistan'a gene TC merkezli yönelmelerin yeni bir oligarşik denge ve onun uluslararası emperyalist desteği altında yürürlüğe sokulması olabilir.

Türkiye ve Kürdistan devrimleri bu ihtimali görmekte ve tartışmakta henüz tatmin edici bir yeterlilik sergileyemiyor. Birleşik Devrim Hareketi'nin, Türkiyeli ve Kürt emekçi halkları geleceğe ait bu açılımlar ışığında aydınlatması ve mevzilendirmesi insanlık tarihinin bölgede yazılan kaderini belirleyici olacaktır.

Rojava, 16 Mart 2016

SON SÖZ YERİNE
Türkiyeli Bir Devrim İçin
“NE YAPMALI?”
Serdar Kaya

-I-
GİRİŞ
YERİNE SONSÖZ

Başlık bizi kendisine sadakate zorluyor. Sadece kutsiyeti itibariyle değil, doğrudan devrimimizin bugününe tuttuğu ışık itibariyle de...

Başarısı tarihce kanıtlanmış bir devrim rehberinin mantık ve yöntem sistematığıyla iz sürmek, oldukça kötü şartlar altında artık neredeyse kaybolmuş yolumuzu yeniden bulmamıza, Türkiyeli bir devrim için ne yapmamız gerektiğine dair doğru soruları sormamıza ve bu sorulara doğru cevapları bulmamıza sandığımızdan çok daha yardımcı olacaktır.

Öncelikle, bu sorunun niçin sorulduğu önemlidir. Yanıt eserin yazıldığı döneme kadar ki Rus devrimci hareketinin tarihinde verilidir.

Lenin, 1902'de “Ne Yapmalı”yı yazdığı koşulları tarif ederken Rus devrimci hareketinin o güne kadar ki tarihini üç döneme ayırır. Birincisini; Siyasal hareketin embriyonik oluşum dönemi olarak, ikincisini; Siyasal hareketin kitlelerle buluşup halklaşp devrimcileşmesi ve henüz sınıf zemininde siyasallaşamamanın yanlışları ve bunlardan sıyrılma aşaması olarak ve üçüncüsünü; Siyasal hareketin iradi tutumuyla sınıf hareketinin pratik değeri arasındaki açının birincisi aleyhine açılması ve liderliklerin kitle hareketinin gerisinde kalmasıyla tarif eder. Ne yapmalı sorusu, işte bu üçüncü dönemin Rus marksist hareketinin özellikleri üzerine olgunlaşır. Bu özellikler şöyle tarif edilir:

“...hemen hemen sadece ,legal' marksist yazınla yetişmiş militan tipi. Yığınların kendiliğindenliği, liderlerden daha çok siyasal bilinç istedikçe, bu tip, daha da yetersizleşti. Liderler, sadece teori bakımından(...) ve pratik bakımdan(...) geri kalmakla kalmadılar, geri kalmışlıklarını bir sürü görkemli savlar ileri sürerek haklı göstermeye çalıştılar.(...)”

“Bu dönemin karakteristik özelliği, (...) küçük çapta

pratikçilikle teoriye karşı tam bir umursamazlığın bileşimidir. Teoriyi bayağılaştırma girişimlerinde bu dönemin kahramanlarının asıl tasası “büyük lafları” doğrudan doğruya reddetme değildi. Bilimsel sosyalizm, bütün halinde bir devrimci doktrin olmaktan çıktı, her yeni çıkan Alman ders kitabının içeriğinin “serbestçe” sulandırdığı bir bulamaç haline geldi; “sınıf mücadelesi” sloganı daha geniş ve daha enerjik bir eyleme teşvik eden bir etken olmaktan çıktı, “iktisadi mücadele siyasal mücadeleye kopmaz bağlarla bağlı bulunduğu” göre, bir çeşit merhem görevini yerine getirdi; parti düşüncesi, militan bir örgütün yaratılması için bir çağrı olmuyor, tersine, bir tür “devrimci bürokrasili” ve “demokratik” biçimlerle çocukça oynamayı haklı göstermek için kullanılıyordu.”¹

Zamana yayılışlarını bir kenara bırakırsanız, Rus devriminin bu dönemler etüdüyle Türkiye devrimci hareketinin tarihi arasında hemen bir analogi kurmakta hiç zorlanmazsınız. Bizde de 20'lerden başlayan bir embriyonik oluşum, arkasından 60'ların sonlarından itibaren hem işçi hareketinin yaygınlaşması, hem siyasal hareketin devrimci atılımını yükseltmesi ve ardından 80 Eylülü ve 90 çöküşü ile başlayıp bugünlere kadar süren bir durgunluk dönemi.. Bizim üçüncü dönemimizin kimi özellikleri olarak; modernleşmeci devletçiliğimizin kılık kıyafet “inkılapları”na nazire, sosyalizminin modernleşmesi adına grup yapılarının tabela değiştirerek “devrimci bürokrasili” “parti”ler haline dönüşmesi ve kadro faaliyetinin “sınıf siyasallığı” olarak tanımlanması türünden örgütsel ve söylemsel rönesanslardan bahsederek, uzun yenilgi yıllarında üst üste yığılan “Legal marksizm” kuşaklarına ve “demokratik biçimlerle” eyleme tarzına dikkat çekersek Rus devriminin üçüncü dönemiyle bizimki arasındaki benzerlikleri kolayca yakalamış oluruz.

İmleci doğrudan kendi tarihimize tıklayıp devrimimizi daha dolaysız ve dolayimsız okuduğumuzda ise verili marksist hareketin; “her iki [20'lerle ve 60'larla gelen-nb]öncel dalganın olumluluklarının reddi, olumsuzluklarının (...) eklektik bir manzumesi -post marksist, postmodern bir teorik düzey ve devrimci iradeyi yok sayan liberter bir sivil toplumculuk- üzerinden devrimsizliği kronik hale getiren bir üçüncü dönem”² içinde bulunduğunu ve ilerleyen bölümlerde tartışacağımız iç

verilerinin „bu dönemin temel özelliği olan süreğen bir çıkışsızlığı ve krizi beslediğini”³ görmek mümkün olur.

Lenin'in Rus marksist hareketinin üçüncü dönemine ilişkin tartışmalarla olgunlaştırdığı “Ne Yapmalı” sorusuna “sonuç” olarak “kısaca” cevabı şöyle olur: “Üçüncü döneme son verin!”⁴ Bu yeni bir öncülük tarzı için verili örgütsel ve politik süreçten kopuş çağrısıdır. Marksist teorinin devrimci ruhuna dönüş, pratiğin buna göre yeniden inşası önerisidir. Kendi “ne yapmalı” sorumuza vereceğimiz cevabın içeriği de hangi düzeyde ve hangi araçlarla doldurulacak olursa olsun mutlaka verili statüko sosyalizmini sürdüren ve büyüten değil; ondan kopuşa, ona son veren bir bütünlüğe dahil olmalıdır. Ne Yapmalı'nın sonuç çağrısı bizler için legalist, yenik, gündelikçi, iradesiz üçüncü dönemi kapatıp devrimci sosyalizmin örgüt ve mücadele tarzlarına açılacağımız yeni bir dönem için içtima borusu olmalıdır. Türkiye devrimci hareketi şimdi tam bu momenttedir. Yeni döneme geçişi hamasi bir öznellik değil verili nesnelliklerin bir gereği olarak formüle ederek, şimdilik bir tür kendi kendine konuşmalar halinde de olsa teorik ve pratik zorlayanların varlığı geçiş sürecinin işaretleri olarak kabul edilmelidir.

*“Öncü iradenin yokluğunda tümüyle negatif veriler sunan uluslararası ve bölgesel konjonktür ve tarihin dayattığı moment, irade maddesi tamamlandığında Türkiye devrimci hareketinin 80'lerden beridir süren yengin, sinik üçüncü periyodunu kapatmak ve zafere doğru dördüncü dönemini açmanın bütün olumlu koşullarını sunmaktadır. Bölge ve ülke halklarının emperyalist işgale ve yeniden sömürgeci müdahalelere karşı direnişi sınıfsal, etnik, ideolojik ve kültürel her türlü hoşnutsuzluğun bu iradeyi kitleleştirerek maddi bir güç haline getirmesine uygun önkoşulları hazırlamış, 90'da büyük ölçüde yitirdiğimiz devrimin meşruiyetini bize yeniden kazandırmıştır. Devrimci hareketin devrimsiz üçüncü döneminde tarihinin reddedilesi mirasını artık yeterince tükettiği varsayılmalıdır. Gündemdeki hamle, tarihin olumlu mirasının direnen halklar yatağında yeniden derlenmesidir. Bu yola girilmiyorsa bu da tıpkı girilmesi gibi iradi bir tercihtir. Hiçbir nesnel ya da tarihi gerçeklikle desteklenemeyecek doğrudan öznel bir durumdur. Öyle değerlendirilecektir.”*⁴⁵

-II-
YENİ BİR ÇIKIŞ İÇİN ESKİ STRATEJİ

Lenin'in *Ne Yapmalı* analizlerinin siyasal hareket üzerine olanları ile kendi hareketlerimiz üzerine kurduğumuz bu paralellik, iş kitle hareketinin, toplumsal hareketin siyasallığına gelince, dikkatli bir okurun yukarıda söylediklerimize burun bükmesini haklı kılacak kertede zıt düzeylerde farklılaşır. Lenin, analizlerini giderek yükselen ve genişleyen kendiliğinden bir işçi eylemliliğine göre yapar, siyasal önderlikleri sınıf hareketinin hakkını verememesinden dolayı eleştirir. Oysa biz, uzun yıllardır salt ülkede değil, genelde dünyada işçi hareketinin geri çekildiği bir dönemi yaşıyoruz. Proletaryanın kendiliğindenlik düzeyinde de olsa muhalif varlığını yaşamadığımız böyle bir süreçte dönemi devrimcileştirmenin en belirleyici verilerinin birinden yoksun olduğumuz ortadadır.

Nesnellik kendi özneliğini geliştirdi. Sovyet revizyonizminin uluslararası proleter hareketi neredeyse uluslararası sermaye sisteminin bir dayanağı haline getirmesi, ikinci paylaşım savaşıyla birlikte proletarya dışı devrimci öncülük tarzlarının ortaya çıkması ve en son duvarın yıkılışı ampirik batı solunu zaten pratikçe öyle olan konumlarını teorik karşılıklarına ulaştırdı; proletaryaya elveda denildi. 90'ların ortalarına kadar her tür devrimci atağı karşı devrim tarafından ezilen Türkiye devrimci hareketi de batılı sol referansların aleni ya da örtük kabulleri eşliğinde teorik ve/veya pratik düzeyde işçi sınıfından umudu kesen bir zemine yerleşti.

Yeni toplum projesini proletarya üzerine kuran uluslararası ve yerel devrimci hareket stratejisiz kaldı.

Burada post marksist, post modernist “sınıftan kaçış” teorilerinin burjuva ideolojisine içkin niteliğini tartışacak değiliz. Bu yazı “*Burjuva sınıfının varlığı ve egemenliği için temel koşul, zenginliğin özel kişiler elinde birikmesi, sermayenin meydana gelmesi ve artmasıdır; sermayenin varlık koşulu da ücretli çalışmadır. Ücretli çalışma, doğrudan doğruya emekçiler arasındaki rekabete dayanır. Burjuvazinin zorunlu olarak harekete getirdiği sanayinin ilerlemesi, emekçilerin rekabetten kaynaklanan yalıtılmışlıklarının yerine, örgütlenmeden kaynaklanan devrimci birleşmelerini geçirir. Onun içindir ki,*

modern sanayinin gelişmesi, üzerinde burjuvazinin üretim yaptığı ve ürünleri mülk edindiği temelin kendisini onun ayağının altından çeker alır.

*“Bu yüzdendir ki, burjuvazinin ürettiği, her şeyden önce, kendi mezar kazıcılarıdır. Onun devrilmesi ve proletaryanın zafer kazanması da aynı derecede kaçınılmazdır.”*⁶ tespitin bilimsel çerçevesini oluşturduğu marksist konumlanmayı esas almaktadır. Haliyle teorik bayağılaşma sonucu marksizmi kendi içinden değil de, sosyoloji, psikoloji, antropoloji gibi başka bir dizi burjuva teorik kategoriler üzerinden başkalaştırarak tartışan, sonuçta bu zeminlerin burjuva referanslarını marksizm içine sızdıran post marksist, post modernist tezlerin tartışmasından uzak kalacağız. Bununla birlikte proletaryanın devrimci misyonunu reddeden bu tezlerden ziyade bu tezlerin ortaya çıkışındaki tarihsel ve politik koşulları bu çalışmanın niteliği gereği değinmeler düzeyinde de olsa tartışmak strateji planındaki düzenlemeler için kaçınılmazdır.

Burada, ancak bu çerçevedeki bir tartışmanın kendiliğinden dolayımın izin verdiği ölçüde marksizm dışı toplumsal iyileşme tezleriyle ilişkilenecektir.

Devrimci bir muhalefetinin olmadığı konjonktürde finans kapitalizmin azgın egemenliğinin sürekli tasfiye ettiği, mülksüzleştirdiği küçük ve orta burjuvazi elbette kendine yeni bir direniş hattı kuracaktı ve post marksist ve post modernist tezler eski küçük burjuva ve burjuva sosyalizminin yeni jargonla ideolojik muhtevasını oluşturdu. Proletarya dışı kesimlerin sosyalizm ideolojisi sınıfın siyasal yaşamdaki geriliğini, onun doğasına içkin bir durum kabul ederek kapitalizmin gücünü yüceltip onu ebedi kılan açıklamalar eşliğinde devrimi değil, “yeni toplumsal hareketler” gibi önermelerle kapitalizmi ıslah programları önermektedirler.

Bunlar küçük ve orta burjuvazinin ve onların marksist jargonlu kesimlerinin de dahil olduğu siyasal temsilcilerinin kendi sınıf karakterlerine son derece uygun pozisyon almazdır. Ancak sınıf siyasallığının bu düşük konjonktürü uzun bir zamana yayılan bir veri olduğuna göre proleter devrimciliğin bu konudaki tavrı nasıl olacaktır?

Yukarıda Lenin'in kendi politik ve örgütsel yaklaşımının

dalgalanmalar gösterse de istikrarlı bir şekilde sürekli varolan kendiliğinden bir sınıf hareketliliğini veri alarak biçimlendirdiği belirtilmişti. Biz ise, özellikle Türkiye'de sınıfın sosyal varlığına denk düşmeyen siyasal varlığı koşullarında kendi modelimizi geliştirmek zorundayız. Modern; geniş yeniden üretim tarzının dolaysız üreticisi işçi sınıfı olmadan verili kapitalist ilişkileri değiştirmek, toplumu dönüştürmek tarihsel olarak mümkün olamayacağı için burada bize düşen görev sınıfın düşük siyasal profilini açıklayabilmek ve bu açıklamalar üzerinden sınıfı geçmiş tarihsel örneklerin kanıtlandığı tarzda yeni bir toplumun öncü gücü olmasını sağlayacak yolları bulmaktır. Ancak doğru tanı ve doğru çözümlerle, bilimsel sosyalizmin “başta işçi sınıfımız gelmek üzere..” pelesengi yine ana stratejilerimizin temel eksenine haline gelmiş ve olması gerektiği gibi stratejimizi kendisinden kolayca vazgeçilebilen doktriner bir lafız yığını olmaktan çıkarıp yol gösterici kılmış olacaktır.

-III-

DOĞRU “SINIF” ALGISI: TARİHSEL KAVRAYIŞ

Konu, en yalın haliyle felsefenin varlık-bilinç-davranış dizgesinin toplum ilişkileri içinde iç bağlamları itibariyle kurulmasıdır. Tarihsel materyalizmin burjuva metafiziğine yönelttiği ölümcül eleştiri sosyal varlığın sosyal bilinci belirlediği üzerine olmuştur. Bir toplumsal kategori olarak proletaryanın da toplumsal eylemliliği onun toplumsal bilincince, bu da onun toplumsal varlığınca belirlenir. Burada sorun bu belirlemeler zincirinin ilk halkası, yani sosyal varlık tarifi üzerinedir. Tarihsel materyalizmin bir iktisat teorisi olarak algılanmasıyla şekillenen vülger marksizm, proletaryanın sosyal varlığını sadece verili modern üretimin, üretim araçlarından yoksun üreticisi, değer yaratıcısı olma konumuyla açıklamayı yeterli gördü.

Aslında ardında bıraktığı toplumsal aşamaların tarihsel inkârlarıyla gelişen klasik kapitalist batılı toplumların marksistleri açısından bu az çok anlaşılır bir şeydi. Ancak bu tarihsel avantaj, Bolşevik devrimi ve geri ülke devrimleriyle gelişen süreçte marksizmin bu bayağı kavrayışının sorgulanmasının yerine post modern yaklaşımların

geliştirilmesine ve nihayet Sovyetik sistemin derinleşen zaafı sonrası marksist devrim Bu yüzden, bu çalışmada da rastlanacağı üzere okuru sıkacak kerte yer yer marksizmin temel referanslarına yeniden vurgu yapmak yeni bir ideolojik diriliş için kaçınılmazlaştı. Batı solunun sosyal varlık'ı batılı vülger kavrayışı kendi mantık sonuçlarına ulaştı; kapitalist üretimde eş konumlanmada olan dünya proleterlerinin benzeşik bilinç ve bunun türevi olarak benzeşik eylemlilik içinde olacağını öngörerek devrimsizliği ve kapitalist hâkimiyetin ebediyetini kutsadı. Oysa Avrupa işçisinin mekanik bir kurgu içinde aynı varlık-bilinç-davranış düzeyinde oldukları varsayılabilir olan örneğin Kore işçi sınıfı ya da örneğin Latin Amerika işçi-işsizleriyle arasında politik etkinlik açısından negatif, ama “sivil toplumu pelteleşmiş” Türkiye ve diğer Ortadoğu işçileriyle arasında pozitif bir tutum farklılığı söz konusudur.

Bu farklılık Kıvılcımlı'nın doğu toplumları içinden bir bakışla geliştirdiği üretici güçler teorisinin “tarih” maddesi gereğidir ve tarih kendi asli coğrafyası olan doğuya yöneldikçe vülger batı marksizminin olayları ve olguları açıklama yetersizliğinin giderek açığa çıkmasıyla giderek güçlenen tarzda batılı aydınlar⁷ tarafından da ifade edildiği tarzıyla sınıfın salt verili güncellelikle tanımlanabilecek sosyolojik bir olgu değil, aynı zamanda bir “tarihsel oluş” oluşudur. “*Bu tarihsel oluş verili ilişkideki sosyal konuma içkindir.*”⁸

Konunun bu genel teorik bağlamını kendi ülke zeminimize çektiğimizde, Türkiye devrimci hareketinde düşünsel konfüzyonlara ve pratik kompromilere yol açan, birincisi; *sınıfın devrimciliği* ile *sınıf devrimciliği* arasındaki ayrıma, ikincisi; *devrimin öznesiyle devrimci özne* arasındaki ayrıma politik düzeyde ulaşmak mümkün olur. Bu, bu ayrımların, bugüne kadar devrimimizi zaafa uğratacak kerte çelişki ve sürtünme üreten iç potansiyellerini, tam da olması gerektiği gibi, birbirlerini güçlendirecek tarzda uzlaştırmayı strateji planında başarmak demektir.

-IV-

SINIFIN DEVRİMCİLİĞİ VE SINIF DEVRİMCİLİĞİ

Tarihsel maddeciliğin proletaryaya yeni bir toplumu kuracak

devrimci özne misyonunu yüklemesi ideolojik bir tutum değildir. Tarihin ve özellikle güncel toplumun incelenmesi üzerine tarihsel ve toplumsal zorunlulukların bir sonucudur. Ancak bu “tarihsel ve toplumsal zorunluluklar” batı marksizminin önce öyle algıladığı, sonra da Marx'ın değil, kendi algısı üzerinden marksizmi inkara yöneldiği mekanik ve kendiliğinden sonuçlar doğurmaz. Buradaki “politik sonuçlar”dan kastımız sadece devrimler değildir, bunun bilinç, örgütlenme gibi bir dizi başka dış etkiye bağlı olduğunu hepimiz biliyoruz.

Burada kast edilen proletaryanın kapitalist sömürü mekanizmalarının doğrudan kendi sınıf çıkarlarına karşı işleyişine kendiliğinden, bir toplumsal sınıf olmanın organikliğinde refleksiv karşıtlıklar gösterememesi, bunun yanı sıra kendi sınıf çıkarlarını savunan ideolojik ve politik sunuşları kolayca benimseyecek bir yatkınlık içinde olmayışı gibi günlük yaşamda sürekli görülen ama ama özellikle ikinci paylaşım savaşından bu yana kronik bir devamlılık gösteren ve açıkçası hiç de devrimci olmayan sınıfsal duruş halidir. Batı solunun ve Türkiyeli marksistlerin proletaryadan umut kesmelerinin ve bunun üzerinden marksizm dışı ideolojik ve siyasal öğeleri marksizm alanına çekerek onu bozmalarının; proletaryanın değil de küçük ve orta burjuvazinin çıkarlarını temsil eden başka “marksizm” keşiflerine yönelmelerinin kültür ortamını proletaryanın uzun yıllardır süren bu devrimsizlik hali oluşturmuştur.

Marksizmin tarih çözümlemesi sınıf mücadeleleri üzerinden olmuştur ve proletarya kapitalist ekonomi ilişkileri içindeki yegâne üretici sınıftır. Onun dışındaki köylülük, zanaatkarlık gibi keza doğrudan üretici olan sosyal kümeler özel mülkiyet ilişkileri içinde ya kadim toplum kalıntısı ya da verili toplumun sınıf olmayan toplum tabakalarını oluştururlar. Her ne kadar Marx bize bir “sınıf” tanımını bırakmamış olsa da, keza onun ve Engels'in tarih analizlerinden biliyoruz ki saltık “sınıf” niteliğine haiz olmak, “tarihin sınıf mücadeleleri tarihi” olmasından kaynaklı bir devrimciliği her sınıfa vermez. Öyle olsaydı kölelerin ya da serflerin devrimciliğinden bahsedebileceğimiz bir tarih bilgimiz ve halen bir sınıf olan burjuvazinin devrimciliğinden bahseden politik mülahazalarımız

olurdu. Oysa ne köleler ne de serfler içinde buldukları toplumilişkileri içinde tarihsel olarak böyle bir devrimcilik taşımışlardır, ne de bugün burjuvazinin devrimciliği söz konusudur.

Diğer taraftan marksizmin devrim teorisi doğrudan sınıf üzerinden değil, toplumsal süreç analizindeki üretim ilişkisi-üretici güç çelişkisi üzerinden geliştirilmiştir. Katkı'nın ünlü pasajı devrimciliği sınıf olmaya değil, doğrudan üretici güç'e verir. Devrimci olan üretici güçtür.

Gelin görün ki Marx bize büyük harflerle bir üretici güçler teorisi de bırakmamıştır. Ancak onun ve Engels'in özellikle tarih metoduyla ilgili çalışmalarındaki bir iz sürüşle üretim, “doğanın toplum aracılığıyla mülk edinilmesi” ise üretici gücün bu”emek yoluyla fiilen mülk edinme sürecinin toplumsal koşulları” olduğu sonucuna varmak mümkün olur.⁹ Bunlar, Kıvılcımlı'nın “dört başlı” tasnifinde sıraladığı *coğrafya, teknik, tarih ve insan* üretici güçleridir.¹⁰ Tarihin öznesi olan insan üretici gücünün Kıvılcımlı'daki tarifi de doğrudan sınıf tarifine dayanmaz, o; toplumu işleyip değiştirme gücünde olan “*kolektif aksiyon; zor ve şiddet anlamlı güç*” anlamında bir üretici güçtür. Marx-Engels'in *Alman İdeolojisi*'nde işlediği “el birliği tarzı”, keza Engels'in “barbarların dirimsel üfürüğü”, İbn-i Haldun'un “asabiyet”i, Boerdieu'nun “habitus”u... bunların hepsi “yabancılaşma”ya uğramamış toplumsal emeğin; kolektif aksiyon'un; topluca eylem gücünün kadim ve modern toplumdaki ifadeleri olmuştur. Ve “belirli bir sanayi aşaması” olarak kapitalist üretimin kendisi “sürekli olarak bir elbirliği tarzına” bağlı olduğu için, “el birliği tarzının kendisi bir 'üretici güç'tür.”¹¹

Proletarya, keza Kıvılcımlı'nın Marx'ın eksik bıraktığını tamamladığı sınıf tanımı gereğince “egemen ekonomi ilişkilerinde dolaysızca varolma”ktan kaynaklı üretici sınıf olma gerçeğini, işte bu yukarıda açıkladığımız şekilde kapitalist ekonominin gereği olarak kolektif aksiyonunu her gün yeniden üreten ve kolektif aksiyoner bir üretici güç olmakla tamamlaması nedeniyle “devrimci sınıf” olarak ortaya çıkmıştır. Proletaryaya, kolektif aksiyoner üretici güç olması itibariyle verili olan devrimcilik tarihsel meşruiyetini ise tarihsel olarak kendisi ile birlikte tüm toplumsal sınıfları, haliyle sömürüyü

ortadan kaldıracak olması itibariyle toplumun ortak çıkarını temsil etmesinden alır.

Proletarya sosyalizminin proletaryayı temel ve öncü güç olarak ele almasının bilimsel çerçevesi basitçe budur.

Proletaryanın ekonomik düzeyde nesnel üretim ilişkileri içindeki kolektif aksiyonerliği, ideolojik, politik ve örgütsel düzeylerde toplumsal olana taşındığında ona otomatik olarak, kendiliğinden ve kendisine ait bir uzam yaratmaz, çünkü burası “sınıf mücadeleleri” alanıdır. Ve uluslararası proletaryanın bu alandaki varlığı ülkeden ülkeye olduğu gibi kendi tarihsel süreçleri itibariyle çeşitlilikler gösterir. Konu en genel bağlamıyla gözlemlendiğinde; emperyalist metropollerin proletaryası gelişkin ekonomiden aldığı refah payıyla sistem içi kılınırken, geri ülkelerin proleterlerinin ya burjuva devletin çıplak zoruyla “kararsız denge”ye ya da Türkiye proletaryası gibi tarihindeki toplum-devlet ilişkilerinin tarihsel bilincinin de katkısıyla “suni denge”ye oturtulduğu görülmektedir.

Sınıf devrimciliği, proletaryanın tarihen verili devrimciliğini politik, düşünsel, ahlaki vb düzeylerde toplumsal olana taşıma pratikçiliğidir.

-V-

SINIF DEVRİMCİLİĞİ: PROLETARYAYA BİLİNÇ+EYLEM TAŞIYICILIĞI

Lenin, *Ne Yapmalı*'da proleter devrim için önce bir tespit yapar: proletaryanın kendiliğinden bilinci onu sadece ekonomik mücadele alanlarında tutar, onu siyasal iktidara taşıyacak olan kendisi için sınıf olma bilinci proletaryaya dışarıdan taşınmalıdır. Sonra, Kautsky- Plekhanov'dan beridir bilinen bu marksist siyasal algılayışın altını güçlü bir şekilde çizerek neredeyse bu tezin gerçek sahibi sayılacak kertede bu teze hayat verir, onu bir örgüt taktiği haline çevirir; bütün Rusya genelinde çıkacak bir gazete örgütlenmesini önerir. Lenin'in tüm Rusya genelindeki gazete örgütlenmesi önerisi bütün Rusya proletaryasını mevzi mücadele düzeyinden genel bir mücadele düzeyine çıkarmayı amaçlamaktadır. Elbette buna karşı eleştiriler de vardır ve bunların içinde Lenin'in en ciddiye aldığı Nadejdin'in eleştirisidir.

Daha sonraları, ayırırda menşevik saflarda yer alan Nadejdin, alternatif olarak yerel gazete çalışmalarını önerirken

ülke çapında çıkacak bir gazete için eleştirisi şöyle ifade eder: “(yerel örgütlenmeler olmadan) en kusursuz biçimde örgütlendirilmiş olsa da, bütün Rusya için bir gazete ne işe yarar? *Bu tükenmeden alev alev yanan, ama kimseyi tutuşturmayan bir çalı olurdu.*” Bugün birden fazla günlük gazete, onlarca haftalık dergi, yüzlerce site ve hatta radyo ve televizyonla ülkenin her tarafındaki eylemi bilgi ve etki düzeyinde genele taşımakta yüksek bir performans göstermeyi siyasal faaliyetin neredeyse kendisi haline getirmiş

Türkiye devrimci hareketinin Nadejdin'in eleştirileri karşısında yeni ve yüksek bir devrimci düzey önermekten güç alan Lenin'in ısrarlı duruşunu göstermesi mümkün müdür? Elbette hayır! Ama öyledir!

Bir bütün olarak Türkiye devrimci hareketi, uzun yıllardır “kimseyi tutuşturmayan çalı ateşi” hüviyetindedir ve buna rağmen, artık her biri basit bir ajitasyon örgütü haline gelmiş siyasal yapılarımız bu postmodern, “çakma” Bolşevik tarzı sürdürmekte arsızlık derecesinde bir ısrar gösterirler. Bu kolektif ısrar ise gücünü, 70 ve 80 yenilgileri temelinde, öncü atılımın ideolojik, politik ve örgütsel inkârından almaktadır ve aslına bakarsanız, devrimci faaliyeti bilinç taşıyıcı olmaktan da uzak düşürmüştür. Burada, daha önceki bölümlerde kısaca teorik çerçevesini çizdiğimiz sosyal varlık-bilinç-sosyal davranış dizgesini Türkiye'nin özgün tarihsel-politiği temelinde ele alarak biraz daha ilerlemek gereklidir.

Proletaryanın kendiliğinden bir sınıf olmasıyla kendisi için bir sınıf olması arasındaki açığı elbette dışarıdan taşınan bilinçle dolduracaktır ama bu fonksiyon proletaryanın sosyal varlığı gereği, yani içinde bulunduğu nesnel üretim süreçleri itibariyle edindiği kolektif aksiyon gücünü bir bütün olarak üretim ilişkileri olarak adlandırılan toplumsal davranışın bütün düzeylerinde, örneğin örgütlenme ve örgütlü tavır alış yatkınlığında, ekonomizm düzeyinde de olsa kendi çıkarlarını ön gören siyasal tavır alışlarda, vb.. de kendiliğinden göstereceğini önvarsayar.

Keza yukarıda ifade ettik ki, diğerlerinin ki gibi proletaryanın sosyal varlığı da salt güncel nesnel üretim ilişkilerindeki yeri itibariyle değil tarihsel olarak oluşur.

Günceldeki sosyal varlığa içkin olan bu tarihsellik, Avrupa proletaryasında olduğu gibi geçmiş tarihsel süreçlerin düşünce ve davranış tarz ve geleneklerinin tümüyle aşılmasına ve proletaryanın modern toplumun kendinden öncekilerden başka bir sınıfı olarak doğmasına yol açacak bir doygunlukla kendini gösterirken, örneğin Latin Amerika'da bugünkü yüksek demokrasi mücadelesini yer yer iktidara kadar taşıyan emek hareketlerinin arkasındaki kızılderili kolektif aksiyonu olarak var olur.¹²

Bize baktığımızda ise, zaten kendisi Bizans'ın bir rönesansı olan Osmanlı'nın üzerine yükselen Türkiye melez kapitalizminin toplum dokusunun salt Osmanlı'nın değil, bölgenin 7 bin yıllık bezirgan ilişkilerinin kolektif aksiyonu kemiren tarihselliği ile inmeli olduğunu görürüz. Latin'in mizahi mecaz konusu olan “ikinciye bulduğunda ihtilale kalkışma” yatkınlığı, bizde, bütün düzeyleriyle, toplumsal ilişkilerimizin değişim ihtiyacını en yoğun hissettiğimiz momentlerinin düsturu olan “adam yok”luğunda ancak kendimize sığınabildiğimiz kahvede “dördüncüyü bulma” çabasına karşılık gelir. Birinci halde, uluslararası emperyalizmin yüksek maliyetli kontra faaliyetleriyle proletarya ve diğer emekçi kesimler korku yoluyla sindirilerek oligarşik diktaların kararsız iktidarlarına yol açarken, ikinci halde ise ezilenlerin, kendi egemenlerinin hegemonik iktidarlarına yol veren ideolojik bir yatkınlıkları söz konusudur.

Bu yatkınlık Osmanlı'nın kuruluşundan itibaren gelen toplum-devlet ilişkilerinin, halk sınıflarının geleneksel ve dolayısıyla kendiliğinden bilinç düzeyinde somutlaşmasıdır.

Osmanlılık, bezirgân Bizans talanında çaresiz kalmış Anadolu köylüsünün, göçebe ordu-devlet rönesansıyla “memleket” kılınmasıdır.¹³

Toprak mülkiyetinin kaldırılmasıyla oluşan eşitlikçi-dirlikçi bir toplum rönesansında doğrudan üretmen köylülük bu ilişkilerin “kurucu ve kollayıcı”sı devlete içten gelme bir istekle biat etmiştir. Biat kurgusu halkın dar anlamda devletle, geniş anlamda siyasetle ilişkisini “büyüklerimiz bilir” düzeyinde bir tabiyet tarzına yerleştirmiştir. Diğer taraftan, yerel halka dışarıdan gelen devletleşme süreçleri yaşayan toplumsal

formasyonlarda ortaya çıkan *devlet sınıfları* olgusu, daha somut tarihsel-politik göstergeleriyle, Latin Amerika'da peronizm, - belki chavezizm- ve gerilla kollarıyla *caudillo* gerçeği¹⁴, bölgemizde baasçılık, kemalizm ve jön-Türk geleneğiyle *tarihsel devrimcilik* gerçeği, bu tür toplumsal formasyonlarda siyasal insiyatifin topluma kendi dışından ve yukarıdan uygulanmasına meşruiyet veren özgün bir toplum-tarihsel kurgunun tezahürleridirler. Biat kültürüyle birlikte bu meşruiyet algısı, Osmanlı'dan cumhuriyet kapitalizmine devrolunan toplum-devlet ilişkilerinde *tevekkül*'ü, katlanmayı ve itaati, itaatsizliğe, başkaldırıya, isyana üstün kılmıştır. Dolayısıyla öncellerinin ve kendisinin tarihsel oluşum sürecinde devlete karşı isyan geleneği olmayan bugünkü Türkiye proletaryasının devletin izin ve meşruiyet vermediği düzeylerde kendi varlığını göstermesi, bunu “kendiliğinden eylem” düzeyinde ısrarlı ve kararlı bir düzey olarak sürdürmesi beklenilemez.

Hele ki sivil toplumu bu kertede “pelte”leştiren kendiliğinden bilincin derinliklerinde yüzyıllardır oluşan toplum-tarihsel bilinçaltının salt gazete, dergi bombardımanıya aşılacağı hiç düşünülemez.

Bununla birlikte, uzak tarihimizde, Celali isyanlarında köylülüğün, yakın tarihimizde 16 Haziran'da proletaryanın düzenin ve kendi bilinçaltının meşruiyet sınırlarını aşarak isyana yöneldiği nadir tarihsel olaylar bu tür toplumsal patlamaların laboratuvar düzeneğini de bize göstermektedir. Celali isyanlarında devlet sınıflarının siyasal inisiyatif meşruiyetini taşıyan kimi sipahi ve medrese fodlarının, 16 Haziran'da keza aynı geleneğin modern tezahürü olan Dev-Genç'in yol açıcılığında yığınlara sadece bilinç değil, doğrudan eylem de taşınmıştır. Eylemin kendisi yığının egemenleriyle arasındaki hegemonik duvarları yıkan, onların sosyal varlıklarına içkin ama toplumtarihsel kurgularla baskı altında tutulan kolektif aksiyon zembereğini boşaltmaya yarayan, kendisi için varlık-sınıf olma düzeyine sıçratan bir bilinç taşıma işlevi görmektedir.

Kendimizi, özellikle içinde bulunduğumuz uluslararası krizin bir sonucu olarak yükseleceği öngörülebilen işçi eylemi dalgasıyla güçlenecek oportünist kendiliğindencilikten uzak tutabilmemiz için Türkiye'de mücadelenin en yüksek olduğu bir dönemde dile getirilen şu politik gerekleri yeniden

hatırlamamızda yarar vardır: "Finans dayanaklı bezirgân partiler, milletimizin beynini yüz yıllar boyudur, bin bir dereden getirdikleri en kirli sularla yıkıyor, karantinada tutabiliyorlar.

Halkın ekonomik - sosyal yaşantısını, Bâbil çağı düzeyinde bırakıyorlar.

Millet, zımparalanmış cam kapaklı melez kapitalizm şişesi içinde, o şişenin bulanık rengi ardından sinekli dünyasını gördüğüne inanıyor.

"O şişeyi açmasını veya kırmasını tek başına TİP'ten (siz bunu "yasal sol partilerden" diye okuyun-nb) beklemek hayallerin en yanıltıcısı olur.

Toplum ortamımızda halkın gözünü açabilecek başka sayısız uyarıcılar gereklidir. Onlara "yığın örgütleri" bile yetersiz kalıyor. Ayrıca "Devrimci Örgütler" ve çeşitli *Vurucu Güçler* bulunabilir ve bulunmalıdır."¹⁵

Ayrıca unutulmamalıdır ki, sınıf eyleminin yüksek konjonktürlerine ilişkin bu tespitler, özellikle 80'den sonra kitle faaliyeti ve devrimci siyaset üzerinde kurumlaştırılan açık devlet terörü sonrasında süregelenleşen "kararsız denge" basıncıyla egemen sisteme içsel tabiyeti zorlayıcı, onun hegemonik özelliklerini güçlendiren bir siyasal ortamda daha da geçerli olmaktadır. Başka sözlerle, öncünün devrimci eylemi, "kendisi için sınıf" bilincine dönüştürücü katkıları üzerinden sınıfi kitleyi ayaklanmaya taşıyacak zorunlu bir öncülük tarzıdır. Bu zorunluluk proletaryanın gelişkin toplumlardaki üç temel mücadele alanına, ideolojik, politik ve ekonomik mücadele alanlarına geri ülkelerde askeri mücadeleyi dördüncü bir alan olarak eklememizi gerektirir.¹⁶

-VI-

"DEVİRİMİN ÖZNESİ, DEVİRİMCİ ÖZNE"

Tarih kendi yolunu açar. Bizim bunları teorik olarak tartışıp bir sonuca ulaşmamızı beklemeye ihtiyaç duymaksızın uzak Asya'da, Latin Amerika'da ve Ortadoğu'da devrim süreçleri zaten çoktan bu yolu bulmuştu.

Ülkemizde de 70 devrimci atılımı aynı yolu zorladı. Ancak genelde uluslararası devrimin yenilgisi, özelde ise ülke devrimci hareketinin peş peşe aldığı iki ağır yenilgi toplumun ve mücadelenin devrimci kavranışını önce pratik olarak tasfiye etti,

ardından üzerinde neredeyse ciddi hiçbir tartışma yürütmeden kendiliğinden bir konsensüsle teorik olarak da yok saydı. Bunda, anılan tarihsel engelleri nedeniyle demografik ağırlığına denk gelecek siyasal bir ağırlık oluşturamayan sınıf hareketinin yarattığı boşluğu, küçükburjuva aydınının tarihsel sınıf dışı siyasal insiyatif tarzıyla doldurmasının yol açtığı “proletaryasız proleter aydın yapısında, kırcı çizgilerin şehirci faaliyetinde, vb.. açığa çıkacak kertede siyasal faaliyetin bütün alanlarında görülebilirdi. Yenilgiler, yapısal nedenler üzerinden değil, bütün bu tezahürler üzerinden yüzeysel vurgularla aydın gençlik devrimciliğinin, onun vurucu güç tarzının ve sınıf mücadelesinde yol açıcı karakterinin kendiliğinden mahkûmiyetini getirdi.

Medrese fodlasından jön Türk'lüğe, oradan Dev-Genç'e ve devrim tarihimize uzanan gençlik eylemciliğini doğulu toplum gerçekleri içinde kavrayıp ona göre istihdam etmektense toptan reddedip statükoda bir yer bulmak daha kolay geldi. Çözümler derin otokritikler eşliğinde öze dönük yapısal dönüşümler değil, kemalizmin kılık kıyafet “devrim”leri gibi öznelci rönesanslar şeklinde gelişti; partisizlikten mi yenildik, gruplar gitti ortalığı proletarya partileri kaplayıverdi. Sınıf dışılıktan mı yenildik, bu tarihsel eğilimin bize kattığı ve katacağı bütün devrimci artıları silercesine bir sınıfçılık alıp başını gidiyor.

Şimdilerde ise bir de Doğu'culuk modası.. Ama sonuçta ne örgütsel modernleşme süreçlerinde bir derinleşme görebiliyoruz, ne sınıfla devrimin arasındaki mesafenin biraz olsun kısaltılabildiğini, ne de Doğu'yu, Avrupa merkezli düşüncenin kriterleri üzerinden anlamaya çalışan modernist Tanzimat aydınının ötesine geçerek, onu sahip olduğu özgünlükler itibariyle kavrama çabasını.. Ama bütün bu yeni pozisyon alışlardan sonra görülen odur ki, Türkiye devrimci hareketi sadece ideolojik ve siyasal güzergâhlarında makas değiştirmekle kalmamıştır, gençlik devrimciliğinin saldırı ruhu ve mantığını da yitirmiştir.

Bu yazı 90 öncesinde yazılsaydı tartışmanın ağırlığı Türkiye'nin pratik bir devrim özgünlüğü olan gençlik devrimciliği üzerine kaydırılarak devrimin gerçek öznesinin proletarya olduğundan hareketle sosyal devrimler çağında sınıf dışı devrimci öznelerin devrimin öznesi olamayacağı gerçeği üzerinde bir teorik tutum alınırdı. Ancak bugün Türkiye

devrimci hareketine ait kendi otokritik hattımızı devrimimizin sahip olduğu arka plan itibariyle öncünün devrimci eyleminin yokluğu koşullarında proletaryanın devrimin öznesi olamayacağı üzerinde kurmak zorundayız.

Görüldüğü gibi, geçen yıllar boyunca devrimde proletaryaya fahri öncülükler atfeden ve öncünün devrimci varlığını devrim için yeterli sayan sol küçükburjuva ideolojilerinin egemenliğinden kolektif aksiyon gücü henüz tarihinin ağırlığı altında bastırılan işçi sınıfı edilgenliğine tabiyeti sınıf devrimciliği sayan sağ küçükburjuva sosyalizmlerinin egemenliğine geçiş yapmış durumdayız. Uluslararası devrim güçlüyken soldan, etkisizken sağdan çözüm arayışlarının sosyalizm zeminine taşınması devrimci hareketimizin küçükburjuva karakterine uygun çok tipik bir salınım halidir. Oysa “.. devrimci öznelerin mücadele sahnesinde yer alışları gel geç konjonktür ya da momentler itibariyle değil de, toplumsal yapının derinliklerinden kurgulanan tarihsel itkiler itibariyle oluyorsa bu konuya salt taktikler çerçevesinde değil, strateji bağlamında yaklaşmak bir kaçınılmazlıktır”¹⁷ Devrimci özneler, mutlaka devrimin öznesinin yanında ve onun devrimi için mevzilendirilmek zorundadır.

-VII- SONUÇ

Bugün, Türkiyeli demokrasi güçleri yerel seçimlerde uzun yıllardır kurumsal siyasal alanda harcadıkları emeği ileri mevzi kazanımlarına dönüştürme çabasıındadırlar. Yığınlara siyasal gerçekleri göstermek adına harcanan emeğin, özellikle içinde bulunulan krizin de yardımıyla mutlaka olumlu bir karşılığı olacağına inanıyoruz. Ancak emperyalist bölgesel politikaların ana akıntısı karşısında bu kazanımların geleceğimize dönük nasıl bir pratik değeri olabilecektir?

BOP'un bölgede kurumlaşması için yeni saldırı aşaması olarak PKK'nin, Hamas'ın, Lübnan Hizbullah'ının sürece engel olmalarının önüne geçilmesi planlanmaktadır. Bu çerçevede Kürt özgürlük hareketine tasfiye dayatılmaktadır. Oysa, “Kürt devrimi hem Kürt olduğu için Türkiyeli bir devrime uluslararası destek, hem de bir yanıyla Anadolu lu olduğu için bir iç dirimsel nefes halindedir. Devrim stratejilerimizdeki güçler mevzilendirmesi bu özgünlükleri tümüyle dikkate alan bir

devrimci öncüye tabi iradi bir süreç olarak karşımızda durmaktadır.

Bu çıkarsamaların mantık sonucu, senkronu (Türk ve Kürt devrimciliğinin eş zamanlı atılımını-nb) tarihsel bir gereklilik olarak kavrayıp kovalayan bir iradeyi gerekli kılmaktadır.”¹⁸

Özgürlük hareketini, tasfiye dayatmaları karşısında, siyasal olarak desteklemediği, Kürt emekçisinin ulusal ve toplumsal kurtuluşunu Türkiyeli emekçinin toplumsal kurtuluşuyla ilişkilendirerek mücadeleyi gereken düzeylere taşımadığı taktirdedevrimci harekete kalan, bugün zaten pratikçe o düzeyde olduğu sivil toplumcu hareket çizgisini ideolojice de o düzeyde tamamlamaktan başka bir şey olamaz.

Bütün bu açılımların ışığında şu iki nokta öne çıkmaktadır:

Birincisi, madem ki her soru cevabıyla vardır; kendi yapısal devrimciliğini sonuçları üzerinden mahkûm etmiş, Kürt özgürlük hareketinin egemen yapıda yarattığı çatlağı onunla birlikte genişletmeyi düşünmeyen, emperyalizme karşı güçlü bir direniş hattı kurabilmek için bir an evvel geliştireceği siyasal yapısıyla devrimci islami kendine ittifak gücü kılmayı planlamayan bir devrimcinin kafasında ne *Ne Yapmalı* sorusu, ne de onun cevabı vardır.

İkincisi, proletaryayı devrimci başkaldırısına hazırlayacak öncüyü ve onun devrimci eylemini örgütlemek, kendi *Ne Yapmalı* sorumlusunun cevabı olmaktadır. Basitçe öncü ve onun devrimci eylem çizgisi... kısaca Türkiye devriminin karargahını oluşturmak... İşte bizim cevabımız!!

Avrupa, 10 Kasım 2009

*10 Kasım 2009, Demokratik Dönüşüm dergisinde, 18 Şubat 2010

Devrimci Cephe dergisi S.9'da yayınlanmıştır.

Dipnotlar

1 Lenin, *Ne Yapmalı*.

2 E.A. Demirci, "Siper Yoldaşlığına Çağrı", *Özgür Politika*.

3 S. Kaya, "Çıkış Hattı", *Bilinç ve Eylem*, S4, s.87.

4 Lenin, agy.

5 E.A. Demirci, agy.

6 Marx-Engels, *Komünist Manifesto*, Eriş Yay. s.36

7 Bkz. E.P. Thompson, *İngiliz İşçi Sınıfının Tarihsel Oluşumu*.

8 "Haziran Direnişi, Sınıf Bakışı ya da Türkiye Niçin Arjantin Olmuyor?", *Yürüyüş* dergisi, Haziran 2002.

9 Bkz. Serdar Kaya, "Yeni Bir Çıkışın Eşiğinde", *Bilinç ve Eylem*, S3, s.110

10 H. Kıvılcımlı, *Tarih Devrim Sosyalizm*, Üretici Güçler Bahsi.

11 Marx-Engels, *Alman İdeolojisi*, Seçme Yapıtlar, cI, Sol Yay., Aralık 1976, s.35.

12 "Latin Amerika Devriminin Özgün Dinamikleri", *Haziran* Dergisi, s5, Ekim 1991.

13 H. Kıvılcımlı, *Osmanlı Tarihinin Maddesi*, CI, devletleşme ve memleket bahisleri.

14 "Latin Amerika'da Tarih ve Toplum Gerçekleri", *Haziran* Dergisi. S4, Eylül 1991.

15 H. Kıvılcımlı, *Oportünizm Nedir?*, Örgütlenmede Toplayıcılık, Birleştiricilik bahsi.

16 S. Kaya, "Latin Amerika Devrimselliği ve Türkiye", *Haziran* kitap dizisi, Mart 2003.

17 S. Kaya. "Devrimin Öznesi, Devrimci Özne", *Haziran* dergi, s7, Mart 1993.

18 E.A. Demirci, "Siper Yoldaşlığına Çağrı"

Ya bir yol bulacağız
Ya bir yol açacağız

Uzun dönem boyunca yaşadığımız, kiş döneminin geçirdiğimiz mangamıza Roma ordularını zorlayan Kartacalı general Annibal'ın bir sözünü asmıştık. Demıştik ki, "ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız"... Gerçekten de Türkiye devrimci hareketinin içinden geçmekte olduğu dönem... dünyanın, ülkemizin ve Ortadoğu'nun içinden geçmekte olduğu dönemde devrimcilerin başka yolu olmadığını düşünüyoruz. Ya bir yol bulacağız, ya bir yol açacağız. Bu yolu açma konusunda kararlıyız. Bu yolu açma konusunda başka devrimcilerle yan yana gelmeye kararlıyız. Bu yolu açma konusunda devlet güçleriyle içine gireceğimiz çatışma ortamının, vuruşma ortamının altından kalkma konusundaki hazırlık dzeyimizle, bu yolu açma konusunda kararlıyız. Belki güneşin altında keşfedilmemiş Şeyleri keşfetme durumunda değiliz. Türkiye Devrimci Hareketi açısından geçilmemiş, denenmemiş yolları tekrar denemek durumunda değiliz. Ama denenmiş, başarılarıyla ve başarısızlıklarıyla sonuçta bizim olan tarihin içerisinde yeni başlangıçlar yapma durumundayız. Yeni moral değerler yaratmak zorundayız. Yeni vuruşlar, yeni siyasi oluşumlara gitmek zorundayız.

Orhan Yılmazkaya

11 Ekim 2006, Zap, Görev Tekmil Sunuşu